

**"1993-96
döneminde
oturduk,
strateji
konusunda**

**Amerika'yla meselemizi
çözdük. Bunun ayrıntılarını
anlatamam..."**
(Mehmet Ağar)

**"8,5 milyar
dolarlık kredi
Türkiye'nin
Irak'ta ABD ile
işbirliği yap-**

ması koşuluna bağlı"
(ABD Hazine
Bakanlığı sözcüsü
Rob Nichols)

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 77 / Tarih: 14 Eylül 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail:info@ekmekveadalet.com

**F Tiplerine
Karşı Direniş**

**Ölüm Orucu,
1060. Gününde!**

**3. Yıl
tamamlanmak üzere!**

Tecrit ve işgal ortaklığının olduğu yerde

HUKUK ve ADALET yoktur!

Açlığımızda ve dökülen kanımızda hep Amerikan damgası!

**"ABD'nin başarısızlığı
bizim için
kötüdür..."**

(Genelkurmay
Başkanı Hilmi
Özkök)

**MGK
Tehdit Etti:**

**"Halka karşı
savaş sürecekt!"**

**Ekmek ve
Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

EYLÜLLER...

Şairler, yazarlar, biraz sonbahar, biraz hüzün olarak anlattılar hep Eylülle-ri. Siyasi tarihte ise “milat”larla doludur Eylül. Devrim ve karşı-devrimin nice dönüm noktalarıyla, ölüm-kalım kavgalarıyla yüklüdür Eylül.

Eylül’dü. Ülkemizin meydanları tanklarla işgal edilip sokağa çıkma ya-sağı ilan edildiğinde. Sonbahar yapraklarıyla değil, devrimcilerin, yurtse-verlerin kanlarıyla doldu caddeler ve dağlar. Eylülün adı, zulümle özdeş ol-du. Eylül’ün adı, 12 Eylül’le birleşti. Yaprakları dökülmüş ağaçlar değil, da-rağaçları konuşulacaktı bundan böyle. Ve artık 12 Eylül, takvimde bir yaprak değil, onyıllarca sürecek bir rejimin adı olacaktı. Halkın kanı döküldükçe, em-peryalist talan girmedik köşe bırakma-dıkça, “12 Eylül sürüyor” denilecekti.

Eylül’dü; katiller Buca Hapishane’sinin maltasından şorol şorol kan akıt-tıklarında. Kan, özgür tutsakların ka-nıydı. Eylül’dü; Ulucanlar’ın hamamın-da işkence tezgahı kurulduğunda. “**Ya teslim olacaksınız, ya öleceksiniz**” sloganının üniformalıların ağzında res-mi bir savaş ilanına dönüştürüldüğü gündü Eylül’ün 26’sı.

Eylül’ün 26’sı, 12 Eylül’ün sürdüğü-nün kanıtıydı. Sonra, 19 Aralık’ta, Ara-lık olarak değil, 12 Eylül’ün, 26 Ey-lül’ün devamı olarak anılacaktı.

Eylül’dü; Uğur Bülbül, Gültekin’den sonra, devrimci hareketin ikinci feda eylemini gerçekleştirdiğinde. Eylül’dü, hücrede bir tutsak, dışarıdakiler, Ar-mutlu’dakiler için kendini feda ettiğin-

de.

Eylül’dü, Uğur’un eyleminin ertesi günüydü. Uçaklar, Amerikan emper-yalizminin ekonomik ve askeri karar-gahlarını yerle bir etti. Ve onun da erte-sinde, Amerikan emperyalizmi dünya halklarına savaş ilan etti. Türkiye tari-hinde 12 Eylül nasıl bir “milat” olmuş-sa, 11 Eylül de artık dünya tarihi için, emperyalist saldırganlığın halklara karşı açık savaşının miladı olacaktı.

Eylül’dü; CIA, dünyanın bir başka köşesinde Sosyalist Devlet Başkanı Al-lende’ye darbe yaptığında. Eylül’dü gi-tar çalan bir şairin elleri kesildiğinde, Eylül’dü bir devrimci sinemacı sür-günde öldüğünde. Vietnam ve Çin dev-riminin önderleri, dünya halklarının en büyük zaferlerini miras bırakarak ara-mızdan ayrıldıklarında Eylül’dü. 2001’in, 2002’nin Eylüllerinde hücre-lerdeki, gecekondulardaki ölüm orucu direnişçileri, üçer beşer bayraklaştılar.

Ve daha kimbilir, takvimler Eylül’de dönerken, dünyanın başka köşelerin-de, devrim adına nice zaferler kazanıl-dı, kurtuluş için nice acılara katlanıldı, nice kayıplar verildi.

Tarih unutmuyor.

Tarih, takvimin üzerindeki rakamla değil, o rakamın siyasi, sosyal, askeri, kültürel sonuçlarıyla yazılıyor. Takvim-ler dönüyor, ayların, yılların rakamları değişiyor, tarihin esası değişmiyor. Takvimler, yüzyıllardır süren değişim-lerinde, her yılın, her ayın, her günün-de, egemenlerle ezilenler arasındaki savaşa tanık oldular. Olmaya devam edecekler. Zulümle özdeşleşen her gün zaferlerin damgasıyla silinecek.

Haziran Yayıncılık’tan bir eğitim kitabı

Halk Sınıfı I-II

“Halk Sınıfı”, Kurtuluş Dergi-si’nde yayınlanan bir yazı dizisi-nin adıydı. 1996, 1997 ve 1998 yıllarında yayınlanan bu dizi **100 bölüm** sürdü.

Haziran Yayıncılık, işte bu yazı dizisini kitaplaştırarak Halk Sınıfı adıyla iki cilt halinde yayınladı.

100 bölümde, bir devrimcinin merak edeceği, bilmesi gereken hemen her konuda eğitim yazıla-rı var. Emperyalizmden devlete, ulusal sorundan sömürgeciliğe, örgütlenme biçimlerinden eylem anlayışına kadar hayatın her ala-nında karşımıza çıkan konulardır bunlar. Ancak bunlar klasik eği-tim yazıları biçiminde değil, bir g-rubun eğitim çalışmasını esas alarak, diyaloglarını, karşılıklı so-ru ve cevaplarını içeren bir tarzda kaleme alınmıştır. Halk Sınıfı’nın ilk dersinde söylendiği gibi “*Yü-zeysel olmayan ama basit; kaba olmayan ama yalın olmalı eğiti-min muhtevası.*” düşüncesine ha-zırlanmıştır.

‘OKUMAYAN TOPLUM’UN OKUYAN DEVRİMCİLERİ OLMALIYIZ!

Kitabın ve eğitim çalışmasının girişinde şöyle deniyor:

“**Bilgi, güçlü bir örgütlenme-nin, güçlü bir devrimci kişiliğin oluşmasının vazgeçilmez koşulu-dur.**”

Günümüzde, buna daha fazla

dikkat çekmek zorunlu. Yıllardır adeta bir nakarat halinde söyle-nen şu sözü hepimiz duymuş, okumuşuzdur; “**okumayan bir toplumuz!**”

Bu, hiç kuşku yok ki, bir ger-çeği yansıtıyor. 12 Eylül’den bu yana sistemli olarak uygulanan **depolitizasyon** politikası, bu du-rumu çok daha vahim hale getir-miştir. Başta gençlik olmak üzere, tüm halk, duyguda, düşüncede yüzeyselliğe yönlendirilmiş, öğ-renme, merak etme, sorgulama duyguları törpülenmiştir. Televiz-yonlardan, belgesellerden, bir kaç moda yazardan adeta “hap” halinde alınan bilgilerle, yorum-larla yetinilmesi istenmiştir.

Yıllardır burjuvazinin açık veya daha sinsi yollarla sürdürdüğü bu politikanın etkileri sanıldığından daha yaygındır. Aydınlardan dev-rimci saflarda yer alanlara kadar bu etkinin en uzağında olması ge-reken kesimlerde bile, bunun yansımalarını görmek mümkün-dür.

Halkın örgütlü ve öncü kesimi-ni oluşturan devrimci kitle içinde de, yayınlanan dergilerin, kitap-ların yeterince okunmaması, te-oriye, dünya halklarının devrim tecrübelerine ilginin azalması cid-di bir sorundur.

Hiç kuşkusuz, kulaktan dol-ma, yüzeysel bilgilerle de şu veya bu biçimde devrimcilik yapılabilir ama böyle bir devrimci, öyle bir nokta gelir ki, kitlelerin kafaların-

daki sorulara cevap veremez, ha-yatın önüne koyduğu sorunların çözümünü bulamaz ve bir nokta-da da burjuvazinin ideolojik saldı-rıları karşısında direnemez hale gelebilir.

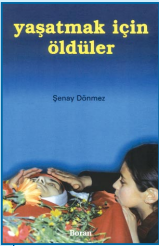
“Okuma alışkanlığım yok” mazereti çokça duyulur mesela, bu mazeretin kendisi, bir teslimi-yettir; bu mazeret, 12 Eylül’den bu yana sürdürülen depolitizas-yonun “başarısı”nın kanıtlanma-sıdır. Bu mazereti ileri sürüp, bu alışkanlığını değiştirme savaşı vermeyen devrimci, kendi üzerin-de 12 Eylül’ün “zafer” kazanmış olmasını kabul etmek gibi çarpık bir durumdadır.

Halk Sınıfı’nın bir başka der-sinde söylendiği gibi, “**Herkes öğrenebilir. Herkes eğitilebilir ve herkes kadro olabilir.**”

“Okumayan bir toplum”da devrimi geliştirebilmek için, önce devrimciler “**okuyan**” insanlar ol-mak durumundadır. “Okuma-yan”lara ayak uydurarak “oku-mayan” devrimciler, düşünürler-se, bunun **düzene ayak uydur-mak** olduğunu görmekte zorlan-mazlar.

Devrimci basın organlarının uzun yıllar kullandığı basit ve ya-lın bir slogan vardı: “Oku, Okut!” Evet, yapılması gerekenin en özet hali bu.

ÇAĞIRI DUYURU

yaşamak için öldüler

Armutlu’da Ölüm Orucu Direnişi

Yaşamak İçin Öldüler
Boran Yayınevi

Tecrite ve işgale karşı çıkmak; zulme ve bağımlılığa karşı olmanın gereğidir

Tecrit edilmesi gereken halk değil, direnişçiler değil, Amerika ve işbirlikçileridir.

Terörist olan bağımsızlık ve demokrasi iste-yenler değil ülkeleri işgal eden halkları katle-den devrimcileri tecrit hücrelerinde imha et-meye çalışan Amerika ve işbirlikçileridir.

Ekmek ve **Adalet**

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks:0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hızlılık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık Venloerstr. 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75
Faks:0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@post.com
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2
Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: Gök Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı
Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatlar Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniçeri Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-Faks:0 466 351 42 08
İzmir: Milli+ Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköylü İş Merkezi Konak/İzmir
Tel-Faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Galko Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-Faks: 0 262 332 41 70
Malatya: Dabaklı Mah. Bakırcılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı Kat:1 No:43 Tel: 0422 323 24 77
Mersin: Zeytinlibahçe Caddesi Petek Apartmanı No:26 Kat:1/3 Mersin
Samsun: Talimhane Cad. Bozluolucay İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Trabzon: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Pustular işhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Hukuksuzluk düzeni ve hukuk mücadelesi*
- 5... *MGK yönetmeliği niye AKP'nin, CHP'nin gündemine girmedi?...*
- 6... *Katillerin adı "devlet sırrı"*
- 8... *Dökülen kanımızda ve açlığımızda hep Amerikan damgası!*
- 10... *Küçükarmutlu davası karara kaldı*
- 11... *Tecrit ve terör*
- 14... *Neden işgal ortaklığına ve tecrite karşı birlikte mücadele?*
- 16... *Hükümet dayattı KESK geri çekildi!*
- 18... *"Açlığa mahkum olmayacağız!"*
- 19... *Halka karşı savaş sürecektir!*
- 22... *MGK yönetmelikçisi, susurlukçu Cemil Çiçek*
- 23... *Halka savaş ilanı -bölüm 2-*
- 26... *12 Eylül'den bugüne toplumun yeniden...*
- 28... *8.5 Milyar dolara satılık iktidar!*
- 29... *İktidar savaşında halkı nasıl aldatırız*
- 31... *İstihdam yaratamayan "büyüme"...*
- 33... *Halka karşı savaşa uyumlu hukuku tartışın!*
- 35... *Elazığ'da yargı polisten soruluyor!*
- 36... *Değerlerimize saldırı!*
- 37... *Sorunların kaynağı tecrit işkencesi*
- 38... *Oligarşinin iflah olmaz kürt düşmanlığı*
- 40... *11 Eylül; sadece iki kuleler yıkılmadı*
- 41... *Emperyalizm ve insan*
- 42... *Bağdat savunmasına katılan FHKC'li bir Filistinli direnişçi...*
- 44... *Üniversiteler açılıyor...*
- 45... *'Halk Sofrası' pikniğinde 7 bin kişi buluştu*
- 47... *Özeleştir; sorunu geçiştirme mi...*
- 49... *Kahramanlar ölmez*
- 50... *Köyün Delisi*

Hukuksuzluk Düzeni ve Hukuk Mücadelesi

Binlerce tutsağın işkence hücrelerinde tecrit edildiği, halkın her kesiminin birbirinden tecrit edilip, bölünüp parçalandığı, halkın taleplerinin kaale alınmadığı bir ülkede hukuk yoktur... Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarı için burjuva anlamda dahi meşruiyetin gereksiz görüldüğü, Amerikan hukuksuzluğunun kabul edilip peşinden gidildiği bir ülkede hukuk yoktur... *"Biz bu ülkeyi, halk kesimlerini birbirinden tecrit ederek, tüm dünyanın hukuksuzluğunu ilan ettiği Amerikan hukukunu kabul ederek yöneteceğiz"* diyenler, hukuku savunamaz ve uygulayamazlar.

"Hukuk devleti miyiz, değil miyiz?" tartışması yıllardır yapılır. Düzen partileri, politikacıları "hukuk devleti" olduğumuzu söylerler her vesileyle. "Bağımsız yargı"dan, "hukukun üstünlüğü"nden sözederler. Hukuk devleti olmadığımızı söyleyenlerin bir çoğu ise, hukuksuzluğu, basit, yüzeysel örneklerle açıklar. Oysa hukuksuzluk, **sistemin karakterini** oluşturur. MGK'nın açığa çıkan bir yönetmeliği bile, ülkemizin nasıl bir **"hukuksuzla"** yönetildiğinin belgesidir. Başka "belgeleri" de vardır görmek isteyen. En somut haliyle F tiplerinde görülen ama F tipleriyle sınırlı kalmayıp hayatın her alanına uzanan **tecrit politika-sında** görebilirsiniz bu hukuksuzluğu.

Tecrit halkın tüm kesimlerine yönelik bölüp parçalama ve yönetme politikasıdır; MGK belgesinde görebilirsiniz bu politikayı. Bölüp parçalama operasyonu, "yasal" yollarla yürütülmez; infazlar, kayıplar, tehdit, şantaj, tasfiye, icazet, her türlü araç kullanılmıştır bu politikayı hayata geçirmek için. Sendikalar, partiler, odalar, dernekler, herkes bunların şu veya bu biçimde hedefi yapılmıştır. Her türlü hukuksuzlukla "tecrit" benimsetilmeye çalışılmıştır. Bugün aynı yöntemlerle "işgal ortağı" olmak, Amerika adına savaşmak kabul ettirilmeye, en azından buna karşı çıkılması engellenmeye çalışılıyor. Halkın muhalefetini örgütleyebilecek tüm örgütlülüklerin, şu veya bu biçimde etkisizleştirilmesi hedefleniyor. KESK'den DHKP-C'ye kadar, yasal, illegal tüm örgütlülükler provokasyonların hedefi oluyor. Terör ve provokasyonlar daha da yoğunlaşacaktır.

Demirel'in "kayıp silahlar" konusundaki sözlerini hatırlayın: *"Devlet hâlin icabına göre hareket eder. Her zaman rutini takip etmek mecburiyetinde değildir. Yüksek menfaatler icap ettirdiği zaman devlet rutinin dışına çıkabilir."* **"Rutin dışı"** diye tarif edilen **yasadışı** hukuksuzluktan başka bir şey değildir. Demirel, devletin işleyişini tarif ediyor. Sistem böyle olmasa, bir ülkenin başbakanı *"Yasaları bir kez delmekle bir şey olmaz"* diyebilir mi? Meşru bir **hukuk düzeni** bunun denilmesine izin verir mi? 12 Eylül cuntasının oluşturduğu kendi anayasasına bile uymayan bir hukuksuzluk düzeni varken, bu düzenin halktan faşist anayasaya uymasını istemeye hakkı olabilir mi? Eğer, hukuk diye adlandırılabilirse, bu düzenin hukukuna "Susurluk hukuku" diyebilirsiniz, "kontrgerilla hukuku" veya "MGK hukuku" diyebilirsiniz, ama **"hukuk düzeni"** denilemez. Çünkü burjuva anlamda dahi hukuki bir meşruiyetten yoksundur düzen.

Bu düzenin hukuku da, "demokrasisi" gibi, göstermelidir, hukukun

kullanıldığı tek alan, halkın mücadelesinin bastırılmasıdır. Hukuk, bu ülkede sadece devrimcilere hapis cezaları verileceğinde geçerlidir. Hapis cezalarının yeterli görülmediği noktada ise, düzen hukuku rafa kaldırıp, hukuksuzlukla uygular terörünü. Susurluk, Hizbullah gibi yapılanmaları oluşturup kullanması; 12 Temmuz, Ulucanlar katliamları, Gazi Katliamı, 19-22 Aralık Hapishaneler Katliamı, en bariz örneklerdir. Devlet, halkın devrimci mücadelesini bastırmak için mafya çetelerinden sivil faşistlere, islamcı geçinenlerden askerlere, polisler kadar her gücü, örtülü-açık operasyonlarla kullanmış, uyuşturucu kaçakçılığından karapara aklanmasına kadar her türlü işe girişmiş, kontra örgütlenmeleri kurmuş, faili meçhul cinayetler işlemiş, insanları kaybetmiş ve kendisi çeteleşmiş, kontralaşmıştır. Hukuksuzluk, bazen “devlet sırrı” denilerek, bazen “devlet politikası” denilerek gizlenmiştir.

Hukuk, sadece bir takım yasaların varlığı mıdır? Hayır! Onlar sadece hukukun “biçimsel” varlığını gösterir. Hukuk kavramı, **HAK** kavramının çoğuludur. Yani hukukun sadece kelime anlamı bile, hukukun varlığından sözedebilmek için “hak”ın varlığından sözedebilmek gerekir. Ama ülkemizde bundan sözedilemez. Belli konularda kimse hakkını aramaz, arasa da elde edemez bu ülkede. Düzenin terörüne, infazlara, kaybetmelere, işkenceye, hapishane katliamlarına, tecrite karşı açacağınız davada “hak”ınızı teslim edecek bir hukuk yoktur bu ülkede. Emperyalizme bağımlılığa, Amerikan uşaklığına karşı açacağınız hiçbir davada adalet tecelli etmez.

Hak’tan değil, ancak demokrasinin de, hukukun da demagojisinden sözedilebilir. Oligarşi, F tiplerine kadar uzanan ve şimdilik 107 ölümle bir katliam düzeyine ulaşan süreci “Cezaevlerinde hukuk reformu” adına başlatmıştı. Binlerce tutsak, bugün düzenin kendisinin bile “hukuka uygun” olmadığını kabul

ettiği DGM’lerin verdiği cezalarla hücrelerde tutulurken “hukuk devleti” ko- ca bir yalandan başka ne anlama gelir? Hangi hukuk, işkence hücrelerinde tutsakların öldürülmesini yazıyor? Bunu yazan bir yasa maddesi yok. Ama oli-

garşinin buna ihtiyacı da yok. Çünkü o bu ülkeyi hukuksuzlukla yönetiyor.

Hukuk, çok yerinde olarak Marksist literatürde “**Egemen sınıfın yasalaştırılmış iradesi**” olarak tanımlanır. Ülkemizdeki geçerli yasalar da oligarşinin yasalarıdır. Ama oligarşik yönetim, o kadar keyfi bir yönetimdir ki, kendi iradesini yasalaştırmaktan veya yasalaştırdığı iradeye, kendisi uymaktan uzaktır. Kendi iradesini yasalaştıramıyor; çünkü “kaybetme” gibi bir politikaya başvuruyor örneğin; dolayısıyla bunu yasalaştıramıyor. çünkü, tecrit gibi bir politikaya başvuruyor, bunu yasalaştıramıyor. Bunları en fazla MGK’nın gizli yönetmeliklerinde yazılı hale getiriyor. Ülkenin anayasasından, TBMM kararlarından daha belirleyici olan “Milli Güvenlik Siyaset Belgesi” gibi gizli bir belgeyle yönetilen, dolayısıyla, sorumluların da gizli bırakıldığı bir ülkede hukuktan sözedilemez. “AB’ye Uyum” aldatmacalarıyla da bu gerçek değişmez.

AKP iktidarı, hukuksuzluk düzenini, yeni manevralarla sürdürüyor. Abdullah Gül diyor ki, “Bugün açık ve nettir ki, MGK, AB’nin herhangi bir ülkesindeki MGK’dan farklı değildir. Tavsiye eden bir kurumdur. İcracı bir kurum değildir.” (11 Eylül tarihli demeci) Mesele hallolmuş Gül’e göre. Hukuk, demokrasi rayına oturmuş. Düzeni anti-demokratik yapan, hukuksuzluk düzeni yapan herşeyi çözmüş! Susurluk sürecinde “Adalet İstiyoruz” diye yüzbinlerle alanlara çıktı halkımız. O mücadelenin deneyimleri ve sonucu da göstermiştir ki, hukuk ve adalet kavgası, sistem kavgasıdır. Oligarşinin egemenliği, hukuksuzlukla özdeştir. **Hukukun egemenliği, halkın egemenliğidir.**

Susurluk’u üç beş özel timci ve bir kumarhane- ci cinayetiyle sınırlamak istedikleri gibi, şimdi de MGK’nın halka karşı savaşı, düzenin hukuksuzlukları, sanki 28 Şubat’tan ibaretmiş gibi gösterilmek isteniyor. Yine sahnede bu manevraların aleti olan “muhalif” güçler var. Fakat tecrit ve işgal ortaklığı sürerken, bu manevralar, oligarşinin hukuksuzlukla yönetiyor olduğunun üstünü örtmeye yetmez. 107 ölümün hukuku var mı? Irak’a gidip Amerikan işgalciliğinin ortağı olmanın hukuku var mı? Şu veya bu yasal kılıfa uydurmaları, işbirlikçi faşist düzeni “hukuk devleti” yapmaz. İşte bu yüzden, hukuksuzluk düzenine karşı **hukuk mücadelesi, işbirlikçiliğe** (bunun bugünkü en somut ifadesi olan işgal ortaklığına) **ve faşizme** (faşist zulmün en botutlu ifadesi olan tecrite) **karşı mücadeledir.**

Hukuk ve adalet kavgası, sistem kavgasıdır. Oligarşinin egemenliği, hukuksuzlukla özdeştir. Hukukun egemenliği, halkın egemenliğidir.

MGK Niye AKP'nin, CHP'nin gündemine girmedir? Yönetmeliği Niye AKP ve MGK soruları cevapsız bırakıyor?

Bir belge ortaya çıkıyor; belge o kadar açık ki, düzeni savunduğundan hiç kuşku duyulmayacak yazarlar, devrimcilerin onyıllardır kullandığı kavramları kullanmak zorunda kalıyor; yönetmeliğın “devletin halka düşmanlığı”nın belgesi olduğunu söylüyorlar.

Fakat, böyle bir belge, en başta düzenin iktidar ve muhalefet partisının gündemine girmedir. Suskunluk duvarı örenler onlarla da sınırlı değıl. Susurluk döneminin “temiz toplum”cularının da sesi çıkmıyor. “Demokratikleşme yanlısı” TÛSİAD’cılarının sesi çıkmıyor.

Çünkü bu tartışma, faşist düzenin bam teline dokunacak bir tartışmadır. Susurluk’ta açığa çıkan, esasında bu karşı-devrimci yapılanmanın “etekleri”ydi; düzen güçleri, “pisliğin” ta en yukarılara uzandığını göstermemek için “Susurluk” olayına “müdahil” oldular. ANAP’dan Genelkurmay’a, medyaya kadar ışık yakıp söndürmelerinin bir yanı buydu. O süreçte oligarşinin bir çok kesiminin bütün sorunu, Susurluk’un MGK’ya, Genelkurmay’a uzandığını gözlerden gizlemektir.

Bugünse, yönetmelik nezdinde doğrudan tartışılacak olan MGK’dır. Ne AKP, ne CHP, ne burjuva medya, ne de başka düzen güçleri; hiçbir MGK’nın yokolmasını, etkisizleştirilmesini istemiyor. Sömürünün sürmesi, zulmün sürmesine

bağılı. Zulmün karargahı MGK. O olmadan çarklarını döndüremezler. Adı değışir, MGK değıl de başka olur, bir yönetmelik kaldırılır, yenisi yapılır; yönetmeliğı MGK değıl de “sivil” bir kurum uygular; ama devlet “halka karşı” politikalarını sürdürür, düzenin silahlı güçleri halkın karşısındaki yerlerini korur.

MGK’ya karşı çıkıyor gibi görünen İsmet Berkanlar da, AB de, istemez yokolmasını. Sadece biraz daha geri planda kalmasını ve “halka karşı savaş” yetkisinin bir kısmını hükümetlere devretmesini istiyorlar, o kadar.

MGK halka düşman da, AKP, CHP değıl mi? CHP, FP, ve değır düzen partileri, iktidar olduklarında, MGK’nın izlediğı bu politikalara hiç karşı çıktılar mı? Tersine, ancak o politikalar sayesinde iktidar koltuğunda oturabileceklerinin bilincindeydiler. TÛSİAD, halka karşı baskı zulüm düzeni olmadan sömürüyü sürdüremeyeceğini bilir. Burjuva medyanın patronları, bu baskı düzeni olmadan, bugünkü konumlarını sürdüremeyeceklerini bilirler.

MGK Gizli Yönetmeliğı’nin yayınlandığı günden bu yanaki **suskunluk duvarının** anlamı budur. Bu duvar da, MGK politikalarının bir parçasıdır. Bu duvarın yıkılmasında sadece halkın çıkarı vardır. Duvarı yıkmak da bizim işimizdir.

Sayı 77

5

14 Eylül
2003

İSTİYORUZ! ◆ YÖNETMELİK DEĞİL, İCRAATLAR AÇIKLANMALIDIR! MGK’nın aldığı bütün kararlar, verdiği bütün talimatlar, bütün operasyonları tüm ayrıntılarıyla halka açıklanmalıdır.

- ◆ 12 EYLÜLCÜLER VE O GÜNDEN BU YANA 12 EYLÜL’Ü DEVAM ETTİREREK, BU SUÇLARI İŞLEYENLER DERHAL TUTUKLANMALIDIR!
- ◆ MEDYA’dan TÛSİAD’a, DÜZEN PARTİLERİ’nden değır DEVLET KURUMLARI’na kadar, halka karşı operasyonlar içinde yer alan tüm kurum ve kişiler, halkın karşısına çıkıp, suçlarını İTİRAF ETMELİ VE ÖZÜR DİLEMELİDİRLER.
- ◆ 12 EYLÜL’DEN BU YANA kurulan hükümetlerin, çıkarılan yasaların, bu “psikolojik harp” çerçevesinde açılan davaların, verilen cezaların hiç bir meşruiyeti yoktur. Tüm bu kararlar, uygulamalar İPTAL EDİLMELİDİR.
- ◆ Başta MGK olmak üzere MİT, JİTEM, Terörle Mücadele Şubeleri, Ölüm Mangaları, Korumculuk Teşkilatı, DGM’ler gibi halka karşı savaş sürdürmek üzere oluşturulmuş TÛM KURUMLAR ve bunlara yetki veren TÛM YASALAR, derhal LAĞVEDİLMELİDİR!
- ◆ 12 Eylül Anayasası başta olmak üzere, “halka düşman” düzene hayat veren tüm yasalar iptal edilip, HALKIN KATILIMIYLA yeni yasalar yapılmalı; YARGI halkın katılımını esas alacak tarzda düzenlenmeli, tüm devlet ve yönetim mekanizması, HALKIN İKTİDARI teminde yeniden şekillendirilmelidir.

19 Aralık Operasyonu'na katılan jandarmaların isimleri, savcılıklara tam 21 aydır verilmiyor

KATİLLERİN ADI “DEVLET SIRRI”

*“Jandarma emri yerine getirmiştir.”
“İstediğiniz belgelerin yargılamayla ilişkisi olmadığını değerlendiriyoruz.”
“Şikâyetlerin asıl amacı devletin otoritesine karşı bir başkaldırı ve güvenlik güçlerini yıpratmaktır.”*

Yukarıdaki alıntılar, devletin ordusuna ve valisine ait. Yapılan suç duyuruları sonucu 19 Aralık Katliamı'na katılanlar hakkında yürütülen soruşturmada, Eyüp Cumhuriyet Savcılığı'nın operasyona katılan jandarmaların isimlerini istemesi üzerine söyleniyor bu sözler.

Benzer cevapların Susurluk Komisyonu'nun Genelkurmay, DGM ve daha başka Susurluk içindeki kurum ve kuruluşlardan belgeler istediğinde de verildiğini hatırlayın. Bu, Türkiye'de hukukun nasıl işlediğini gözler önüne seriyor.

Katiller böyle korunuyor

6 Eylül tarihli Milliyet'in haberi ile, herkesin gözleri önünde yapılan bir katilam operasyonu-na kimlerin katıldığının, devletin mahkemelerinden dahi tam 21 aydır gizlendiği ortaya çıktı.

Bayrampaşa'da 12 tutsağın katledilmesi, yüzlercesinin yaralanması ile sonuçlanan operasyonla ilgili soruşturma başlatan Eyüp Savcılığı, 21 aydır 8 kez tebligat yapmasına rağmen, operasyona katılan jandarma mensuplarının isimlerini alamıyor.

Hatırlanacağı gibi, Ümraniye'deki katliamı gerçekleştirilenler hakkında ise, İstanbul Valiliği yargılama izni vermemişti. Dönemin valisi Erol Çakır imzalı kararda, adalet isteyen, operasyonları gerçekleştirenlerin yargı önüne çıkarılmasını isteyen ailelerin ve avukatların bu talebi şu ifadelerle geri çevriliyordu:

“Şikâyetlerin asıl amacı devletin otoritesine karşı bir başkaldırı ve güvenlik güçlerini yıpratmaktır.”

Y a n i ,
adalet istiyorsan, yankılarımızı katledenler yargılansın diyorsan, devlete göre,

başkaldırmak amacındasındır. Halkı düşman, hak arayan herkesi terörist gören mantık işte budur. Hiçkimse adalet aramayacak, devlet istediği gibi katliam yapacak.

Hukuk savcı bilmez, biz biliriz

Bayrampaşa'da katillerin korunması ise tam bir komedi!

Soruşturmayı yürüten Eyüp Savcısı Ali İhsan Demirel, 15 Ocak 2002'den bu yana 8 kez, Jandarma Komando Özel Asayiş Komutanlığı'na yazı yazarak, operasyona katılanların isimlerini istedi.

Öyle ya, bir olay hakkında soruşturma açılacaksa, failleri öğrenmek savcının en doğal isteği. Yazıların tümüne **“İlgili belge ve bilgiye ulaşılamadı”** cevabı alan savcı son olarak Adalet Bakanlığı'na “soruşturma sürüncemede bırakılıyor” başvurusu yapmakla kalmadı, valiliğe de soruşturma açma izni için başvurdu. Valilik henüz bu talebe cevap vermezken, katilleri korumakla görevli Adalet Bakanlığı da, yargılama için ciddi hiçbir girişimde bulunmadı.

Mahkemenin isteğine cevap Jandarma Genel Komutanlığı'ndan 21 Mayıs 2002'de geldi:

“Operasyon Adalet ve Sağlık Bakanlıklarıyla koordineli yapılmış, Jandarma idari bir emri yerine getirmiştir. ... İstenilen emir, cezaevi idaresine karşı toplu ayaklanma suçundan yargılanan mahkûmların eylemleri ile doğrudan ilişkisi bulunmadığından, yargılamanın esasını etkileyecek mahiyette olmadığı değerlendirilmektedir. Yargılamaya ilişkin hangi hususla ilgili bilgi istendiği anlaşılmamıştır. Operasyon Adalet Ba-

Diri diri yaktılar!

kanlılığı koordinasyonunda ve görev sorumluluğu prensibi içerisinde yapılmıştır. Bu nedenle yargılanma makamlarınca müdahaleye ilişkin bilgi ve belge taleplerinin yargılamanın esaslarını ilgilendirip ilgilendirmedeği hususunun incelenerek, bu taleplerin Adalet Bakanlığı'na karşılanmasının uygun değerlendirildiği..."

Katiller hakkında açılacak bir davada, katillerin adı yargılamayı ilgilendirmiyorsa, ne ilgilendirir? Neyin ilgilendireceğine mahkeme mi karar veriyor, Jandarma Genel Komutanlığı mı?

Çiçek, 'yargıyı engelleyenleri' arıyorsa, adres belli!

Jandarma Genel Komutanlığı'nın açıklamasında hukuka, yasaya bakışını görebilirsiniz:

"Biz devletin bekaası için katliam yaptık, öyle hukuk şu bu diyerek ortalığı karıştırma, bu iş seni ilgilendirmez, otur oturduğun yerde!"

Sonra Adalet Bakanı Cemil Çiçek çıkıp, "kim kurumlar yolsuzluk soruşturmalarını engelliyor" diye "gizemli" nutuklar atar!

İşte yargının işleyişini engelleyenler, neden engelledikleri belli. Çıkıp TV'lerin karşısına, Jandarma Genel Komutanlığı keyfi şekilde mahkemelerimizin işleyişini engelliyor, yasadışı davranıyor, kendisini savcı, hakim, mahkeme yerine koyuyor, diyebiliyor musun?

Diyemez, çünkü "katillerin devlet sırrı" olduğu mekanizmanın bir ucunda da o var!

Tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleşen katliamı, 'tutuklulara kötü davranıldığı ve görevin kötüye kullanıldığı' gibi ucuz, basit bir gerekçeyle, gardiyanları yargılama oyunları ile geçiştirmek istiyor devlet. Asıl katiller ise, işte böyle korunuyor.

MGK yönetmeliğinin nasıl işlediği, hukukun nasıl katledildiği üzerine soyut düşünmeye, so-

yut tartışmaya hiç gerek yok. 19 Aralık planlanmasından, medyanın devreye sokulmasına, kimi 'STÖ'lerin kullanılmasından katliamın gerçekleştirilmesine ve en nihayet yargı aşamasına kadar örnek bir MGK operasyonudur.

19 Aralık'ı yapmakla övünen generaller; neyi saklıyorsunuz?

MGK demek Genelkurmay demektir. MGK terörist bir örgütlenmedir. Halkın muhalefetini ezmek, devrimcileri yoketmek, halkı sindirmek bütün amacı. Bu ülkenin "yasal" ordusu, devletin mahkemelerini kaale almıyor.

Geçen haftaki sayımızda, operasyon sırasında **Jandarma Genel Komutanı Aytaç Yalman**'ın 19 Aralık Katliamı ile nasıl övündüğünü aktarmıştık. Hatırlatalım:

"Ertelenme talebine karşı kararlı davranarak operasyonu yaptık. Can kaybı oldu gerçi ama, korktuğumuz kadar olmadı. Operasyon yapılmıyordu, bugün Türkiye hâlâ cezaevleri sorunuyla uğraşıyor olacaktı" diyordu Yalman.

"Hapishaneler sorununu çözmek" için ölüm kontenjanları belirleyen generaller madem savunuyorlar, neden isimler gizleniyor? Demek ki, sen de yasadışı, katliam amaçlı bir operasyon yaptığını biliyorsun! Değilse, hukuk devleti diyorsan, yapılacak olan bellidir.

Ama MGK'nın, Jandarma'nın böyle bir bakışı hiçbir zaman olmadı. O katledecek, her türlü yargılamadan, denetimden muaf olacak. Hatta eleştirilmeyecek. Eleştirene terörist, terör destekçisi diye saldıracak, sindirip susturacak. Yüzlerinde hep maskeyle dolaşırlar. Katliamda taktıkları maskeler hala yüzlerinde! Mert değildirler, sinsi, korkak, alçak bir düşmanlığın nasıl olacağının örneklerini sunmuşlardır binlerce kez. Adları, sanları ile hiçbir zaman çıkmazlar ortaya. Susurluk'u örgütler gizlenirler. Katliam yaparlar, adi bir gangaster edasıyla gizlenirler.

Katliamla övünüyorlar, ama bütün infazcılar, Susurlukçuların mahkeme ifadeleri gibi, "verilen emri yerine getirdik" gerekçesine sığınıyorlar. Bu, aynı zamanda, "bize emir verenler diri diri yakın, gidin kurşunlayın emri verdiler, suçlu biz değiliz, hükümdür" demektir.

Hani nerede, o en kararlı generaller!?

Hani nerede, şeffaflıktan sözeden AKP?

Hani nerede, hukuktan sözeden hukukçular?

Hani nerede, hak ve özgürlük diyenler?

Suç belli, katillerin yuvası belli, adları gizleniyor!

Ağar: “1993-96 döneminde, Amerika'yla anlaşarak çözdük...”

Dökülen Kanımızda ve Açlığımızda Hep Amerikan Damgası!

Açlığımızda olduğu gibi, dökülen kanımızdan da Amerika'nın sorumlu olduğunu, oligarşinin katliamcılarının ABD'nin izni, onayı, eğitimi, silah yardımı olmadan hiçbir adım atamayacaklarını hep söyleyegeldik.

Bu konuda en son somut örneği, Susurluk'un infazlarının, katliamlarının, işkence ve kaybetmelerinin, “bin operasyon”un baş sorumlularından Mehmet Ağar sundu. AKP'yi beceriksizlikle suçlayan ve ABD ile en iyi işbirliğini kendisinin yapabileceğini ispatlamaya çalışan Ağar, bu arada 1993-1996 yılları arasında ABD ile ilişkilerini, 8 Eylül 2003 tarihli Hürriyet'te anlattı.

Kayıp, Katliam, İşkence ve İnfazlar İçin ABD İle Anlaştıklarının İtirafı

“Biz 1993-96 döneminde oturduk, strateji konusunda Amerika'yla meselemizi çözdük. Bürokrat anlamında konuştuk tabii. Ben Emniyet Genel Müdürü olarak, onların en üstleriyle görüşüyordum, karşılıklı. ‘Bu meseleyi çözeceğiz’ dedik, ‘Nasıl çözeceksiniz?’ dediler. İkna ettik, çözdük. **Bunun ayrıntılarını anlatamam.**”

“Çözmekten” kastettiği, “terör” dediği halkın mücadelesi. Nasıl çözdüğünü ise herkes iyi biliyor. “Susurluk” en iyi cevabını oluşturuyor. Eğer rakamlarla özetlemek gerekirse, bu anlaşmanın halkımızın kanını nasıl döktüğünün küçük bir bölümü aşağıda yer alıyor.

Susurluk'un birinci dereceden sorumlularından Mehmet Ağar

Ağar itiraf ediyor; Susurluk'u ABD desteğiyle örgütledik. ABD desteğiyle, onayını alarak “Türkiye'nin çıkarları, güvenliği” diye diye ülkeyi kan gölüne döndürdük...

Yıllardır, bu ülkede akan her damla kanın altında Amerika'nın imzası vardır diye boş yere söylemiyoruz. Ayrıntılarını açıklamam diyor

1993-96 arasında neler oldu?

Ağar'ın sözünü ettiği dönem, faili meçhuller, infazlar, kayıplar dönemidir. Aşağıda rakamlarla sadece bir özet bu sürece dair. **Bu suçlar ABD ile anlaşarak işlendi:**

1993: Özel timler, ölüm mangaları, korucular, kelemenin tam anlamıyla işkence ve katliam özgürlüğüyle hareket ettiler. Sivas Katliamı'yla, katledilen 5 gerillanın panzere bağlanıp sürüklenmesi ile tarihe geçti bu yıl. Rakamlarla: gözaltı ve işkence katledilenler: 29 kişi, ölüm mangalarıyla katledilenler: 57 kişi, kitlesel gösterilerde katledilenler: 23 kişi, katledilen gazeteci: 7 kişi, işkence gören: 827 kişi.

1994: Baskının terörün dizginsiz sürdüğü bir ülke tablosudur 1994 Türkiye'si de. Gözaltılarda, faili meçhullerde, ölüm mangalarının baskınlarında ve “çatışma”larda ölenlerin sayısı, 4000'i aşmıştır. Rakamlarla: gözaltında ve cezaevlerinde katledilenler: 34 kişi, ölüm mangaları tarafından evde, sokakta

katledilenler: 32 kişi, faili meçhul saldırılarda katledilenler: 292 kişi, katledilen gazeteciler: 2 kişi, yakılan ve boşaltılan köy ve mezra: 1500 köy, 31 orman, gözaltına alınan: 14 473 kişi, İşkence gören: 1128 kişi, kapatılan dernek, sendika, yayın organı: 123, basılan dernek, sendika, yayın organı, parti: 119

1995: Gözaltı ve işkence katledilenler: 101 kişi, Ölüm mangaları tarafından katledilenler: 21 kişi, Faili meçhul cinayet ve saldırılar: 321, Kayıplar: 220 kişi, Toplu gösterilerde devlet güçlerinin ateşi sonucu katledilenler: 26 kişi, Gözaltına alınanlar: Yaklaşık 15.000 kişi, İşkence görenler: 1412, Boşaltılan, yakılan köy ve mezarlar: 243...

1996: Ölüm mangaları tarafından katledilenler ve gözaltında işkence sonucu katledilenler: 190 kişi, Faili meçhul saldırılarda katledilenler: 78 kişi, Kaybedilenler: 194 kişi, Gözaltına alınanlar: 20.434 kişi, İşkence görenler: 346 kişi, Boşaltılan-yakılan köy sayısı: 68, Kapatılan dernek, parti, sendika ve yayın organı: 132, Basılan dernek, sendika, yayın organı, parti: 134...

ABD ile yapılan anlaşmanın. Susurluk'un bin operasyonlarının yapıldığı süreçte, zirvede alınan kararın da ABD'nin onayıyla alındığını anlatıyor. Bu ülkede iktidarlar, halka karşı savaş dahil, her türlü kararı ancak Amerika'nın onayı ile alabilirler. Kimilerinin özgürlük dilendiği Amerika, halkımızı işte böyle katlediyor.

Bu nedenle Amerika'ya karşı mücadele etmek, mevcut işbirlikçi iktidara karşı mücadeleden ayrı değildir. Ters, iktidara karşı mücadele, ABD emperyalizmine karşı mücadeleden bağımsız sürdürülemez.

“Milliyetçi” Ağar, ABD İle Sırdas

“Ayrıntı açıklamayan” Ağar devam ediyor;

“Yarın, yine böyle benzer bir anlaşmaya ihtiyaç olabilir ve vardır da böyle bir ihtiyaç...Türkiye'nin stratejik anlamda, Amerika'nın müttefiği olmasında bir sıkıntı yok. Ortadoğu'da, Doğu Akdeniz'de, Balkanlar'da, Avrasya'da, Kafkaslar'da, buralarda olmalı Türkiye.”

Peki nasıl olacak buralarda? ABD'nin politikalarına angaje olarak. Kanuni Sultan Süleyman gibi elinde yalın kılıç gidemeyeceğine göre, bunun çarpıtılacak, yok öyle değil, şöyle denilecek bir yolu da yoktur. Yani dediği gibi, **Amerika'yla stratejik müttefiklik olacak!**

Bu müttefiklik, yeni-sömürgeleşmenin belirleyicisidir, bu müttefiklik, sömürge tipi faşizmin belirleyicisidir. Bu müttefiklik, ülkemizdeki kontrgerillanın, Susurluk devletinin örgütleyicisidir. Yani, ABD'yle müttefiklik meselesi, şu veya bu konuda ABD'yle birlikte hareket etmenin ötesinde, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını belirleyen bir ilişki biçimidir.

Ağar'ın “oturup anlaştığı” ve “ayrıntısını açıklamadığı” anlaşmalar da bu ilişki çerçevesinde şekillenmektedir.

Ağar ABD ile sırdas, ama halka açıklamıyor. En büyük milliyetçi geçiniyor, ABD ile sırdaslık yapıyor, kendi ülkesinde kan dökmek için icazeti oradan alıyor. Bu kişiliğin aynı zamanda en büyük devrimci düşmanı olması tesadüf değil. Devrimcilere düşman olmak için bütün özellikleri toplamış üzerinde; katil, ABD uşağı, sahtekar milliyetçi.

Amerika'ya güvence veriyor; AKP ile olmaz, sizin adamınız benim diyor. Bir yandan millici havalarda, askerimizin kanı satılıyor diye bağırıyor, öte yandan “başka gerekçe gerek yok, PKK sorunu için gidiyoruz denir, yetmelidir” diye iktidara, nasıl kusursuz Amerikan askeri olunacağını yolunu gösteriyor.

Katiller ve Şakşakçıları Kişiliksiz Olur!

“... Dünkü Vatan Gazetesi'nde yayınlanan '28 Şubat anıları' beni çok sarstı. Düşünün bir medya patronu olarak **Enver Ören**, Genelkurmay'a çağrılıyor. Dönemin anlı şanlı komutanları Ören'e fırça atıyorlar. Konuşma ilerledikçe terlemeye başlıyor. Böbrek rahatsızlığı çektiğini söylüyor ve su istiyor. Üst üste birkaç kez su isteyince Çevik Bir, askere "oğlum sürahi getirin" talimatını veriyor.. Korku, heyecan ve panikten kıpkırmızı olan Ören, sürekli su içiyor. Elleri titriyor ve sürahiye yere düşürüyor. Sürahi gürültüyle kırılıyor, Ören'in üstü başı su içinde kalıyor. Neredeyse bayılmak üzere olan Enver Ören 'ben mesajı aldım' diyor...”

İslamcı çevreden Ahmet Hakan (8 Eylül, Sabah) bunları anlattıktan sonra Demirel'in, Ören'in kişiliksizliğini, yalakalığını, her devrin adamı olduğunu anlatmak için, “Enver Ören hiçbir durakta beklemmez, ilk gelen otobüse biner” dediğini de aktarıyor.

İktidar Koltuğunda Zorba;

Güç Karşısında Kişiliksiz ve Yalaka

Enver Ören'i bilmeyenler için hatırlatalım;

Türkiye Gazetesi ve TGRT'nin, yatırımcılarını dolandıran İhlas Holding'in sahibi, Işık Tarikatı'nın lideri.

TGRT'nin ve Türkiye Gazetesi'nin devrimci düşmanlığını ifrata vardıran yayınları çok iyi bilinir. Elleri patlayana kadar her dönem katledilmemizi alkışlamışlardır. “Diri diri yaktılar” resminin altına “örgütü kast ediyor” diye yazacak kadar, devlete yaranmak için kırk takla atan, devrimci düşmanlığında her türlü yalanı, rıyayı mubah görenler de bunlardır. Ne milliyetçilikleri, ne islamcılıkları, hiçbiri adam gibi değil, tam da Ören'in yukarıdaki olayda anlatıldığı gibidir.

Her devrin adamı, yalaka kişiliklerin, güç elinde olduğunda ya da güce, iktidara yakın olduklarında sürekli şiddetten, asıp kesmekten yana oldukları, muhaliflerini sindirmek, ezmek için her yolu denedikleri çok iyi bilinir. Gücün verdiği havalarından yanlarına yaklaşmaz.

Ama, aynı şekilde güç gördüklerinde de kişiliksizleşir, acizleşir, diz çöker yalvarmaya başlarlar. Bunun örnekleri de çok iyi bilinir.

Bir medya patronu olması gerekmiyor bunun için. Generallerden, kabadayı polis şeflerine kadar hiç değişmez bu gerçek. Devleti, Amerika'yı arkasına alıp, devrimcileri katlederken aslandırlar. Güç karşısında ise süt dökmüş kedi. Süleymaniye'de çuval geçirme sonrası omzu kalabalık generallerin süklüm püklüm olması da aynı ruh halinin yansımasıdır.

Küçükarmutlu Davası Karara Kaldı Bir MGK Operasyonunun Yargı Aşamasında Son Perde

Küçükarmutlu Katliamı'ndan sağ kurtulabilenlerin yargılandığı dava karara kaldı. 5 Eylül'de yapılan DGM'deki duruşmaya çok sayıda TAYAD'lı "Katiller Yargılansın" pankartı ve dövizlerle katıldı. 6 nolu DGM'de yapılan duruşmada 8 tutuklu "sanığın" beraat talepleri reddedilirken, yapılan savunmalarda, hiçbir delil olmadan iki yıldır tutuldukları, asıl suçlular hakkında ise dava dahi açılmadığı dile getirildi. Dava, karar duruşması için ileri bir tarihe ertelendi.

TAYAD'lı Aileler yoğun polis kuşatması altındaki DGM önünde yaptıkları basın açıklamasında, katliamın sorumlularının yargılanmasını belirtirken, "Katiller Yargılansın" pankartı ve dövizler açılar.

Göz Göre Göre Hukuksuzluk ve Katliam Savunuculuğu

F tiplerine, tecrite karşı ölüm orucu eyleminin sürdüğü Küçükarmutlu'ya 5 ve 13 Kasım 2001'de iki saldırı düzenlendi. İlk saldırıda Sultan Yıldız, Barış Kaş, Arzu Güler ve Bülent Dur-

"Psikolojik Savaş" Mı Diyorsunuz; İşte 4 İnsanın Katledilmesinin Zeminini Hazırlayan Manşet!

Sabah Gazetesi 5 Kasım'da bu manşeti attığı gün, birkaç saat sonra Küçükarmutlu'da 4 insan katledildi, mahalle gaz bombardımanına tutuldu, onlarca insan yaralandı. "Haberin" sahibi, imzası olan Tayfun Hopalı mı, yoksa MGK mı, bugün artık daha net! MGK yönetmeliğini tartışanlar, bu manşetleri unuttu mu?!

gaç isimli dört devrimci katledildi.

Katliam, medyanın kameraları

önünde, tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleştirilmişti. Ama katliamcılara ilişkin hiçbir dava açılmadığı gibi, gelenek olduğu üzere, ikinci saldırıda gözaltına alınanlar sanık sandalyesine oturtuldu.

Katliam operasyonu tüm yönleriyle bir MGK operasyonu idi. Günler öncesinde saldırı için zemin hazırlanmaya başlandı. Dönemin İçişleri Bakanı tehdit açıklamaları yaptı. Mahalle kuşatma altında tutuldu, tecrit edilmeye çalışıldı. Operasyonun son adımı, katliamla aynı gün Sabah Gazetesi'nde atılan manşet oldu; "BURASI FİLİSTİN DEĞİL İSTANBUL"!

Katliamın ardından şöyle yazmıştık; "TAYFUN HOPALI ve Sabah Gazetesi'ne bu haberi yaptıran katliamcılardan başkası değildir."

Bugün o katliamcılara halkı sindirme, devrimcileri katletme emirlerinin nereden verildiği belgeli hale geldi.

Katliamcıları koruyan, mağdurlara ceza isteyen hukuk, katliamcının hukukudur. Dava, katliamlardan, infazlardan kurtulup yargılananların son örneği olarak geçecektir tarihe. Yargıladıklarını mahkum etmek için ellerinde herhangi bir belge, delil olması da gerekmiyor. Çünkü MGK operasyonunun hukuk ayağı böyle işliyor, halk böyle sindirilmek isteniyor. Armutlu, yüzlerce gündür aç insanların üzerine 3 bin polis ve panzerle, onlarca gaz bombası atılarak gerçekleştirilen bir operasyondur, halka göz dağıydı.

MGK yönetmeliği soyut bir propaganda, psikolojik savaş değil; MGK yönetmeliği, Armutlu'da, Akkise'de hayat buluyor.

Bu arada, Beyaz Enerji Davası'nda da tutuklu sanık kalmadı. Emniyet, Adalet Bakanlığı, "yolsuzluklar, ülke için büyük tehdit haline geldi" masalı anlatıyor. Cemil Çiçek; "tutuklu simit çalan çocuklar var, bir tek bankacı yok" diyor. Bırakın siz hortumcuları, yolsuzlukçuları; devrimcileri kanıtsız, delilsiz F tiplerine atın, on yıllara varan cezalara çarptırın, hortumcular sizin çocuklarınız!

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direniş

3. yıl... 35. ay

1060. gün

107 Şehit

Tecrit ve Terör

Hiçbir insan tecrit edilemez. Hücrede yalnız başına yaşamaya mahkum edilemez. Hiçbir insan dünyadan ve halktan soyutlanamaz, bu amaçla hücreler ve hapisaneler yapılamaz.

19/22 Aralık 2000'deki "Hayata Dönüş" Katliamı'ndan bu yana hücredeler onlar. Yani bin gündür tecrit tabutlarında yaşamaya mahkum edilmiş durumdalar.

"Neden tecrit ve izolasyon?" sorusuna;

1) Fiziksel ve psikolojik işkence ile kişiliksizleştirme, 2) İnanç ve amaçlarından arındırılarak, demokrasi ve devrim mücadelesinden vazgeçirme, 3) Hapishane görevlilerinin işkence, darp, cebiri sonucu veya psikolojik durumu bozulan tutuklunun kendi kendine yapacağı zararlar ile fiziksel yok etme, ölüm! 4) Tutukluların halk ve demokratik güçler ile bağlarını keserek, bu kesimleri daha kolay yönetebilme, 5) F Tiplerindeki baskı ve işkencelerin halka ve demokratik kamuoyuna ulaşmasını engelleme gibi temel cevaplar verilebilir ve daha başka pek çoğu

eklenebilir. Ancak bunların ne anlama geldiğini, nedenini anlamak için başka sorularla başlarıyız.

Nedir hücrede yaşamak?

Yalnız yaşamak ne demektir?

"İnsanın sosyal bir varlık olduğu" ilkokullarda öğretilir. Bunun aksi bilime, insan doğasına, insanın gelişim sürecine aykırı olarak nitelendirilir. Bu, temelini, insanın, insan olma özelliklerini kazanmaya başlaması ve buna paralel olarak üretim içinde yer almaya başlaması ile birlikte topluluklar halinde yaşamasından alır. "Sosyal bir varlık olma" bu süreç içinde şekillenir.

Düşünen, üreten, yaşamsal faaliyetlerde bulunan hiçbir insan yalnız yaşayamaz. Dolayısıyla toplumsal yaşamdan soyutlanamaz.

Soyutlanırsa ne olur?

O kişi, süreç içinde düşünen, üreten bir canlı varlık olmaktan çıkar. İçgüdüleri ile hareket eden, çevresindeki nesnelere buna göre tepkiler geliştiren bir canlı olmaya başlar. Bu konuda uzun yıllar hücrede yalnız yaşayan Alman RAF tutsaklarının anlatımları hatırlanacaktır.

O halde sorumluz şu olmalı;

Bu gerçek ortadayken, kim, hangi amaçla insanı yalnızlaştırmayı hedefleyerek hücreleri yaptırdı? F tipleri kimin, hangi zihniyetin eseri?

Şöyle özetleyebiliriz;

Hücreye atacaksın, hiç kimse ile, hiçbir ilişki kurmayacak, konuşmayacak, düşünmeyecek, ülke gerçeklerinden, halk gerçeğinden uzak duracak. Sadece devletin istediği gibi düşünecek, düşüncelerinden ve yaşamına dair ne varsa pişman olacak. Düşündüğüne, sürü olmayı kabul etmediğine pişman olacak. Yani bir robot gibi olacak. Eğer uzun yıllar hücrede düşünme yeteneğini yitirmemişse; ne düşünmesi gerektiğini, nasıl yaşaması gerektiğini kendisini hücreye kapatan iradeden, yani devletten öğrenecek. Böyle bir kişilik yaratıldığında, zaten sömürü düzenine karşı örgütlenme düşüncesi de şiddetle ezilmiş olacak. Bu, sadece tecritteki insan için değil, "musubet" yaratarak tüm halka gösterilmiş olacak.

F tipleri ve tecrit politikası böyle şekilleniyor.

Düşünen insan, "tehlikeli" insandır!

Hak ve özgürlük isteyenler, halkın yaşadığı zulme ve sömürüye isyan eden ve bu zulüm ve sömürüye son vermek için örgütlenen, örgüt-

lenme çağrısı yapan, kısaca halkın özgürce, aşağılanmadan, onuruyla, açlık çekmeden yaşayacağı bir düzeni savunan devrimciler, halktan, bütün insanlardan, ülkedeki ve dünyadaki gelişmelerden tecrit edilmeliydi.

F tiplerinin henüz gündemde olmadığı, ama “nasıl yapsak da tecrit politikasını yaşama geçiresek” diye oligarşinin tartışıp, dünyadan örneklerini incelediği günlerde, Susurlukçu Mehmet Açar’ın da katıldığı bir toplantı düzenlenir Marmara Üniversitesi’nde. 16-18 Haziran 1995 tarihlerinde yapılan toplantının konusu, “Hukuk Devletinde Terör ve Örgütlü Suçla Mücadele”dir, ama amacın hukuk olmadığı çok açıktır. Toplantıya katılan Nazi Hukukçusu, Prof. Dr. Kurt Rebmann. Rebmann, “beyaz işkence” olarak formülleşen Almanya’da hücre deneylerini aktarır. Bu “profesör”e göre, devletten yana olmayan, hatta muhalif olanları ihbar etmeyen herkes “terörist”tir. Mantığı da böyle işlemektedir. Tıpkı muhalif herkesi terörist gören oligarşi gibi, Amerika gibi. Nazi hukukçusu anlatır;

“Durum şöyle; pek çok terörist suçlu cezaevinde. Kimisi yirmi yıl süreyle cezaya çarptırılmıştır. Şimdi yirmi yıl sonra tekrar dışarıya çıktıklarında artık bunlar terörist değildir...”

Nasıl olacak bu peki?

Hücrelere atacaksın, izole edeceksin, kimseyle görüşmeyecek, dayanışma içinde olmayacak; düşüncelerinden vazgeçmesi için her türlü baskıyı uygulayacaksın; bir daha düşüncelerini savunmayacak... Öyle bir hapishane tasarlayacaksın, (ya da bir emperyalist ülkeden kopyalayacaksın), öyle bir ceza infaz sistemi oluşturacaksın ki, oradan sağlıklı bir insan olarak çıkamayacak! Daha önce savunduklarını, kendine ait düşünce ve inançlarını terke edecek...

Nazi kafası böyle işliyordu. Oligarşi de böyle düşündü. Buna benzer onlarca toplantıya, bilgi-tecrübe edinme seminerlerine katıldılar. ABD ve Almanya gibi hücrelerin anavatanlarında incelemeler yaptılar. Ve bugün artık herkesin bildiği F tipleri inşaa edildi.

Düşünmemeliydiler. Çünkü, tarih öğretmişti ki; düşünmek, örgütlenmenin, bir araya gelme isteğinin, hak arama ve insan gibi yaşama isteğinin, zulme isyanın motoruydu. O zaman sömürü ve zulüm düzeninin sürmesi en başta düşünen ve düşündüğünü yaşama geçirmeye çalışanları imha etmekten, halktan soyutlamaktan geçiyordu.

Terörist ilan et; tecrit et, yok et!

Terörizm de bu amaçla kullanıldı.

Düşünmekte ısrar edenler öyle bir hale getirilmeliydi ki, devleti eleştiren, muhalif, IMF’ye ve işbirlikçi tekellere, baskıya, zulme ve sömürüye karşı çıkan herkes terörist ilan edilmeliydi.

“Terörist” denildiği noktada hem yalnızlaştırmak, tecrit hücrelerine kapatmak, hatta yol ortasında, evde, dağ başında imha etmek mübah hale gelirdi.

“Terörist” denildiği noktada, halk onlara karşı şartlanacak, uzak durulması gereken insanlar olarak bakacaktı.

Dönüp dünyaya bakalım.

Aynı politikayı Amerika dünya halklarına karşı uyguluyor. Ülkeleri halkları kendi sistemlerine karşı çıkan herkesi tecrit edeceksin, sonra direnirse katledeceksin. Bunu yaptılar. Yapmaya devam ediyorlar.

Tecritin halka yansıması

ABD ve işbirlikçileri bizimle nasıl oynuyor.

Alevi-Sünni diye bölüyor, Kürt-Türk diye bölüyor. Tümü emek için mücadele ettiğini söyleyen sendikaları birbirine kışkırtıp bölüyor. Dernekleri bölüyor, “şundan uzak durun yoksa...” diyerek politikalarına alet ediyor; herkesi birbirine karşı kışkırtıyor.

Mesela, KESK’i terörist ilan edip, bir başka konfederasyonu öne çıkararak bölüyor. Bir süre sonra işine gelmediğinde de aynı şeyi o konfederasyon için yapacaktır.

Bu politikalarla küçültüyor, güçsüzleştiriyor. Kimsenin biraraya gelmemesini, kendisine karşı bir güç olmamasını istiyor.

Tüm bunlar, durup dururken yaşanmıyor, F tipi hapisanelerdeki tecrit politikasının halk içindeki uygulanış şekli olarak ortaya çıkıyor.

Amaç tektir. Sisteme, sömürü ve soyguna, zulme, Amerika’ya karşı çıkanların bir araya gelmemesi.

Türkiye’nin F Tipleri, Amerika’nın GUANTANAMO’sudur

Evet, hiçbir insan tecrit edilemez. Hücrede yalnız başına yaşamaya mahkum edilemez. İnsanın, insan olma özelliklerinden soyutlanması, bir ceza yöntemi olarak da kullanılamaz.

Böyle bir ceza yöntemi, hukukun ayaklar altına alındığı koşulların varlığını anlatır. Bunu Amerika yapıyor. Türkiye’deki F tipleri, Amerika’nın GUANTANAMO’sudur. Hiçbir hukuk yoktur orada. Sadece Amerikan çıkarlarına hizmet etmek ve pişmanlık vardır. MGK yönetimin-

deki oligarşi de ülkemizde bunu yapmak istiyor.

F tiplerindeki insanlar direniyor.

Tecrit edilmesi gereken Amerika ve işbirlikçileridir

Direnen tutsaklar;

Direniş, Amerika ve işbirlikçi politikalara karşıdır. Amerika ve işbirlikçilerinin insanı, düşünceyi, düşünen insanı, hak ve özgürlükleri yok etme politikasına karşıdır.

F tipi hücreleri ve tecrit, bağımlılık zincirlerimizin sıkılaştırılması, işbirlikçi tekellerin Amerika paralelinde iktidarlarını sürdürmesi içindir. Direniş de buna karşıdır.

Bağımsız bir ülke için, demokasi için, ezen ve ezilenin olmadığı, sömüren ve sömürülenin olmadığı bir ülke için direniyoruz. Bu düşünce hiçbir zaman yok olmaz! Yok olmaması için direniyoruz, diyorlar.

“Tecrit”, “Terör” kavramları Amerika’nın, halkları teslim alma amaçlı yalan propogandasıdır. Bu politikalara karşı direnmek, halkın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesidir.

Tecrit edilmesi gereken halk değil, direnişçiler değil, Amerika ve işbirlikçileridir. “Terörist” olan bağımsızlık ve demokrasi isteyenler değil, ülkeleri işgal eden, halkları katleden, devrimcileri tecrit hücrelerinde imha etmeye çalışan Amerika ve işbirlikçileridir.

Ertosun Yükselmeye Devam Ediyor

Ulucanlar’dan 19 Aralık’a, her katliamda siciline “devletimize sadık bir bürokrattır” yazıldı. Hapishanelerden çıkan her tabutta sicile “başarılı” notları eklendi. 107 kez, 107 ananın yüreği yandıkça, sicili oligarşi nezdinde en doruk noktasına çıktı. Devlet Üstün Hizmet Madalyası bu sicile verildi. Tecritte, katletmekte ısrarının sonucu bir “teneke parçası” olamazdı. Yargıtay üyeliği yakıştırdı Ertosun’a!

Bu ülkede ne kadar çok devrimciyi katleder, halka ne kadar zulmedersen, MGK’nın halka düşmanlık belgesinin emirlerini ne kadar yerine getirirsen, o kadar yükselirsin.

Bunu söylediğimizde belki kimileri bir “ajitasyon” olarak algıladı, kimileri “AB yolundaki Türkiye’nin önü kesilmek isteniyor” dedi, kimileri “istisnai örnekler” diye avuttu kendini.

İşte size son örnek, Cezaevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun’un yükseliş grafiği!

En azından bilindiği kadarıyla herkesin gözünün içine bakarak, adım adım, 3 yıla yayılan bir zulümle 107 insanı kimse katletmemişti daha önce. Bu kadar teşhir olmuşluğu bile yükselmesine engel olamadı, gelenek sürdürüldü. AKP iktidarı, “aman vitrini bozmayalım, bari geride tutalım” deme gereği bile duymadan, halkın bütün kesimlerine karşı sürdürdüğü pervasız, “işte yapıyorum var mı diyeceğiniz” politikasını, “nereye dökülürseniz dökülün” zihniyetini bu konuda da uyguladı.

Aksi düşünülemezdi elbette. Çünkü, başbakanından bakanlarına kadar AKP’nin üst düzey yöneticilerinin sicillerine bakın; tümü tescilli devrimci düşmanı, anti-komünisttir. Tetikçilik yapmış, devrimcilerin denize döktüğü Amerikalılar’ın filoları karşısında namaza duracak kadar, zulmün sahiplerine hizmette düşkünleş-

mişlerdir.

Bağımsız olmadığını, Adalet Bakanı’nın denetiminde olduğunu, bizzat hukukçuların dile getirdiği, Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK), Adalet Bakanı Cemil Çiçek’in başkanlığında toplanarak, Yargıtay’a 12 yeni üye atadı. Bunlardan biri de Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun’un oldu.

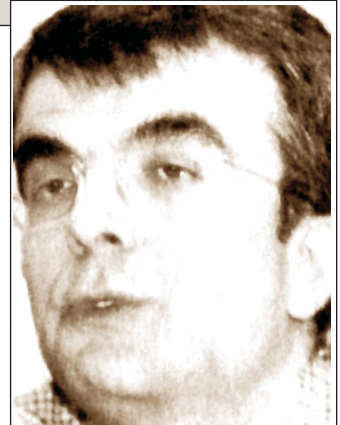
Hukukun bütün çarpıklıklarını bir yana bıraksak dahi, devrimcilere düşmanlığını 107 ölümle belgelemiş biri önüne gelen DGM dosyaları hakkında ne kadar verir? Soru kendi cevabını da içinde taşıyor.

Ertosun’u yükseltmeye devam edin!

Düzeninizin karakteri daha iyi anlaşılıyor!

Katliamlarının ödülünü aldın Ertosun;

Şimdi sırada, devrimcilere cezaların en üst sınırını yağdırmak var. Yargıtay başkanlığı seni bekliyor. Adli yıl açılışlarında bol bol demokratikleşme, bağımsız hukuk nutukları atmayı unutma. Sonra sırada bakanlık koltuğu var!

Neden işgal ortaklığına ve tecrite karşı birlikte mücadele?

Oligarşi F tiplerini emperyalizmle işbirliği içinde yaptı. Bu konuda onlarca kanıt, açıklama, onay yayınlandı bu sayfalarda.

F tiplerinin projesi emperyalistler tarafından çizildi. Tecritin esas alındığı hapishane modeli fikrini emperyalistler verdi. Tecrit politikasının bütün aşaması, tek tek ayrıntıları emperyalist uzmanların oligarşinin faşist bürokratları ile birlikte projelendirildi. Zaten, ulusallık, milli çıkarlar kılıfı altında devrimcileri yoketmek isteyenlerin kendi beyinlerine ait hiçbir şey yoktur.

Oligarşi F tiplerini bilinen süreç içinde yaptı.

Emperyalistler, elbette “kalabalık koğuşlarda insan gibi yaşam olmuyor” diye, insanları düşündüğü için yaptırmadılar F tiplerini.

Amaç, sisteme muhalif, hak ve özgürlüklerini isteyen, bunun için başkaldıran, örgütlenen herkesin sindirilmesi, teslim alınmasıydı.

Oligarşinin sömürüye dayalı kapitalist sistemi, emperyalist halkanın bir parçasıdır. Ülkemizden halkanın kopması emperyalist sistemin bir bütün olarak darbe yemesi demektir. Oligarşinin düzenine muhalefet eden, emperyalist sisteme muhalefet ediyor demektir. Dünyada onyıllardır cuntalar, faşist rejimler bunun için desteklendi, katliamlara onay ve destek böyle verildi.

F tiplerinde de emperyalistler aynı çıkarlarını gördüler. Emperyalistler tüm dünyada anti-emperyalistleri yok etmek, artık dayanılmaz hale gelen açlığa ve zulme karşı halkların isyanlarını bastırmak istemektedir. Halkların isyanlarını bastırmanın propaganda malzemesi olarak “terör” üretildi. “Tecrit” ona eşlik etti. Emperyalistler, dize getirmek istedikleri ülkeleri bombalamadan önce tecrit ederken, aynı anda oligarşi de, tutsakları tecrit ediyordu.

Amerika tüm dünyaya **YA BİZDEN YANASINIZ YA TERÖRİST, TERÖRDEN YANA** diye ülkeleri saflaştırırken, aynı politikayı oligarşi ülkemizde uyguluyordu. Amerika, bu politikanın sonucu olarak Afganistan’ı, Irak’ı bombaladı, yerle bir etti, işgal etti. Oligarşi bu politika ile, katliam yaptı, binlerce tutsağı tecrit hücrelerine kapattı.

Şu herkesin kabul ettiği bir gerçektir artık;

Amerikan uşaklığı yapıyorsan, onların çıkarlarına hizmet ediyorsan ödüllendirilirsin. Karşı çıkıyorsan, hangi dinden, milliyetten olursan ol, teröristsin, yokedilmesi gerekensin.

Karşı çıkanların, “siz zulüm getiriyorsunuz, siz halkları katlediyorsunuz, siz ülkeleri işgal ediyorsunuz, halklar bu zulme karşı direnmelidir...” diyenlerin, bütün dünyada tercit edilmeye çalışılması, ülkelerin, örgütlerin “terör listelerine” alınması böyle şekillendi. Emperyalistler böyle “terörist” ilan ettiler ve füzeleri tanklarıyla ülkeleri işgal ettiler. Herkesin bildiği katliamları yarattılar.

Bunun için herkesin görüp tanık olduğu gibi, önce medya tekellerini kullandılar. Tüm dünyada, adına “psikolojik savaş” dedikleri yalan propaganda yaptılar. Terör, tecrit gibi kavramları beyinlere işlediler. Kampanyanın amacına ulaştığını düşündüklerinde de bombalarla yakıp yıktılar. Hapishaneler katliamı öncesi medyada yapılan yayınları hatırlayın. Hapishanelerin terörist yetiştirdiğinden, bilmem ne tür silahlar bulunduğu kadar binlerce yalan yayın yapıldı. Yayınlar, katliam sonrası da, “insanlar kendi kendilerini yakttılar... şu silahlar bulundu” diye sürdü.

Terör demagojisi etrafından öyle bir yalan deryasına boğdular ki insanları; sanki insanların beyni, düşüncesi yoktu, kendi kendilerini öldürmek istiyordu, devlet kurtarmak istiyor, örgüt engelliyordu. Katliamın adına “hayata dönüş” adı bu yalan deryasının üzerine verildi.

Tecrit, terörist kavramlarının fikir babası Amerika, kendi sömürü ve zulüm politikalarının uygulanması için bunları yarattı. Irak’ta, Filistin’de, Afganistan’da ve ülkemizde uygulamaya devam ediyorlar. Politikanın özü ve hiç akıldan çıkarılmaması gereken; “**Ya benden yanasınız ya terörist**” politikasıdır.

İktidarın çıkarları ile Amerika’nın çıkarlarının örtüştüğü noktada inşaa edildi F tipleri.

İşbirlikçi iktidarların, tekellerin, parababalarının, tefeci tüccarların, bürokratların çıkarlarının korunması ile Amerika’nın çıkarlarının korunması arasında hiçbir fark yoktur. Bunun yolu, ifade ettiğimiz politikayı esas olarak sömürü ve zulmün karşısında olan kimsenin kalmamasıydı.

Bu nedenle iktidarlar Amerika ve Avrupa’yla işbirliği yaptılar. Kendi çıkarlarına karşı çıkan bütün güçlerin nasıl tasfiye edileceğini planladılar. Bu planın önemli bir parçasıdır F tipi hücreler.

F tipleri hem halkın öncülerinin tecrit ve imha edilmesine hizmet edecek, hem de ‘hakkım, özgürlüğüm’ diyenler için sürekli bir tehdit olacaktı.

Kimse karşı çıkmaya cesaret edemeyecekti. 19 Aralık Katliamı'nın büyük bir vahşet sergilenerek gerçekleştirilmesi de mantığını buradan alır.

19-22 Aralık 2000'de bu amaçla saldırdılar tüm hapishanelere. Emperyalizmin planları, silahları ve gaz bombalarıyla katliam yaptılar. Katliam düşüncesinden taviz vermeyenlerin direnişini kıramadılar. Hücrelere atıldılar, hücreler direnişi kıramadı. Emperyalizme ve işbirlikçi oligarşiye karşı direniş bayrağı dalgalanmaya devam etti.

İşbirlikçi oligarşi emperyalizmden aldığı bütün planlara, silahlara, yalan propagandaya rağmen direnişçilerin iradesini kıramadı. Sansür, yasak, cezalar kar etmedi. Ve 107 şehit verildi direnişte. **Direniş kırılamayan çelik iradesiyle yoluna devam ediyor.**

Bu süreçte **tecritin ne demek olduğunu Irak nezdinde** herkes çok daha iyi gördü. Hatırlayın; işgalden önce ne yalanlar söylediler. Irak terörist ürettiyordu, teröristlere yardım ediyordu, kimyasal silahlar ürettiyordu, her an dünyaya saldırabilirdi, komşularını hatta bütün dünyayı tehdit ediyordu... Şimdi bu yalanlara bakıldığında milyonlarca insanın nasıl aldatıldığı çok daha net!

Bu yalanlarla, terör demagojisi ile Irak tecrit edilecek, vurmaya, işgale hazır hale getirilecekti. Bu süreçte de halklar, *"terörden yana olan olmayan"* saflaştırılacaktı. Öyle de oldu.

Irak halkı hala direniyor!

Türkiye'de işbirlikçi oligarşinin F tiplerini ve

tecriti meşrulaştırmak isteyen yalanlarıyla Amerika'nın Irak'ı işgal yalanları neredeyse kelime kelime aynıdır. Farklı olamazdı çünkü yöneten Amerika. **Şimdi 3 yıl sonra, çok daha netleşen gerçekler ışığında, 19 Aralık 2000'e bakın. Tecriti, direnişi ve devletin hangi amaçla bu katliamı yaptığını daha iyi göreceksiniz.** Irak'ı işgal politikası ile çarpıcı benzerlikleri de göreceksiniz.

İşte bu gerçekler ışığında;

İŞGAL ORTAKLIĞINA VE TECRITE SON diyoruz. İşgal ve tecrite karşı mücadele emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeledir. Bu mücadele, tüm halkın mücadelesidir.

Bu oyunu bozalım! Tecrite karşı çıkalım! İşgal ve tecritin Amerikan politikaları olduğunu anlayarak bozabiliriz bu oyunu. Hep birlikte işgale ve tecrite karşı çıktığımızda işbirlikçilerin ve emperyalizmin güçsüz olduğunu, bizi yenemeyeceklerini göreceğiz. Bizi bölmelerine izin vermeyelim.

Unutmayın; 19 Aralık'tan bugüne 107 şehit verildi. İnsanlarımız onurumuzu, düşüncelerimizi en kutsal biçimde ölümleriyle savundular. Savunmaya devam ediyorlar.

Unutmayın; bu gerçekler ülkemizde yaşanıyor. İşgale ve tecrite son şiarını yükseltmek için sürüyor direniş. Biz Amerika'nın ve işbirlikçilerinin uşağı olmayacağız. Bu ülke bizim, ancak biz yönetiriz demek için yaşıyoruz tüm bunlar.

Unutmayın; 107 ölüm bunun için verildi.

Sayı 77

15

14 Eylül
2003

TAYAD'LILAR: "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son"

Coca-Cola'nın düzenlediği Rock'n Coke Festivali'nin yapıldığı Hazerfan Havaalanı'na gelen TAYAD'lı Ailelerin "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son" yazılı pankartına jandarma müdahale etti. Bölgeyi ablukaya alan jandarmanın "burada basın açıklaması yapamazsınız" keyfiliğine karşı demokratik

hakkını kullanmakta ısrar eden TAYAD'lılar, işgal ortaklığı ile tecritin aynı politikanın ürünü olduğunu dile getiren bir açıklama yaptılar. Jandarma ailelere saldırırken, TAYAD'lılar direnişle karşılık verdi. Irak'ta Savaş Hayır Koordinasyonu üyelerinin de bulunduğu alanda, direniş sonucunda gözaltına alınan aileler de bırakıldı.

Kocaeli TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ girişimi ise, Fetiye Caddesi'nde yaptığı basın açıklamasında, "Amerikan imparatorluğuna, işgallerine karşı çıkmadan barış savunulamaz. F tiplerindeki tecrit kırılmadan, F tipleri-

ne karşı mücadele kazanılmadan hiçbir mücadele kazanılamaz. Bundan dolayıdır ki, bugün işgal ortaklığına ve tecrite son talebini sloganlaştırıyor tüm halkımızı tüm vatansever, devrimci, sosyalist güçleri mücadelesini bu talep doğrultusunda yoğunlaştırmaya çağırıyoruz". denildi.

Hükümet Dayattı KESK Geri Çekildi!

AKP Hükümeti'yle memur konfederasyonları arasındaki "toplu görüşme" süreci, bilindiği gibi, evvelki hafta uzlaşmazlıkla sonuçlanmış ve sorun "Uzlaştırma Kurulu"na havale edilmişti.

Uzlaştırma Kurulu geçen hafta içinde tarafların taleplerini ve cevaplarını görüşerek ulaştığı sonucu açıkladı.

5 Eylül'de kararını açıklayan Uzlaştırma Kurulu, 2003 yılı kayıpları için AKP'nin önerdiği 160 milyon lira yerine, 200 milyon lira ödenmesini, hükümetin 2004'ün ilk altı ayı için yüzde 6, ikinci altı ayı için yüzde 6'lık zam önerisi yerine de ilk altı ay için yüzde 10.2, ikinci altı ay için yüzde 8 zam önerdi.

Uzlaştırma Kurulu'nun açıkladığı rakamlar, memurların taleplerini karşılamaktan uzaktı; ancak hükümetin önerdiğinden de bir miktar daha yüksekti.

AKP'den karara despot ve lümpen cevap: "Bekara karı boşamak kolaydır."

AKP Hükümeti, Uzlaştırma Kurulu'nun tavsiye kararını da kaale almayacağını açıklamakta gecikmedi. Ne de olsa karşılarındaki "Milli Güvenlik Kurulu" değil, "Uzlaştırma Kurulu"ydı.

Memur konfederasyonlarıyla toplu görüşmeleri yürüten Devlet Bakanı Mehmet Ali Şahin, Uzlaştırma Kurulu'nun önerdiği kadar dahi bir artışı kabul etmeyeceklerini belirtirken, kuruldakileri de aşağılayarak şöyle diyordu; "bekara karı boşamak kolaydır."

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan da, "Uzlaştırma Kurulu kararları tavsiye kararlarıdır, mutlaka uygulanacak diye bir şey yok" diyerek iktidarın bırakın emekçilerin taleplerini dinlemeyi, bırakın sorunu onların "katılımıyla" çözme, yi,

"Uzlaştırma Kurulu"nu bile kaale almaya niyeti olmadığını bir kez daha ilan etti.

Ne kadar "uzlaşmacı"ydı AKP! Ne kadar "katılımcı", ne kadar "demokrat"! Herkes bir daha tanık oldu. İzlenen tek politika benim (yani IMF'nin) dediği olacak!

AKP tam despotik bir tavırla, ya benim dediğim olacak, ya benim dediğim olacak diye dayatıyordu memurlara. Dayattığı ise, açlık, sefalet, eğitimsizlikten başka bir şey değildi.

Uzlaştırma Kurulu'nun kararının ardından 11 Eylül'de hükümet ve memur konfederasyonları tekrar bir araya geldiler. Hükümetin hiçbir esneklik göstermeyerek dayatmasını sürdürmesi üzerine, bu görüşmeler de kesildi.

Dayatmaya verilecek cevap direnişti; Konfederasyonlar bu cevabı veremedi!

KESK yönetimi, önceki eylemlerin uyarı olduğunu açıklayıp, hükümetin bunları dikkate almaması durumunda üretimden gelen gücü kullanmak dahil, işgallere kadar başka direniş biçimlerine başvurulacağını açıklamıştı.

Hükümet, uyarıları dikkate almadı. "Uzlaşma Kurulu"nun memurların taleplerini karşılamaktan uzak "çözümünü" bile kabul etmedi.

"Üretimden gelen güç kullanılacak"sa, onun zamanıydı. İşgal veya benzeri başka biçimlerde direnilecekse, zamanıydı.

Fakat KESK Başkanı, 11 Eylül'de sona eren görüşmenin ardından kameraların karşısına çıktığında, onun ağzından memurların direnişe geçeceği açıklamasını bekleyenler, 1 Ekim tarihini duydular: 1 Ekim'de TBMM önünde toplanılıp "uyarı" yapılacaktı yine.

Bu açıklama, bir kaç saat önce, Evren'den "görüşmeden sonuç çıkmazsa ne yapacağımızı sizinle paylaşacağız" açıklamasını dinleyen ve bu nedenle somut bir eylem takvimi açıklanmasını bekleyen basın mensuplarını şaşırttı; açıklama, hakları için mücadele ilanı bekleyen, yöneticilerinden kendilerine önderlik etmesini bekleyen memurları da şaşırttı.

Hiç şaşırmayanların başında ise, iktidar geliyordu. AKP iktidarı, KESK'in bu nabzını aldığı için, "direnişi ileriye götürecek siyasi cüreti gös-

Katılımcı, uzlaşmacı, demokrat, sorun çözücü bir iktidarın değil, despot, lümpen, sorunları tehditlerle bastırmaya çalışan faşist bir iktidarın devlet bakanı olduğunu gösterdi

teremeyeceğini” öngördüğü için bu kadar uzlaşmaz davranma ve KESK eylemlerine bu kadar pervasız saldırma cüretini buluyordu.

KESK, bu cüreti ve kararlılığı gösteremediği noktada, geri adım atan taraf oldu. “1 Ekim’den sonra mücadeleye devam edileceği” bu gerçeği değiştirmiyor.

KESK bu çatışmada, doğru mücadele biçimleri ve taktikleri belirleyemeyen, kendi ordusunu

savaştıramayan, ordusuna doğru kumanda edemeyip yenilen taraftır. Daha kötüsü, bu dişe diş direnilmeden alınmış bir yenilgidir.

Memurlar, hangi yoldan kazanılacağını ve hangi yoldan direnmenin bile başaramayacağını deneyleriyle görmeye devam ediyorlar. Ders çıkarıldığında, yenilgi, zafere dönüştürülmeye başlanmış olur.

“Kamu Yönetimi Yasası”, “Yerel Yönetimler Yasası” “Personel Rejimi Yasası” Köleleştirme Kapıda!

Onyıllarca 657 Sayılı Yasa’nın zincirleriyle tutsak edildi memurlar. 1990’ların başından itibaren geliştirdikleri mücadele ve bunun sonucunda söke söke kazandıkları örgütlenme, sendika hakkı, bu zincirin halkalarını parçaladı.

Oligarşi, şimdi yeniden bu zinciri sağlamlaştırmaya peşinde. İşçi, memur sendikalarının yönetimlerini büyük ölçüde “ehlileştirdiği”, tasfiyelerle sendikaları güçsüzleştirdiği, halkın bölünmüşlüğüne güçlü direnişlerin önünde engel olduğu bugünkü ortamı değerlendirmek istiyor.

İşçilere yönelik bir “Kölelik Yasası” yakın zamanda çıkarıldı. Bunda da güçlü bir direnişle karşılaşmayan oligarşi, bundan cesaret alarak, köleleştirmeye memurlarla devam etmek istiyor.

Gündemdeki “Kamu Yönetimi Yasası”, “Yerel Yönetimler Yasası” ve “Personel Rejimi Yasası” ile bu amacına ulaşmak istiyor.

Bu yasalarla AKP iktidarı **neleri amaçlıyor**, bu yasalar çıktığında, memurları **neler bekliyor?** Bu soruların cevabı, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Memur Komisyonu’nun geçen hafta yaptığı açıklamada şöyle sıralanıyor:

→ Bu yasalar ile kamu emekçilerinin iş güvencesi tamamen ortadan kaldırılacaktır.

→ Bu yasalar ile kamu emekçilerini kiralık çalışanlar durumuna düşürecektir.

→ İşveren, şehir içi ya da şehirlerarası istediği gibi istihdam hakkına sahip olacaktır.

→ Kamu emekçilerinin sürgün edilmesi artık yeni siyasi iktidarın bir hakkı haline getirilmektedir.

→ Yine bu yasalar ile öne çıkartılmaya çalışılan 'performans değerlendirmesi' gibi uygulama-

larla adam kayırmacılık had safhaya çıkarılacak ve geleceğimiz iş yerlerimizdeki amirlerin iki dudağı arasında olacaktır.

→ 'Performans değerlendirmesi' ile bireysellik ön plana çıkarılarak, kamu emekçileri arasındaki dayanışma ve örgütlenme bilinci yok edilecektir.

→ Bu yasalar çıktığı takdirde EMEKLİ SANDIĞI, BAĞ-KUR, SSK gibi emekçilerin alimleri ile yaratılan bu kurumlar ortadan kaldırılacaktır. Yerine ise özel emeklilik, bireysel emeklilik demagogileri ile emperyalist tekeller devreye girecek ve emekçilerin gelecekleri için ödedikleri primleri bu tekellerin kasalarına aktaracaklardır.

→ Tasarruftan (IMF emirlerinden), kamu personel sayılarının düşürülmesini (işten çıkarmayı) anlayan siyasi iktidarların eline çok büyük bir koz geçecektir.

→ Çıkarılmaya çalışılan bu yasalarla hakkını arayan kamu emekçisi yerine, verilenler ile yetinen, hükümetlere minnet eden, 'kapıkulu memur' tipine geri dönmek istenmektedir.

→ AKP Hükümeti’nin, yasadışı bir şekilde yerel yönetimlerde çalışanlara karşı uyguladığı işten atmalar bilinmektedir. Bu yasalar ile işten atmalar yasal hale dönüşecektir. Tüm yerel yönetimlerde emsal gösterilerek, meşrulaştırılacaktır.

→ 'Devletin sosyal yapısı' tamamen ortadan kaldırılacaktır. Yani eğitim, sağlık, konut ve iş güvenliği gibi hizmetlerden sadece parası olanlar yararlanacaktır.

Herşey bu kadar açık! IMF’nin ve AKP’nin yapmak istediklerinde saklı gizli bir şey yok.

Bunun karşısında, insanca yaşamak, insanca yaşayacak bir maaş almak ve hak ve özgürlüklerini korumak isteyen memurların fazla bir seçeneği yok. Bu tek seçenek, **DİRENİŞ** ve **ÖRGÜTLENME** seçeneğidir.

BAYRAMPAŞA ÇORAP İŞÇİLERİ HAK ARAMA EYLEMİNDE

“Açlığa Mahkum Olmayacağız!”

İstanbul'un orta yerinde Bayrampaşa'da kölece bir çalışma yaşamının hüküm sürdüğü bir sömürü cenneti var. Günde 12-13 saat ayakta, 'amir' baskısı, işten atma tehditleriyle açlık sınırında çalıştırılan çorap işçilerinin yaşadığı bu sömürü cennetinde bu kez taşlar yerinden oynadı, işçiler bu koşullara isyan ederek sokağa çıktı.

Zaten açlık sınırında, sigortasız, her türlü sosyal haktan yoksun çalıştırılan ve hakları olan 6 aylık zamlarının 3 aylığının verilmemesi üzerine Bayrampaşa Çorap İşçileri ayağa kalktı.

Çorap sektörünün en irileri olan GEL-AL, ÖZ-TAŞ ve ÇELİK fabrikalarında çalışan işçiler, zamlarını almak amacıyla bir araya geldiler. Bir dizi kararlar aldılar. Yıllardır ilk kez gerçekleştirilen bu birliktelik, sektörün diğer iş yerlerine de yansıdı. Ve bu birliktelik hızla güçlendi.

8 Eylül günü 300 kişinin katıldığı bir eylemle taleplerini kamuoyuna duyuran Bayrampaşa Çorap İşçileri açıklamalarında, “yüzde 5 veya yüzde 10 verebiliriz belki diyerek oyalayanlara diyoruz ki; kölece bir yaşam istemiyoruz. İnsanca yaşanabilecek bir ücret istiyoruz” dediler.

İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız

Gündüz vardiyası ile gece vardiyasına gelenlerin birleşmesi sonucu yürüyüşe geçen yaklaşık 300 işçinin önü polis tarafından kesildi.

Ellerindeki dövizlerle birlikte taleplerini haykıran işçiler yürüyüşlerinin engellenmesini protesto etti. Yürümelerine izin verilmeyen işçiler “Zamsız Çalışmayacağız, Açlığa Mahkum Olmayacağız,”

İşçilerin talepleri;

1- 250 ile 500 milyon arasında maaş alanlara yüzde 50, 500 milyon üzerinde maaş alanlara da yüzde 30 zam.

2- 3 aydır verilmeyen zam farklarının verilmesi.

ğiz, İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız, Yaşasın İşçilerin Birliği” sloganlarını atarak oturma eylemi yaparak kararlılıklarını ortaya koydular.

Yarım saatlik bekleyiş ve görüşmelerin ardından, taleplerini içeren basın açıklamalarını okuyan çorap işçileri, 12 Eylül'e kadar taleplerine cevap verilmediği takdirde, üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını belirttiler ve şöyle dediler;

“Bizler, onurlu çorap işçileri, bugün sokaktayız. Çünkü bizlerin sırtından servetlerine servet katan çorap işverenleri, bizi ailemizle birlikte açlığa mahkum etmek istiyorlar. Bizleri insan yerine koymuyor, yok sayıyorlar. Onlar bizim birlik olamayışımızdan güç alıyorlar, yeni 4875 sayılı kölelik yasasından güç alıyorlar. Ancak, artık oyun bitti. Artık biz de varız. Bugüne kadar çeşitli nedenlerle bir araya gelemeyen, işten atma tehdidiyle baskılarla susturulan çorap işçileri birleştik, güçlendik ve susmayacağız. Haklarımızı alana kadar bu meydanlarda haykıracağız. Haklarımızı istiyoruz ve alacağız.”

Çorap işçilerine gözaltı!

8 Eylül'de başlayarak fabrika girişlerinde alkışlı protesto eylemi yapan çorap işçilerinden 50'ye yakını 10 Eylül günü gözaltına alındı. Esenler Temel Haklar gözaltılara ilişkin açıklama yaparak, serbest bırakılmalarını isterken, Bayrampaşa çorap işçileri şu açıklamayı yaptılar:

ÇORAP İŞÇİLERİ SORUYOR

Bayrampaşa'da işten çıkıp, servis otobüsüne binmek için yolda yürümek suç mu? Fabrikanın önünde işçi arkadaşlarıyla sohbet etmek suç mu? Sigortasız 12-13 saat yasadışı bir şekilde çalıştırıl-

maya tepki göstermek suç mu?

Açlıktan bebeklerin öldüğü, işsizlikten dolayı intiharların yaşandığı bir ülkede 250 milyon TL maaşa tepki gösterip zam istemek suç mu? Suç mu?

Çorap işçileri fabrikaların önünden bu talepleri seslendirdiği için keyfi bir şekilde “şüpheli şahıs” diye gözaltına alınıyorlar. En son 10 Eylül'de saat 07.00 itibarıyla işten evine gitmekte olan Necdet DERNEK, Abidin AZLAĞ, Salih ÇINAR, Murat AKBURU ve 40 civarında arkadaşımız, **Çorap Emekçileri Derneği** girişimcisi arkadaşlarımız keyfi olarak gözaltına alındılar. Protesto ediyor, derhal serbest bırakılmalarını istiyoruz.”

MGK, Yönetmeliğin Açıklanmasına Tehditle Cevap Verdi:

Halka Karşı Savaş Sürecek!

MGK Genel Sekreterliği, Radikal'in "Gizli Yönetmeliği" yayınlamasından iki hafta sonra cevap verdi. Cevabın özü, **tehdit ve halka karşı savaşın süreceğinin yeniden ilan edilmesi**ydi.

Neden iki hafta beklendi?

Birincisi, Radikal'in yayınının ne kadar geniş bir çevrede tartışılacağı ve alınacak tavrın ona göre belirlenmesi süreciydi bu iki hafta. Malum nedenlerle, büyük bir kesim sustu, yönetmeliği tartışmadı. Kimi riyakarca pusuya yattı, kimisi konunun önemini kavrayamayacak kadar sorunu "medya, psikolojik savaş" ile sınırlayarak sıklıkla yaklaştı.

İkincisi, bu süre içinde medya harekete geçirilerek, destek yaratmak amaçlandı. Sefil kontra kalemi Ertuğrul Özkök dışında açık olarak "derin devlet gerekli" diyen olmadı. Bu, elbette böyle düşünenler olmadığından değil, MGK'nın halka karşı savaşında medyanın teşhir olmuşluğundan kaynaklıydı.

Sonuç olarak "iş başa düştü" MGK konuştu!

MGK'yı Eleştiren Herkes Teröristtir!

Bütünü açısından yapılanların savunulması, halka karşı savaşın süreceğinin ilanı olan, bunun için, her ülkede vardır demagojilerine başvuran MGK'nın cevabı, mealen şunları söylüyor:

1- 1984'ten bu yana tüm hükümetler suçmuza ortaktır: Bu belgeyi sadece biz hazırlamadık, 10 Şubat 1984'ten bu yana tüm hükümetler imzaladı, denilerek MGK'yı savunmaları için çeşitli kesimlere çağrı yapılmakta ve bütün suçlarda olduğu gibi, sorumluluk dağıtılmaktadır. MGK'nın "haklı" olduğu tek konu da burasıdır. MGK'nın bütün suçlarında şu veya bu oranda hükümetler pay sahibidirler. Halka karşı savaş onlara rağmen yürütülen bir savaş değil, onların da

onayı, bilgisi dahilindedir. Bu çarka, cumhurbaşkanları da dahildir. Susurluk kararlarının nasıl alındığı bunun en bariz örneğidir.

1984'ten bu yana; Turgut Özal, Yıldırım Akbulut, Mesut Yılmaz, Süleyman Demirel, Tansu Çiller, Necmettin Erbakan ve Bülent Ecevit, hiçbirinin itirazı olmadı bu hukuk dışı mekanizmaya. Çünkü onlar da halka karşı savaşın içindeydiler. Bugün AKP'nin de itirazı yoktur. O kendi hesabıyla hareket etmektedir. Yoksa geldiği günden bu yana MGK'nın politikalarını "bu devlet politikasıdır" diyerek uygulayan onlar değil mi? Mesele F tiplerinde ölümler, Kürt halkının inkarı ve fiilen süren OHAL'de onların da imzası yok mu?

2- Terör demagojisi her türlü terörün kılıfı: "Devletlerin bekasına yönelik yıkıcı ve bölücü faaliyetlere karşı gerekli tedbirlerin alınmasının ve bu kapsamda psikolojik harekât faaliyetlerinin yürütülmesine gerek olmadığına ortaya atılmasını ve bu faaliyetlerin neden açık olarak yürütülmediğinin sorgulanmasını anlamakta güçlük çekilmektedir." sözlerinde ifadesini bulan, terör demagojisi ile hukuksuzluk mazur gösterilmek istenmektedir. Yani, "terör" dediğiniz yerde her türlü gizli, yasadışı, hukuksuz faaliyeti sürdürebilir, asıp kesebilirsiniz!

3- Tehdit ve gözdağı MGK politikasıdır: "Türkiye'de işlenmiş bazı siyasi cinayetlerin birer 'psikolojik harekât' olup olmadığının sorgulanması... sadece Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği'ni değil Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni, başbakanlarını ve ilgili bakanlık, kurum ve kuruluşlarını da hedef almaktadır. Böyle bir hususun sorgulanması değil, düşünülmesi veya ima edilmesi bile, Türkiye Cumhuriyeti Devleti kurum ve kuruluşları açısından tüyler ürpertici olup, karşısında sessiz kalınamayacak bir iftira ve basın etiğini altüst eden vahim bir aymazlıktır. Bu kişilerin iyi niyet ve maksat taşıdıklarını düşünmek ve bu cesareti nereden aldıklarını anlamak da mümkün değildir." sözleriyle, yönetmelik üzerine yazan ve konuşanları tehdit edilmekte, gözdağı verilmekte.

Radikal Yayın Yönetmeni İsmet Berkan bu cevap üzerine soruyor, "yoksa vatan haini miyim?" diye. (Berkan'ın suç ortaklığı bir yana) Evet, bu

ülkede kurulu düzeni eleştiren, muhalefet eden herkes teröristtir, vatan hainidir. Onyıllardır devrimcilere karşı böyle sürdürüldü, medyanın da içinde olduğu kampanya. Ve halen de sürdürülüyor. MGK'ya göre kendisini eleştiren, sistemine şu veya bu düzeyde muhalefet eden herkesin terörist, terör destekçisi olması Amerikan politika-sıdır. O da, muhalif olan, katliamlarını eleştiren herkesi terörist ilan ediyor, yok edilmesi gerektiğini söylüyor. MGK'yı eleştirenler de bir şekilde yok edilmesi gerekenler sınıfındadır. Bu, kimi zaman faili belli cinayetlerle, katliamlarla olur, kimi zaman da tasfiyelerle. İsmet Berkan nezdinde yaşanacak olanın da son seçenek olması olasıdır. Kimin kime gücü yeterse o onu tecrit edecek..

MGK'nın Beyni, ABD'nin Beynidir

MGK tehtidle, gözdağı ile gerçeklerin üzerini örtemez. Amerika, 11 Eylül'ü yaratan gerçekleri tartıştırmamak için ülkeleri bombalamış, eleştiren, "gerçeğe çağrı" yapan devrimcileri "yok edilmesi gereken örgütler" listesine almıştı. Peki engelleyebildi mi? Engelleyemedi, dünya Amerika'nın imparatorluk politikalarını biliyor artık.

MGK da aynı yöntemi kullanıyor. Halka karşı savaşılan hiçbir kurumun, kurmayın kendine ait bir beyni olmamıştır. Hep Amerikan kontrgerilla doktrinleri ile emperyalistlerin verdiği eğitimle katletmiş ve yönetmişlerdir. Bu nedenle yöntemleri arasındaki benzerlik tesadüf değil, aldıkları

İsmet Berkan'ın Rolü Neydi?

Eline MGK yönetmeliği tutuşturulan İsmet Berkan, dün, hatta bugünü bir kenara bırakıp, "büyük demokrat" havalarında dolaşamayacak isimlerden biridir.

Geçmiş değilmeden olmaz diyor Berkan.

Peki kendisi geçmişini deşmeye hazır mı? MGK'nın halka karşı savaşında ne rol oynadı? Medyanın kullanılmasına ilişkin, "ben küçük bir noktayım" diye geçiştiremez. O zaman o küçük noktanın çapına göre hangi suçlara ortak oldu, onları açıklamak zorunda.

Arşivlerinizi açıp, MGK'nın siparişi kaç haber yazdınız, kimleri nasıl hedef gösterdiniz, "terör" diye her türlü katliama, işkenceye nasıl onay verdiniz, nasıl sessiz kaldınız, halkın uyutulmasında, depolitizasyonunda ne rol oynadınız, hepsini görebilirsiniz.

"Meclis neden tartışmıyor" diye soruyor Berkan. Önce bu soruyu Doğan Medya'ya sormalı. Doğan Medya, "derin devlet" savunuculuğunun tam odağındadır. Meclis daha akıllı, deşmiyor, konuşmuyor. Çünkü onlar tıpkı Özkök gibi, bu ülkeye "derin devlet"in gerekli olduğuna inanıyor. Onlar çıkarlarını orada görüyor.

İsmet Berkan da çıkarlarına göre yazıyor.

Çıkarı **AB'cilikte** ifadesini buluyor. Bugün rüzgar AB'cilikten yana esiyor; arkasına AB'yi alıp yazıyor. "Neden dün değil de şimdi yayınlandı?" sorusu da cevabını burada buluyor. Onyıllarca halka karşı savaşı izle, destek ver, sonra AB'cilik gündeme gelince demokratlık oyununa başla!

Dikkat edin, şu cinayetler de mi psikolojik savaş

için derken, devrimcilerin infazından, kayıplardan söz etmiyor bile.

Halkın safından değil, oligarşi içi çatışmanın tarafı olarak yazıyor. Birleştikleri tek nokta devrimci düşmanlığı. Bunca tartışma üzerine MGK'nın cevabına dair yazdığı 9 Eylül tarihli Radikal'deki yazısı kanıt:

"Adnan Keskin geçen hafta perşembe günü bir haber gönderdi. O günden beri kullanıp kullanmamakta tereddüt geçiriyoruz. Haber bir yandan çok önemli ve değerli; çünkü **Milli Güvenlik Kurulu** Toplumla İlişkiler Başkanlığı tarafından başlatılan ve İçişleri Bakanlığı tarafından uygulama yönergeleri çıkarılan bir nevi '**psikolojik harekât'ın belgelenmiş hali bu haber.** Öte yandan, bu haberi **yayınlamak şahsen benim vicdanımı da rahatsız ediyor; çünkü konu PKK ile mücadele.**"

Sonuçta haberi yayınlamayan Berkan, gazetesini ve kendini anlatıyor bu sözlerle. Bu kafa demokrat olabilir mi? Demek konu PKK olunca dün "Hukuk dışı" dediğin işler yapılabilir, öyle mi? Ve medya da buna hizmet eder, değil mi?

MGK'nın halka karşı savaşında taraf olduğunu daha açık olarak, BM gözlemcisi gibi olamayacakları sözleriyle, "bu köşede ve bu gazetede terörle mücadelede kazanılan bütün gerçek başarılar övgüyle karşılandı" ifadeleriyle ilan ediyor.

Geriye bir çuval demagoji kalıyor. Neymiş, bu mücadelenin hukuk dışı yollarla yapılmasına karşıymış. Yalan! Terörle mücadele adına ve onun alkışladığı hiçbir şey hukuka uygun olarak yapılmamıştır bu ülkede. İnfazların, katliamların, köy boşaltmaların, köy yakmaların, devrimcilere yapılan işkencelerin hangisine karşı çıktı Berkan?

28 Şubat sürecinde Radikal ve Doğan Medya'nın rolüne ise hiç girmiyoruz. Bunlar daha capcanlı herkesin belleğindedir.

eğitimin sonucudur. Beyinleri böyle çalışmaktadır. Kontra okulu, "School Of America"nın müfredatını çok iyi bilir ve uygular oligarşinin generalleri.

3. baskısı **Haziran Yayınevi** tarafından yapılan, ABD Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nın halka karşı savaşın taktiklerini öğrettiği, "**Kontgerilla operasyonları**" kitabını açıp bakın; oradaki tüm yöntemlerin ülkemizde uygulandığını, MGK'nın halka karşı savaş mantığını görürsünüz.

Mesela, MGK yönetmeliğinde "tehdit" diye değerlendirilen konunun bertaraf edilmesi için, MGK'nın "plan, koordinasyon, uygulama, takip" görevini hatırlayın, sonra ABD'nin kontrgerilla faaliyetlerine ilişkin şu maddeyi okuyun;

"Ordu altı temel hareket biçimiyle karşı-ayaklanma (gerillaya, halk ayaklanmasına karşı anlamında) programına yardımcı olur. Bunlar, istihbarat, psikolojik faaliyetler, sivil faaliyetler, nüfus ve kaynak kontrolü, danışmanlık yardımı ve taktik operasyonlardır. Sözkonusu faaliyetler, normal olarak aynı anda, birbiriyle bağlantılı olarak uygulanır ve diğer hükümet birimleriyle yakın işbirliği gerektirir... Kontrgerilla faaliyetleri, karşı-ayaklanma çalışmasının destekleyici bir bileşeni olarak değerlendirilir." (Kontrgerilla operasyonları)

"Düşman" Yoksa Yaratılır!

Son olarak, gizli yönetmeliğe ilişkin 1 Eylül tarihli Zaman'da konuşan **Emekli Hakim Albay Ümit KARDAŞ**, "içeriden biri" olarak sözlerini aktaralım. "Zaten bugüne kadar alınan kararlar, uygulamalar, hatta bu sistem içerisinde yapılan müdahaleler **hep MGK üzerinden yapıldı.**" dedikten sonra devam ediyor:

"Askerin mantığı, düşmanı yok etmek, imha etmek, püskürtmek... Düşman yoksa... **Düşman yaratmak...** Halka güven yok. Halkın yanlış yapabileceği varsayımına dayanan bir siyaset üretiyor ve gerektiğinde halka dayatıyor... **Tam bir hukuksuzluk belgesi.**

Silahlı kuvvetler, askeri güç olarak yönetimde olacak, yürütme erkini kullanacak, ama bunun için sürekli tehlike, düşman lazım. Bu tehlike bir zaman komünizmdi, sonra Kürtler oldu, sonra şeriat... **Yarın belki Aleviler denecek.**

... Şimdi o yasa değişti. MGK'nın görev alanı açısından da bir daralma gözüküyor. Fakat Anayasa'da MGK'ya çizilen görev alanı tanımlı o kadar geniş ki... MGK anti-demokratiktir. Görev çerçevesi, Genel Sekreterliğin mevcut uygulamalarını sağlayacak genişlikte... Bu yapılanmanın birkaç ünitesini kaldırarak hiçbir şey değişmez...

Özkök: "Derin Devlet Gerekli" İnfazları, Katliamları Bunlar Alkışlıyor

Radikal'in yayınlarının ardından, Hürriyet Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök kalemine sarılarak 6 Eylül tarihli yazısıyla kontrgerilla devletini savundu.

"**Her ülkenin makul derin devleti olmalı**" diyen Özkök, hem tartışmaların önünü kesmeye çalışıyor, öte yandan "Susurlukçulara yeniden ihtiyacımız olabilir, yıpratmayalım" politikasıyla da tam bir uyumluluk sağlıyor. Bu yanı sıra da takdir etmek gerekiyor!

Özkök, "**devlet gazetesi**" olduklarını, MGK'nın 'Kırmızı Kitabı'na ilişkin şu örnek ile ortaya koydu:

"Ertesi gün bunu bir madde eksiği ile yayımladık. Yorumunu da "Devletin gizli anayasası" olarak yaptık. Yayımlamadığımız tek madde, toplumda rahatsızlık yaratabilecek çok hassas bir konuyla ilgiliydi. Bugün geriye baktığımda, yayımlamadığımızı iyi etmişiz."

Bu ülkeyi fiilen, gerçekte yöneten "devletin gizli anayasası"nın bir maddesinin halkı rahatsız edeceğini bilerek halktan gizlenmesi suçuna ortak olmak için devlet gibi düşünmek, halkı sürü gibi görmek gerekir.

Özkök, devrimci düşmanlığı ve bu doğrultudaki yayınları, Susurluk'u sahiplenmesi ile sıkça misafirimiz olan bir kontra kalemi. "Derin devlet" diye ifade ettiği Susurluk Devleti'ni açık olarak savunması, tüm bu yayınlarının, hangi emirlerle, neden yapıldığını da açıklamaya yeterlidir. O, MGK'nın halka karşı savaşında, artık doğrudan emir verilmesi bile gerekmeyenlerdendir. Psikolojik savaşın gereklerini en iyi şekilde yerine getirir. Katliamlar, işkenceler, infazlar meşrulaştırılacaksa, yapar! İnfazlara, katliamlara zemin hazırlanacaksa, hazırlar! Devrimci önderler hakkında karalama kampanyaları yapılacaksa, yapar!

Bugünlerde, tam da "derin devlet gerekli" yazısını yazdığı günlerde hedefinde KADEK vardı. Bir kaza sonucu öldüğü açıklanan **Engin Sincer**'in KADEK tarafından "infaz edildiği" yayınları yaptı günlerce. Manşetlere taşınan haberin ne kaynağı vardı, ne imzası. Genel olarak kontra haberler de böyle yapıldı zaten. Devletin pişmanlık yasası fiyasko olmuşken, "pişmanlık yasasını tartışalım diyen bir örgüt yöneticisinin infazı" senaryosu, fena olmazdı! Psikolojik savaşa, son olarak kendisi de 9 Eylül tarihli yazısıyla katıldı. İHD vb. kurumları KADEK'e karşı kışkırtma, kınama açıklaması yaptırmaya yönelik yazısı, psikolojik savaşın tipik örneklerinden biri olarak arşivlere geçecektir.

Çiçek'ten Susurlukçulara:

"Siz bu devlet için çok hizmet ettiniz ama devlet sizi yalnız bıraktı. Ben size yardımcı olmak istiyorum. Demir-Çelik işletmeleri bana bağlı. Size bayilik verdirtebilirim."

MGK Yönetmelikçisi, Susurlukçu Cemil Çiçek

MGK Yönetmelikçisi Bakanlar, İşte Bunlardır

Susurlukçular'ın deşifre edilmesine karşı çıktığı bilinen Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in, Susurluk'un iki önemli ismi, eski MİT'çi **Mehmet Eymür ve Korkut Eken'e sahip çıkan** "yegane politikacı"lardan biri olduğu ortaya çıktı.

Mehmet Eymür, internet sitesinde

Kontra elemanı "Yeşil"i devlete kazandıran, Kızıldere'den bu yana binlerce operasyona katılan, görevde olduğu sürece devletin her türlü kirli-kanlı işinde yer alan Mehmet Eymürler'e, seceresi bilinen Susurlukçu Korkut Ekenler'e sahip çıkarak bu koltuklara oturdu Cemil Çiçek. Her dönem devletin has adamı oldu. "Peki nasıl oldu?" sorusunun cevabı işte bu sahiplenmelerdedir. Susurluk devlettir. Susurluk'a sahip çıkanlara bakın; her dönem devletin en üst yerlerinde olmuşlardır.

Susurluk tartışılırken, "medya, siyaset, mafya, güvenlik güçleri..." ilişkileri tartışıldı. Siyaset ayağının en önemli isimlerinden birisi olduğu belki o günlerde deşifre olmadı. Ancak, Çiçek'in Susurluk'u sahiplenmede nasıl pervasız olduğunun kanıtları çıkmaya devam ediyor. MGK Yönetmeliği'ni işte bu kafalar uyguluyor. "Devlete büyük hizmet"lerden halkın kanı akarken, o halkın olanaklarını katillerin önüne seriyor. Öte yandan "vatan, devlet, millet" demagojisiyle halkı katledenlerin ilk aklına Mc Donald's'ın gelmesi ise ayrı bir ironi. Hep böyledirler, "vatan millet" deyip bizi katlettikçe, aslında Amerikan çıkarları içindir döktükleri kan.

Çiçek'e Bakın, Susurluk'u Görün

Ve işte bu adam, "hukuk" diyerek ortalıkta dolaşıyor. Düzen hukukunun dahi "yasadışı teşekkül" dediği Susurlukçular'ın hamisi Çiçek, hukuktan sözedebilir mi? Türkiye böyle bir ülkedir, demagojide sınır yoktur, ülkeyi yönetenler arasında yüzüne maske takmamış, içiyle dışıyla bir olan bir tek siyasetçi bulamazsınız.

Susurluk pisliğinin içinde yüzüyor, durmadan sistemi eleştirme numaraları yapıyor, kimileri de onu pazarlıyor. Yolsuzluktan şikayetçi, yargının bağımsız olmamasından şikayetçi, kirlenmişliktен şikayetçi... Her şeyden şikayetçi. Ama tüm bunların da içinde.

Susurlukçular'a yardım yataklıktan, şimdi Susurluk'un kurmaylığına yükseldi Çiçek. Susurluk AKP ile, MGK ile sürüyor. Çiçek, Susurluk çarkının en önemli yerlerinden birinde oturuyor.

1988 yılında MİT'ten ayrılımlarından sonra yaşadıklarını şöyle anlattı:

"İş için başvurduğumuz tüm kapılar yüzümüze kapandı. Bakan'ın bizi görmek istediği iletilti. Devlet Bakanı Cemil Çiçek'in makamına gittiğimizde şu teklifle karşılaştık: 'Siz bu devlet için çok hizmet ettiniz ama devlet sizi yalnız bıraktı. Ben Devlet Bakanı olarak size yardımcı olmak istiyorum. Nasıl yardım edebilirim? Demir-Çelik işletmeleri bana bağlı. Size bayilik verdirtebilirim. Böyle bir şeyi arzu eder misiniz?'. Bakan'ın bu teklifi bizi şaşırttı. Herkesin bizden uzak kalmaya çalıştığı bir dönemde bakanın kucak açması bizi sevindirdi."

Çiçek'in bu isteği kimi bürokratik engeller yüzünden olmaz. Eymür, Mc Donald's bayiliğine başvurur. Mc Donald's merkezinden özel temsilci gelir ve "bir oda dolusu mürakat içinden sizi seçtik" der. Bu süre içinde Eymür, başka bir iş kurduğu için kabul etmez.

Halkın Malını, Halkın Kanını Dökenlere Babasının Kesesindenmiş Gibi Dağıtıyor

Demir-Çelik ne? Bir KİT, yani halkın malı. Halkın malını, babasının kesesindenmiş gibi kontracılar, halkın kanını dökenlere, binlerce operasyonda binlerce insanı katleden, kaybeden, infaz edenlere dağıtıyor.

Dürüstlükten, adam kayırmacılıktan sözeden adama bakın!

Yani diyor ki; siz devletin bekaası için çok terör estirdiniz, çok kan döktünüz, alın yiğini!

"MGK Operasyonları"

Halka Savaş İlanı!

Bölüm 2

VEDAT AYDIN'IN KAÇIRILMASI ve 12 TEMMUZ KATLİAMI

MGK Genel Sekreterliği'nin açığa çıkan Gizli Yönetmeliği'ne bakıldığında ve benzeri daha onlarca yönetmeliğin de olduğu hesaba katıldığında, ülkemizin özellikle son 23 yıllık tarihinde, "birdenbire olmuş" gibi görünen, belli bir zaman dilimine göre "şaşırtıcı" gibi görünen bir çok gelişmenin esasında adım adım planlanmış, sonuçları hesap edilmiş gelişmeler olduğu görülmür.

1991 Temmuz'unda, HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın'ın katledilip cenaze töreninde kitleye saldırılması ve İstanbul'da güpegündüz 10 Devrimci Solcu'nun katledilmesi, belli bir planın fiilen yürürlüğe konulmasıdır.

Vedat Aydın'ın kaçırılıp katledilmesi ve cenaze töreninde saldırı o dönem açısından bir "ilk" sayılabilir; bir cenaze için toplanmış kitle alenen taranmıştı. Dağlarda pek çok katliam gerçekleştiren özel timler, şimdi katliamlarını doğunun en büyük kentinin meydanına taşıyordu. 12 Temmuz da bir "ilk"ti; oligarşi, o güne kadar şehirlerde o kadar büyük çapta bir operasyon ve katliam gerçekleştirmemişti.

Fakat bunlar uzun zamandır hazırlanan bir operasyonun sonuçlarıydılar.

Tabii burada, ne sadece ölüm mangalarının kurulmasıyla ne sadece istihbaratla sınırlı bir hazırlıktan söz etmiyoruz. Aşağıda çok net ve somut olarak sıralayacağımız gibi, devletin tüm kurumlarının ve ekonomiden politikaya, polisten orduya, her alanı kapsayan bir hazırlıktır söz konusu olan.

Vedat Aydın 1991'in 5 Temmuz'unda eşinin yanından gözaltına alındı. Ailesinin, avukatlarının tüm başvurularına rağmen, gözaltına alındığı kabul edilmedi. 7 Temmuz'da cesedi bulundu.

10 Temmuz'da Vedat Aydın'ın cenaze töreni yapılıyordu. Özel timler, onbinlerce kişinin üzerine ateş açtılar. Saldırı sonucunda 8 kişi öldürüldü, 60 yaralı vardı.

Saldırının ardından en dikkat çekici olan ise, iktidarın, böylesi durumlarda "adet olduğu üzere" bir açıklamayı dahi yapmamasıydı. İktidar "olayı soruşturacağız" demedi, "üzüldük" demedi. Katliam sessizlikle onaylandı.

İstanbul, 12 Temmuz. Ölüm mangaları dört ayrı yerde gerçekleştirdikleri operasyonla, 10 Devrimci Solcu'yu güpegündüz infaz ettiler.

Katliam, daha o günden başlanarak, tüm devlet yetkilileri ve medya tarafından görülmemiş biçimde sahiplenildi. Başbakan, bakanlar, polis şefleri, ardarda yaptıkları açıklamalarla, bu büyük başarıyı kutladılar(!), "yargısız infaz" gibi eleştirileri kaale bile almayacaklarını açıkladılar.

Hem katliamların boyutu hem katliamların ardından "devlet" in takındığı tavır, o güne kadarkinden farklıydı... Farklıydı, çünkü, yeni bir dönem başlıyordu. O zamanlar da söylediğimiz gibi, "katillerin gözlerinden öpülecek" dönemin başlangıcıydı.

MGK neden daha kapsamlı bir "saldırıya" ihtiyaç duydu?

MGK'nın halka karşı savaşı boyutlandırma kararı esas olarak 1989-90'da şekillenmiştir. Bu dönem, her alanda halkın mücadele ve örgütlenmesinin geliştiği bir dönemdir. 1990'larda 12 Eylül'de halkı sindirmişlerdi. Uyanan halkı, yeniden sindirmeliydiler.

◆ Kürt halkının mücadelesi, oligarşi için "alarm" çanlarını çaldırmıştı. Bu mücadele, bastırılmıydı.

◆ Türkiye'de "dünyanın tersine" bir rüzgar esiyordu; sosyalist sistem yıkılmışken, "sosyalizmin öldüğü", artık "iki kutupluluğun" bittiği, "barış, diyalog, uzlaşma" döneminin başladığı söylenirken, Türkiye'de devrimci hareket, anti-emperyalist mücadeleyi sürdürmekte, sosyalizm bayrağını dalgalandırmaktadır. Bunun en çarpıcı göstergesi, ABD'nin Irak'a saldırısının dünya genelinde sessizlikle karşılanırken, ülkemizde kitlesel bir mücadeleyle karşılanmış ol-

14 Eylül
2003

sında şaşırınlar, aslında o sıralar, “demokratikleşme sarhoşluğu” içindeydiler. Çünkü bir yandan yukarıda sıraladığımız hazırlıklar yapılırken, bir yandan da o güne kadar ki en yoğun demokratikleşme propagandası sürdürülüyordu. 141-142 kalkıyor, cezaevleri boşaltılıyor, 12 Eylül Anayasası değiştiriliyor... aldanmak isteyenler için bol malzeme sunuluyordu.

Oysa;

Doğu'da çok yoğun biçimde “İnsansızlaştırma” yürürlüğe konulmuştu. Özellikle Suriye ve Irak sınırındaki Kürt köylüleri, zorla iç bölgelere sürüldü. Kürt ulusal hareketinin etkili olduğu yerlerde **köy boşaltma, yakma, sürgün** uygulamaları yoğunlaştırıldı.

Hizbullah'ın saldırıları başladı.

Doğu'da faili meçhuller başlarken, İstanbul'da kayıp politikası başladı. Devrimci Sol savaşçısı Yusuf Erişti Mart 1991'de gözaltına alındı ve kaybedildi. Ve ondan sonra da kaybetmeler artarak, sıklaşıp devam etti.

1991'in Nisan'ında, İzmir'de iki Devrimci Solcu, mayısta İstanbul'da TKP-ML'li iki devrimci, haziranda İstanbul Beşiktaş-Yenimahalle'de Perihan Demirer infaz edildiler. Temmuz geliyordu yavaş yavaş.

Yalanların ve “yargı”nın halka karşı “psikolojik” savaşı

MGK'nın yaptığı tüm planlarda, onun emriyle gerçekleştirilen tüm saldırılarda olduğu gibi, Vedat Aydın'ın katledilmesi de, 12 Temmuz katliamı da kurşunlar, bombalarla birlikte yalanlarla da örülecekti.

◆ 12 Temmuz katliamı, ABD Başkanı Bush'un Türkiye'ye ziyaretinin hemen öncesinde gerçekleştirilmişti. Katliamın gerekçesi için bundan daha uygun ne olabilirdi: “*Bush'a karşı suikast hazırlığındaydılar*”. Polis şefleri böyle açıkladı, gazeteler manşetlerinden bunu duyurdular.

◆ Vedat Aydın'ın katledilmesini, bir süre, 'Hizbullah'ın üzerine yıkmak istediler. Yıllar sonra Başbakanlık tarafından hazırlatılan Kutlu Savaş'ın Susurluk Raporu'nda “Musa Anter, Medet Serhat, Metin Can ve Vedat Aydın'ın ‘**bu yapı**’ tarafından” öldürüldüğü yazıldı.

◆ 12 Temmuz'da infaz gerekçesi, “**çatışma** çıktı, teslim olmadılar...” diye açıklandı. Bombalarla parçalanmıştı oysa hepsinin bedeni. Henüz canlıyken veya cesetlerine işkence yapılmıştı. Ama o klişe -“teslim olmadılar, çatışma çıktı, ölü ele geçirildiler”- yıllar yılı kullanılacak, silahsız

insanların infaz edilmesinde bile tekrar edilecek ve ancak başta medya olmak üzere bir çok çevre tarafından sorgulanmaksızın kabul edilecekti. Hala da kabul edilmeye devam ediyor.

Bu gerekçe, MGK'nın halka açtığı savaşla birlikte, tümüyle bu savaşa tabi kılınan yargının da en muteber gerekçesi oldu. Tek bir infazda dahi, ölüm mangalarını “suçlu” bulmadı yargı. “**Polisimizin elini soğutmayın**” talimatına yargı da uydu. Ne Vedat Aydın ne 12 Temmuz katliamında suçlular, sorumlular yargılanmadı; sonraki binlerce infazda, kitle katliamında da yargılanmayacağı gibi.

Saldırıları nasıl değerlendirilmişti?

Kimine göre, mesele sadece PKK, Devrimci Sol meselesiydi. Kimine göre, demokrasinin önündeki engel PKK'nın ve Devrimci Sol'un silahlı savaşıydı. Bu mücadele biterse, demokrasi de gelirdi. Kimine göre, Devrimci Sol Amerikalı vurduğu için Amerika da onun yok edilmesini istiyordu. Sonraki her gelişme, böyle düşünmenin yanlışlığını göstermesine rağmen, bir çok kesim, oligarşinin halka karşı savaştığını, devletin halka düşman olduğunu görmek istemedi; meselenin “infaz”larla başlayıp gitmediğini, halka karşı çok yönlü bir savaş sürdürüldüğünü görmek istemedi; görmeyince de, çoğu kez, o savaşın aleti oldular. Şimdi MGK Yönetmeliği'ni okuyunca, “**aaa, bu devlet halka düşmanmış... MGK halka karşı savaşmış...**” deniyor.

Daha 1991 Türkiye'sinde bu gerçek çok açıktı. Daha o zaman “terörün tek geçerli yasa” olacağı ilan edilmişti oligarşi tarafından.

Tüm yöntemler mübahtı. Halkın ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini yoketmek için her türlü araç kullanılacak, her yasa çıkarılacak, yasaların ve yasal kurumların yetmediği yerde, her türlü “yasadışı” mübah görülecekti. MGK oligarşinin halka karşı hem **gayri-meşru**, hem **hukuk dışı** savaşını örgütleyordu.

- sürecek-

Mücadele, 15 Temmuz 1991

MGK terörü ve psikolojik savaşı altında

12 Eylül'den bugüne; toplumun yeniden şekillendirilmesi -2

Yazımızın ilk ölümünde “23 yıl önce Türkiye’den ayrılmış ve 2003’de Türkiye’ye dönmüş birinin” gözünden sahneler yansıtmıştık. Aynı “göz”den devam edelim bakmaya;

“Psikolojik savaş”ın gençliği

O göz, mesela bir kampüse gittiğinde, giyiminden davranışlarına kadar 23 yıl öncesine göre çok farklı bir gençlik görecektir.

Eğer o kişi, “Ertuğrul Özkök” kafalı biriye şöyle düşünecektir; *“bizim zamanımızda devrimcilerin ‘ahlak bekçiliği’ yüzünden kimse böyle çamların altında uluorta öpüşüp sevişemiyor, ‘ahlak zabıtalari’ giyime bile karşıyor, kimse kıcını-başını istediği gibi açamıyordu. Şimdi gençlerimiz özgürce dolaşıyorlar kampüslerde.”*

Eğer o kişi, ülkesinin bağımsızlığını, halkının özgürlüğünü amaçlayan bir idealistse, bu dejenerasyonun aslında bir sonuç olduğunu, örgütlü olmayan, idealleri olmayan, bencilleşmiş, bireycileşmiş gençlerin boşlukta, cinsellikle, giyim kuşamla ‘kişilik’ kazanmaya uğraştığını düşünecektir. Bütün o marka takıntılarının, sapık akımların, futbol man-yaklıklarının “kişiliksizleşme”nin üstüne örtülmeye çalışılan tül perdeler olduğunu görecektir.

İki döneme birden tanık olan bir göz; daha bencil, çıkarıcı bir gençlik görecektir günümüzde. 12 Eylül’ün ve Özkökler’in gençliğinde, mesela “uyuşturucu müptelalığını” görecektir. *“ABD emperyalizminin başta kendi gençliği olmak üzere, dünya gençliğinin depolitizasyonunda kontrollü bir araç olarak el altından sevk ve idare ettiği uyuşturucu trafiği, 12 Eylül cuntasının son derece derinleşen depolitizasyon koşullarında, kitlelerin tepki göstermekten caydırılması oranında yaygınlık kazanmıştır.”* Ve bu yaygınlaşma, katlanarak sürmektedir.

Apolitikleşmenin hakim olduğu yerde, her türlü dejenerasyon boy verir. Apolitikleştirme, 23 yıldır sistemli bir şekilde uygulanan plan ve politikaların sonucudur. Gençliğin apolitikleştirilmesi, 12 Eylül cuntasının öncelikli hedeflerinden biriydi.

“Anarşi-terör masumane öğrenci talepleriyle başladı” demagojisi, 12 Eylül’ün en gözde “tesbiti”ydi. 1980’lerin sonlarında gençlik mücadelesi yükselmeye başladığında, yine aynı sözler duyulmuştu.

O halde, politikleşmeyi “başından” önlemeliydiler. *“Eğitim sistemi öyle düzenlenmeliydi ki, öğrenci gençliğin derslerden burnunun ucunu görececek hali kalmasın”*dı. 5 Kasım 1981’de yürürlüğe sokulan YÖK sistemiyle amaçlananlardan biri buydu.

Bütün bunlara rağmen başını kaldıran olursa, işkence, tutuklama, okuldan atılma, onu bekliyor olacaktı nasıl olsa.

İşte bu ortamda gelişti depolitizasyon.

Devrimci mücadele ve örgütlenmeyle, bu çember belli ölçülerde kırılmış olsa da, 2003 gençliğinin, 12 Eylül 1980 öncesi gençliğine göre, daha yaygın bir yozlaşma, apolitikleşme içinde olduğu tartışılmazdır.

“Psikolojik savaş”ın bireyi

Gençliğe haksızlık etmeyelim; gerçekte belli bazı özellikler açısından halkın daha farklı kesimleri de, dejenerasyondan şu veya bu ölçüde nasibini almıştır. Yukarıda belirttiğimiz gibi, apolitikleşmenin olduğu her yerde bu kaçınılmazdır. Ve apolitikleştirme, tüm kesimlere karşı yürütülen bir politikadır.

Apolitikleştirmede, öncelikle “fobi”ler, “öcü”ler yaratılmıştır. “1980 öncesine” dönmek, bir fobi haline getirilmiştir. “Örgüt” bir “öcü” haline getirilmiştir. Mücadele, kavga, radikallik, uzak durulması gereken şeylerdir.

Egemen sınıflar politikayı kendi ayrıcalıkları olarak görüp, gençliğin, işçilerin, memurların, köylülerin, esnafın politikadan uzaklaşmasını, politikayı seçimden seçime oy vermek olarak görmelerini istiyordu. Ancak, *“1980 öncesinin sosyal-politik alışkanlıkları, kültürü, gelenekleri, ahlakı”* bunun önündeki engellerden biriydi. O dönem ne kadar kötülenebilir, insanların beyinlerinde ne kadar mah-kum edilebilirse, apolitikleşmeyi hakim kılmak, örgütsüzlüğü kabul ettirmek, o kadar kolaylaşacaktı.

“Politika, liselere, hatta ortaokullara kadar inmişti!” İşçi *“ekmeğini bırakmış, siyasetle ilgileniyor”*du. *“Devletin memuru bile siyaset yapıyor”*du. Evet, yıllar yılı işlendi bu kelimeler beyinlerine. Ekmek kavgasıyla, politika yapmanın aynı şey olduğu, politika yapmayanın ekmeğini de kazanamayacağı gerçeğini, politikanın insan için ekmek, su, hava, güneş gibi günlük yaşamın bir parçası olması gerektiği gerçeği bu demagojilerle çarpıtıldı.

“Örgüt fobi”sini etkili hale getirmek için, demagoji yetmemiştir genellikle. Bu yüzden de herhangi bir “örgütlenme”nin ortaya çıktığı yerde, fişlemeler, polis copu, tutuklamalar, işten, okuldan atmalar kendini göstermiştir. Tehdit ve terörle, halkın her kesimi “örgütlenme”den uzak tutulmaya çalışılmıştır.

Diyelim, liselerde eylemler gelişti. Burjuva basın adeta “düşmeye basılmışçasına”, “liselerde anarşi hortluyor” diye yazar. İlginçtir, aralarında olaya farklı açıdan bakan çıkmaz; hepsi nedense hep aynı yönden görmektedir gelişmeleri. Diyelim, bir yerde halk örgütlülükleri kurulmaya başlar; yine “düşmeye basılmışçasına” kontra haberler yapılır; “*fa-lan yasadışı örgütün paravan örgütü*”... Bunun nasıl ve neden böyle olduğunun cevabı, MGK Genel Sekreterliğinin Gizli Yönetmeliği’nde ve MGK’nın açığa çıkan “çalışma tarzı”na bakıldığında anlaşılıyor.

Halkın mücadelesini, örgütlenmesini geliştirecek her gelişim karşısında, sadece polis değil, MGK örgütlenmesi çerçevesinde, medya, mahalle muhtarları, okul müdürleri, gerekirse sivil faşistler bir plan dahilinde harekete geçirilir ve o örgütlülüğü dağıtmak, “kriminalize etmek”, şaibe altında bırakmak için her araç kullanılır.

Örgütlenmeden uzaklaştırılan bir insanın, “köşe dönme felsefesini” kabul etmesi daha kolaydır. Örgütlülüğün suç haline getirildiği, her türlü dernekleşmenin, sendikalaşmanın, siyasallaşmanın baskıyla, tehditle karşılaştığı bu yıllar, çıkarıcılığı, “**ken-di başını kurtarmaya bakma**” kültürünü geliştirdi. Vurgunculuk-chıkarıcılık mantığı, “iş bitiricilik”, “köşe dönücülük” kültürü böyle benimsetildi.

Bugün eğer, okulda, kendi sınıfındaki arkadaşının, fabrikada, kendi atölyesindeki meslektaşının atılmasına, baskı görmesine sessiz kalmak, adeta “yadırganmaz” hale geldiyse, bunun sonucudur.

Şimdi biz devrimciler, “halkı yeniden şekillendirme” göreviyle karşı karşıyayız!

Kısacası, oligarşinin baskı, terör ve depolitizasyon politikaları sonucunda, dinamizmiyle değil, ağırlıklı olarak dejenerasyonu ile tanımlanan bir gençlik, sınıf bilinciyle değil küçük-burjuva çıkarıcılığıyla hareket eden bir işçi sınıfı, örgütlülüğü geliştiren değil “anti-örgüt” teorileri yapan partiler, örgütleyen değil, tasfiye eden sendikalardan söz ediyoruz günümüz Türkiye’sinde. Oligarşi 23 yıllık politikalarıyla “yeniden şekillendirme”de belli mesafeler katetti. “Yeniden şekillendirmek”, olumsuzlu olumluya döndürmek ise yine devrimcilere düşüyor.

“Psikolojik savaş”ın yalanlarının bu kadar etkili olabileceği bir ortam bulması, empoze edilen yoz

kültürün halkın kültürünü bir çok noktada bu kadar hızlı bir şekilde altedeabilmesi, terör demagojisinin ve bizzat terörün etkisinin bu ölçüde yayılabilmesi, kuşkusuz üzerinde durulması gereken bir noktadır.

Bunda, halkın çeşitli düzeylerdeki ekonomik, demokratik siyasi örgütlülüklerinin rolü son derece önemli olmuştur. Gerek baskılar, gerek depolitizasyon politikalarına karşı etkili bir mücadele yürütülmemesi, tam tersine, zaman zaman bunların aleti olunması, olumsuzlukları büyüttüştür. Bireycileşme, çıkarıcılık gibi tüm olumsuzluklar, hem bireyler, hem örgütler düzeyinde yaşanmıştır.

Dejenerasyon, sadece uyuşturucunun, fuhuşun yaygınlaşmasıyla sınırlı bir olgu değildir. Bunlar, en uç biçimleridir. Bireycilik, çıkarıcılık, kendi arkadaşını, komşusunu, meslektaşını satmak, sınıfın, halkın dayanışmasını reddetmek, bunun için sorumluluk üstlenmemek gibi tüm davranış ve düşünce biçimleri de, dejenerasyonun farklı düzeylerdeki yansımasıdır. İdeolojik, kültürel, siyasi mücadele, hem bireysel, hem kurumsal düzeyde mutlaka bunları da hedeflemelidir.

Düzene “karşı” çıktığını iddia eden güçlerin cephesiyle, mesela burjuva partilerin, burjuva kurumların cephesi arasında, çalışma tarzı, siyaset yapma tarzı, vaatler, kitleleri örgütleme araçları gibi bir çok bakımdan fark kalmamıştır. Halk örgütlülükleriyle, düzen örgütlülükleri, burjuva örgütlerle, devrimci demokrat örgütler arasında bu fark netleştirilmeli, aradaki çizgiler kalınlaştırılmalıdır. Geniş kitleleri dejenerasyonun, apolitikleşmenin, psikolojik savaşın etki alanından çıkarmak için öncelikle atılması gereken adımlardan biri budur.

Devrimciler, sadece MGK’nın nasıl “psikolojik savaş” yaptığının tesbiti ile yetinemezler. Bunu çözmek, teşhir etmek elbette önemlidir, ama onun karşısındaki mücadeleyi örgütlemek esas olandır. Bu mücadeleden başarılı çıkabilmek için, en az MGK’nın sahip olduğu kadar “sınıf bilincine ve kararlılığına” sahip olmak, en az MGK’nın emperyalist kültürü hakim kılmak için gösterdiği çaba kadar, halk kültürünü ve sosyalist kültürü hakim kılmak için çaba göstermek gerekir.

MGK, yönetmeliğinde bile “halka karşı savaş”tan söz edip onun kurallarını yazarken, “oligarşiye karşı savaş”tan söz edemeyip “diyalog, barış” diye geveleyenler, MGK karşısında mücadele edebilirler mi? MGK’nın psikolojik yalanları karşısında, kafası her an burjuvaziden etkilenmeye açık olanlar nasıl mücadele edebilecek? Tabulara karşı olmak adına, devrimci kültürü orasından burasından yozlaştıranlar, “tembellik hakkı” diye devrimci siyaset yapmayı dejenere edenler, MGK’nın her türlü araçla sürdürdüğü depolitizasyon karşısında nasıl etkili olabilirler?

8,5 Milyar Dolara Satılık İktidar!

- ✗ **8,5 milyar dolarlık kredinin Irak'ta ABD ile işbirliği şartına bağlı olduğu artık net!**
- ✗ **Halkın çocuklarını 8,5 milyar dolara satan bir iktidar soysuzdur, vatan hainidir! Böyle bir düzen bir değil bin kez yıkılmayı hakediyor demektir!**
- ✗ **"Kuzey Irak" üzerine pazarlık Kürt halkı üzerine pazarlıktır!**
- ✗ **Şovenizme geçit vermeyelim!**

ABD Hazine Bakanlığı sözcüsü Rob Nichols açıkladı: *"8,5 milyar dolarlık kredi Türkiye'nin Irak'ta ABD ile işbirliği yapması koşuluyla bağlı!"*

Bu konuda yapılan bütün demagojiler, söylenen bütün yalanlar resmi ağızdan çöpe atılmış oldu. İktidar ve Genelkurmay çocuklarımızı, anaları babaları aldatarak, onlara yalan söyleyerek satıyor. Spekülatör Soros'un *"Türkiye'nin en iyi ihraç malı ordusudur"* sözünün ne kadar doğru olduğu bir kez daha kanıtlanıyor.

Kendi çocuklarının kanını pazara çıkaran bir iktidar soysuz, vatan haini bir iktidardır.

Kendi çocuklarını, Amerikan çıkarları için ölüme gönderen bir düzen, çürümüş, yıkılmayı bir değil bin kez hakeden bir düzendir.

Abdullah Gül, pazarlıkta gelinen son aşamayı, *"görev bölgesi ve komuta tamam!"* sözleriyle açıkladı. Ama halka açıklayabilecekleri bir gerekçeleri yok hergün bir başka gerekçe uyduruyorlar. Mizah bile olamayacak sanatçı gönderme soytarılıklarından medet umuyorlar.

ANAR'ın son anketine göre, halkımızın yüzde 64.4'ü Irak'a asker gönderilmesine karşı. AKP'nin tarikatlarının devreye girmesiyle, şovenist propaganda ile "gönderilsin" diyenlerin oranı yüzde 30 olarak açıklandı.

Demek ki, başaramamışlar halkı aldatmayı, ancak neden yüzde 30 karşı değil?

Bir avuç asalak, işbirlikçi tekel dışında, Irak halkının katledilmesinden, işgalciye ortaklıktan Türkiye halkının hiçbir çıkarı yoktur. Kürt halkı üzerine yürütülen pazarlıklarla, şovenizm propagandasıyla beyinlerimizin dumura uğratılmasına izin vermeyelim. Onyıllardır terör, bölücülük, irtica demagojileri ile sömürüye, katliamlara, hu-

kuksuzluklara, Amerikan işbirlikçiliğine sessiz kalmamız istendi. Generaller bu demagojilerle ülkeyi istedikleri gibi yönetti, istedikleri gibi Amerika'ya peşkeş çekip, halka zulmettiler.

Bu sürece sessiz kalan, terör demagojisine inananlar, dönüp düşünmeli; peki sonuç ne?

Sonuç; ABD'nin izni ve onayı olmadan adım atamayan, ekonomisi, siyaseti emperyalizmin denetiminde, halkı aç, yoksul bir ülkede yaşıyor. Her ne gerekçeyle olursa olsun; Irak'a asker gönderilmesini savunanlar, bilin ki, bu ülkenin çocuklarının kanını pazarlayanlardır, kendi çıkarlarını Amerikancılıkta görenlerdir, vatan hainleridir. İster adlarına ulusalcı desinler, ister müslüman, ister demokrat!

Kimler istiyor asker gönderilmesini?

Amerika, "Türkiye hep terörizme karşı sa-vaştı ve Irak'ta şimdi bir terörizm problemi var" diye pohpohlayan İsrail, TÜSİAD, Amerikancı medya, şovenizm savunucuları. Bu sömürücü-lerle halkın çıkarları hiçbir olayda bir olamaz.

Dergimiz çıktığında ayrıntıları görüşmek üzere ikinci Amerikan heyeti de ülkemize gelmiş olacak. Konu: KADEK!

Çocuklarınızı 8,5 milyar dolara sattıklarını gizlemek için "bölücülük" demagojisine daha da hız verilecek; "söz aldık, bunun için gidiyoruz, terör örgütü yokedilecek" denilecek.

Yoketmek, sindirmek istedikleri şu bu örgüt değil, Kürt halkıdır. Kürt halkının inkarını, imhasını savunanlar, halkları birbirine düşürmeye çalışan, düşmanlık tohumları eken, halkı bölüp parçalayarak yönetenlerdir. AKP'nin, Kürt halkına düşmanlığı gizli saklı değil, alenidir. İster Türkiye'de, isterse Irak'ta, Kürt halkına düşmanlık dört elle sarıldıkları devlet politikasıdır.

Onursuzluğu, emperyalizmin ucuz askeri olmayı, maharetmiş gibi, *"kendi komutamız kendimizde olacak"* diye açıklayan iktidar, Kürt, Türk halkını birbirine düşman ederek iktidar koltuğunu korumak istiyor. Genelkurmay aynı hesabı yapıyor. Halk olarak, seyredecek miyiz?

Kan ve para üzerine, Irak halkının geleceği üzerine, yapılan bir pazarlığı seyreden bir halk, halk olma özelliğini yitirir. Hiçbir demagoji, baskı, yasak **Irak'ta işgale ve işgal ortaklığına karşı** sokaklara dökülmemizi, her yerde gösteriler düzenlememizi, suçluları sokağa çıkamaz hale getirmemizi engellememeli. **Unutmayalım;** üzerine pazarlık yaptıkları biziz, kardeşlerimiz.

İktidar savaşında halkı nasıl aldatırız

6 Eylül günü yapılan bir toplantı ile bir araya gelen kimi kurum ve kişiler, 'Ulusal Güçbirliği Platformu' kurduklarını ilan ettiler.

Kimler yok ki; Emekli DGM Başsavcısı Nusret Demiral'dan, emekli generaller Tuncer Kılınç ve Suat İlhan'a. MHP'li Kürşat Eser'den BBP'den Enis Öksüz'e elinde halkın kanı olan onlarca tanınmış isim. Desteklediği belirtilen kurumlar da on yıllardır halkı katleden, apolitikleştirilmesinde rol oynayan kurumlar. Mesela, Ülkü Ocakları, Emekli Subaylar Derneği, Aydınlar Ocağı ve Sivil Toplum Kuruluşları Birliği gibi.

Özde Genelkurmay'dan farklı söyledikleri hiçbir şey yok. Şovenizm en önemli ortak yanları. Emperyalizm karşıtlığı dedikleri de, on yıllarca MGK'dan dinlediğimiz ve bugün ne amaçla yapıldığı belgelenen “dış güçler-iç güçler, teröristler Türkiye'yi bölmek istiyorlar” demagojisi. Siyasi olarak emperyalizm karşıtlıkları palavra olduğu gibi, IMF'ye tekellere karşıtlıkları da aldatmadan ibaret. Mesela, tekellerle mücadele adına, “OYAK gibi...” olmayı savunuyorlar konuş-

malarında. Peki OYAK ne? Ulusal sermaye mi? Kendileri açıkladı, uluslararası sermaye ile ilişkilerini. Özelleştirmecilikleri, krizde en büyük vurgunu vurdukları vb. bilinir. Onlar da zaten bunu istiyor; “esnafı, köylüyü yardımlaşma-dayanışma kuruluşu deyip aldatalım, biz yiyelim”, diyorlar. Aynısını, karşı çıkıyor göründükleri islamcılar da, holdingler aracılığıyla “faizsiz kazanç” aldatmacası ile yapmıştı!

KİM BUNLAR?

NEDEN BİRARAYA GELDİLER?

İttifakın içinde kimi aydınlar da yer alıyor. Çünkü, ittifak kendine “ulusalcı” diyor, aydınlar işte bu demagojiye aldanarak yer alıyorlar bu yapıda. “Denize düşen yılana sarılır” misali, işbirlikçiliğin meşrulaştırılmaya çalışıldığı bir ortamda, başka işbirlikçilerden medet ummaktadırlar. Hacı Bektaş Kültür Derneği'nin yer alması ise Alevi halkımıza yönelik hem hakaret, hem de katilleriyle ittifak demek. Maraşlı, Çorumla-

Bu Mu Ulusalcı?!

Nerede bir katliam varsa, nerede bir işkence, kayıp, Susurluk'un bin operasyonu varsa, altında onların da imzası vardır. ABD silahı ve emperyalizmin eğitimi ile halkı katletmişlerdir. MHP'lileri, generalleri saymayacağız, sadece bir örnek vereceğiz bu ittifaktan; Emekli DGM Başsavcısı **Nusret Demiral**.

✓ **Demiral, binlerce devrimciyi işkencelerden geçirtti, delisiz, belgesiz, komplolar kurarak tutukladı, cezalar verdirdi.**

İşte bir örnek: 1990-1991 yıllarında Ankara'da bazı işkenceci ve katliamcıların Devrimci Sol tarafından cezalandırılmasının “failleri”nin yakalanamaması üzerine, polis ve DGM'nin “prestij” kaybı “fail” icat edilerek giderilmeye çalışıldı. Yasal bir dergide çalışan Erol Özpölat DGM-polis işbirliği ile afişe edildi. Nusret Demiral'a teslim oldu. Yasalarda soruşturmayı savcı yapardı, ama Demiral'ın soruşturma yöntemi ve yeri başkaydı! Siyasi şubeye teslim etti. 30 gün boyunca işkence yapılarak ifade imzalatıldı. İşkenceyi DAL'a giderek bizzat yöneten DGM savcılarında biri de Demiral'dı. Aynı operasyonda gözaltına alınan Birtan Altunbaş ise komployu kabul etmediği için 16 Ocak 1991'de katledildi. Özpölat idama mahkum edildi.

✓ **Susurluk'un yargı ayağı DGM'lerdi. Demiral görev yaptığı süre içinde bu görevini en iyi yerine**

getirenler arasındadır.

Bir örnek: Faili Meçhul Siyasi Cinayetleri Araştırma Komisyonu Başkanı Sadık Avundukoğlu Uğur Mumcu cinayetiyle ilgili araştırmada, en önemli engellenmenin, DGM savcısı **Nusret Demiral** ile Ülkü Coşkun tarafından geldiğini açıkladı.

Aynı olayla ilgili olarak ANAP Trabzon Milletvekili Eyüp Aşık 29 Ocak 1997 tarihindeki Susurluk Davası duruşmasında, “kanaatimiz devletin bazı makamları bu işi biliyor... DGM Başsavcısı Nusret Demiral 'bu işle uğraşmayın' dedi.” ifadesi verdi.

Aynı Komisyon Üyesi Mustafa Yılmaz da, “Bu katillerin (Ağca kastediliyor) devlet içinde... güçlü olanaklarla desteklendiğini, DGM'den rafta bekletilen dosyaları defalarca isteyip, alamadıklarını, DGM Başsavcısı Nusret Demiral'ın, Emniyet Genel Müdürlüğü'ne bir yazı göndererek, Komisyon'a belge, bilgi vermeyin' dediğini...” açıkladı.

Emekliliği sonrası koşa koşa MHP'ye gitti... O “herkesin titredığı” kalıbın arkasında içi boş, ciddiyetsiz, cahil birinin olduğunu gören MHP'ye bile yaramadı, şimdi “ulusalcılıkta” iktidar kavgası veriyor!

rı, Gazileri, Sivasları planlayanlar, uygulayanlar bu ittifak içindekiler değil mi?

Kendi halkının kanını dökenler, devrimcilerin önderliğindeki bağımsızlık savaşını boğmak için askeri, yargı, bürokrasi vb. her alanda büyük bir şevkle MGK'nın verdiği görevi yerine getirenler ulusalcı olamazlar.

Emperyalizmin ülkemizdeki bekçisi orduya dayanan hiçbir güç bağımsızlıkçı olamaz. 1946'lardan bu yana bağımsızlığın yokedildiğini söyleyip, kendisinin bu süre içinde sömürge ülkenin en has yöneticilerinden olduğunu, bağımsızlığın bekaasının ordusu, DGM'si ile devlet eliyle sağlandığını gizleyenler, olsa olsa sahtekar milliyetçi olabilirler.

İsimlerini tek tek alın, büyük çoğunluğu devletin önemli yerlerinde görev yapmış, hepsi katil, işkenceci, hepsi MGK Yönetmeliği'ne göre halkı terörlere etmiş, hepsi Amerikancı düzene itirazsız hizmet etmiştir. Şimdi utanmadan ülke elden gidiyor diyorlar.

Sahtekar ve işbirlikçi milliyetçilik "bağımsızlık"tan, "Kuvayi Milliye" hareketini başlatmaktan sözederken, yaratmak istedikleri hava da gerçek kimlikleri ve niyetlerini gizlemek için.

Sanki dün ülke bağımsızdı da, AKP gelince bağımlı oldu havası yaratıp, bunun kavgasını ve-

riyorlar. **Verdikleri kavga, iktidar kavgası.**

İktidar kavgasında halkı yedeklemek için "ulusalcılık" demagojilerine sarılıyorlar. Kimi aydın, iyi niyetli üç beş kişiyi, kurumu da bu demagoji ile aldatarak, "ittifak" havası vermeye çalışıyorlar.

Peki, düne kadar devletin hizmetinde, ABD ile işbirliği içindeyken, bugün değişen ne, niye Amerika'ya karşı gibi görünmeye çalışıyorlar?

Değişen, Amerika'nın oligarşi ile ilişkileri. Hatırlanacaktır, Wolfowitz'in konuşması ile resmileştirilen sömürgecilik ilişkisindeki yeni politika, koşulsuz olarak itaat. "Görece bağımsızlık dönemi bitti, bizim eyaletimiz olacaksınız, biz ne kadar katletmenize izin verirsek o kadar katledecek, size ne verirsek onunla yetineceksiniz" diyordu Amerika.

Sahte milliyetçiler ise, "sen bize parayı, silahı ver, biz istediğimiz gibi katledeyim, inisiyatifimiz olsun senin çıkarlarını da koruruz" diyor. Mesele budur. "NATO'ya karşı mısınız, ABD'yle stratejik müttefikliğe karşı mısınız" diye üç beş soru sorun gerçek yüzleri ortaya çıkar. Genelkurmay ne diyorsa, onlar da onu diyor. Genelkurmay Irak'ta Amerikan askeri olmaya hazırlanırken, onlar da Amerikancı milliyetçilik bayrağıyla iktidar kavgası veriyor.

Ulusal Kurtuluşun Kongre Salonunda Amerikancı Bir Hükümet

AKP Hükümeti, yıldönümlerinde şov yapmaya Sivas'ta devam etti.

Sivas Kongresi'nin, Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın örgütlenmesinde önemli bir rolü vardır. Mandacılığın kesin bir dille reddedildiği, ulusal kurtuluş bayrağının kaldırıldığı günlerdir.

İşte bu kongrenin 84. yıldönümünde, aynı salonda Amerikan işbirlikçiliği artık tartışmasız olan bir hükümet vardı. "Nabza göre şerbet vermek"te, demagojide dizginlerinden boşalan Tayyip Erdoğan, burada yaptığı konuşmada,

"1919'daki milli iradenin benzerini gerçekleştirmek istediklerini" söyledi ve ekledi: "bizi lütfen başkalarıyla karıştırmayın"! (5 Eylül, basın)

1919'daki milli irade; ABD askeri olun, demokrasicilik oyununun meclisinin kararını abluka altına almak, ABD'ye yaranmak için, "gönlüm asker göndermekten yana" deyin mi diyordu?

1919'daki milli irade; halkı aşağılayın, Beyaz Saray'a yüz sürün mü diyordu?

1919'daki milli irade; "stratejik müttefiklik" diye diye ülkeyi Amerika'nın yönetmesine, ekonominin ipinin IMF'ye verilmesine onay mı verin diyordu?

Geçin bu palavraları! Kimseyi aldatamazsınız bu tür demagojilerle.

"Ulusalcıyız" diyenin sahtekar ve işbirlikçi olduğu yerde, işbirlikçiliğin batağındakiler de, Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı siyasi ranta çevirmek istiyor.

Ulusal kurtuluşun iradesi elbette gerekli, ama bunu sağlayacak olanın, işbirlikçilerin iktidarına son verecek devrimciler olduğu da, demagogların çarpıtamayacağı kadar netleşmiş bir olgudur.

İstihdam Yaratamayan ‘Büyüme’ Yoksullaştırarak ‘Düşen Enflasyon’

Bir yandan IMF ve sözcüsü Televole ekonomistleri, öte yandan AKP Hükümeti ve TÜSİAD, “ekonomi düzeliyor, enflasyon düşüyor, işler yolunda...” diyor. Tayyip Erdoğan, “Allah’a şükür ekonomi rayına girdi, gemi yüzüyor, büyüme istikrarlı bir şekilde artıyor, enflasyon ekside, ihracat arttı...” masalları anlatıyor her fırsatta.

Halkımız şaşkın. Haklı olarak soruyor; “bu nasıl büyüme, bu nasıl düşen enflasyon ki, işsizlik büyüyor, pazardan elimiz boş dönmeye devam ediyoruz, soframıza ekmekten başka bir şey koyamıyoruz. Bu nasıl düzelme ki, memura bir kuruş fazla verirken batırıyorlar...”

Siyasette olduğu gibi, ekonomide de sanal bir görüntü yaratmak istiyor AKP. TÜSİAD’cı medya yardımcısı. TV’ler, gazeteler yalan söylüyor. Gözlerimizin içine bakarak, aklıktan kokan nefesimizden burunlarını tıkayarak, “yok yok siz aç yoksul değilsiniz” diyorlar.

Peki gerçekten ekonomi düzeliyor mu? Bu nasıl düşen enflasyon ki, “çarşıya pazara” yansımıyor? Kimin ekonomisi düzeliyor?

Hem ‘Büyüdük’ Hem Yoksullaştık!

İllüzyonun nasıl yaratıldığını anlamak için, rakamları net olarak ortada olan 2002 yılı verilerine bakalım.

Yüzde 7.8 büyüme olduğu açıklanmış. Büyümenin istihdam yaratacağı demagojisinin sürekli AKP’liler tarafından işlendiğini gözönüne aldığımızda, işsizlikte de düşüş olması beklenir. Ama öyle değil, aynı yıl, **işsizlik oranında da yüzde 2,5’luk artış** yaşanmış. Tüketimde, imalat sanayiinde, reel ücretlerde de artış yok.

‘Büyümenin’ karşılığı yoksullaşma!

Bugünkü tablo da işte bu yanıltmanın aynısıdır. İşsizlik durmadan artıyor, ama büyüyoruz. AKP lideri, halinize şükredin diye halkı azarlıyor, ama büyüyoruz. Gerçek ve rakamlar başka.

Peki neden?

Birincisi, enflasyonda, GSMH hesaplamalarında kullanılan veri ve yöntemler özellikle geri kapitalist ülkeler için yanıltıcı sonuçlar ortaya çıkaran yöntemlerdir. Bu da, bilinçli bir tercihtir. Rakamlar bir afyon gibi verilmekte, halkı sanal bir dünyaya inandırma amacı güdülmektedir. Yoksulların isyanı bir yandan baskıyla engellenirken, öte yandan ‘iyiye

gidiyoruz, sabredin” havasıyla halk pasifize edilmek isteniyor.

İkincisi, IMF ve Dünya Bankası, sömürge ülkeleri sömürürken, halkın bunun farkına varmaması için ülkelerin gerçek büyüme rakamları ile açıklanan rakamlar arasında farklar doğmasını sağlar. Bunu, hem hesaplama yöntemleri ile hem de şişirilmiş rakamlarla ve daha başka yöntemlerle yapar.

Üçüncüsü, örnekleri görüldüğü gibi, DİE hesaplamalarında, her iktidar değişikliğinde, belli dönemlerde bazı manipülasyonlar yapılmıştır. “Bahar havaları” da böyle yaratılır. Ta ki, “kriz” gizlenemeyecek boyuta varana kadar. IMF’ye borç ödemelerinin ertelenmesi ülke ekonomisinin borcunu ödeyemeyecek durumdaki ekonomisini aslında anlatmaktadır. IMF’nin Irak’a asker gönderme karşılığı bu rüşveti bir yıllığına da olsa rakamlarda yanıltıcı sonuçlar doğmasına etkili olmuştur. Peki borç? O faiz katlanarak yerinde duruyor, yine halkın sırtından çıkarılıyor. Keza, ABD’nin Irak’ta işbirliği karşılığı vermeyi kararlaştırdığı krediyi de dört gözle bekliyor iktidar. Daha fazla borçla pembe tablolar yaratarak günü kurtarmaya çalışıyor. 50 yıldır izlediğimiz film, AKP tarafından oynanıyor.

Dördüncüsü, bu rakamlar, halkın sırtına daha fazla binilerek, işten atmalarla yaratılıyor. “Emek fedakarlığı” ile sermaye “büyüyor” ve adına “ekonomimiz büyüdü” deniyor. Son 2 yılda işten atılanların sayısını düşündüğümüzde, işçiye, memura verilen ücretlerdeki artışın, olması gerekenin çok altında olduğunu hesapladığınızda daha anlaşılır olacaktır.

Beşincisi, bu yöntem, (emekte yoğun sömürü ve emek gücünün tasfiyesi), bir iki döneme özgü değil, IMF tarafından ülkemizde oturtulmaya çalışılan model bir sistemdir. Ekono-

Dünya enflasyon ligi

	Yıllık oran (%)
Venezuela	34.0
Türkiye (Tüketici)	24.9
Brezilya	17.0
Romanya	14.0
Arjantin	10.2
İrlanda	3.9
Yunanistan	3.5
Portekiz	2.9
Hollanda	2.7
Fransa	2.0
Belçika	1.4
İngiltere	1.3
Avusturya	1.0
Almanya	0.8

mik veriler buna göre hesaplanacak, “ekonomi iyi” denildiğinde, gerçekten ülke ekonomisi değil, piyasalar anlaşılacaktır. Teknolojideki gelişmenin de etkisi ile, patron daha az işçi ile daha çok işçinin yaptığı işi yapacak bir sistemi yerleştirmeye çalışmaktadır. Bu, aynı zamanda, “büyümenin” istihdama yansması bir yana, tam tersine işsizliğin artması sonucunun da cevaplarından biridir. İş Yasası’nda yapılan esnek çalışma vb düzenlemeler de bunun altyapısını oluşturmaya yönelikti.

Bu sürecin somut ifadesi; **patron kârının devasa boyutlarda artmasına paralel olarak daha düşük ücret, yani daha fazla yoksullaşmadır. İşsizler, yoksullar ise zaten ölmeyecek kadar ekmeğe mahkum edilmiş sürülerdir, iktidar için.**

İnsanca yaşayacak bir ücret isteyen emekçileri “milyonlarca işsiz var” diyerek tehdit eden Tayyip’in mantığı, kapitalizmin mantığının AKP dilindeki ifadesidir. Milyonlarca işsiz olacak ki, işçi işinden olmamak için daha ucuza çalıştırılabilirsin.

Önce Patronların İhtiyaçları

“Önce işyeri güvenliği. Çünkü işyeri güvenliği olmazsa, istihdam da olmaz” diyordu Tayyip Erdoğan. Bu sözün anlamı, “ben önce patronu düşünürüm” demektir. “**Sabredin, önce büyüyelim, iş arkasından gelir**” demek de koca bir yalandan ibarettir. Yukarıda 2002 rakamlarıyla örnek verdik bu yalana. Aslanan patronların isteklerinin, ihtiyaçlarının yerine getirilmesidir.

İşçi, memur reel ücretlerinde düşüş, çocuklarının okul ihtiyaçlarını işportadan dahi karşılayamayan milyonlar, yokedilme yolunda hızla ilerleyen köylülük, resmi rakamlarla yüzde 11’leri (gerçekte iki katını düşünün) bulan işsizlik, yoksullaşmaya paralel artan fuhuş, çürüme, yozlaşma ve sermayenin iktidarı Tayyip’in yalanları; yalan ve gerçek!

“**Ekonomik büyüme olursa işsizliğin azalacağı, pasta büyürse, bundan herkesin pay alacağı**” kapitalizmin yüzyıllardır söylediği en pespaye yalanlardan biridir. Büyüyen patronların kasasıdır. Bu demagoji, emekçileri iktidar mücadelesinden uzaklaştırmak içindir. Aynı yalanları, “inşallah”larla süsleyerek Tayyip Erdoğan anlatıyor.

Yanılıcı rakamlarla üzeri örtülmeye çalışılan AKP’nin ekonomi politikasının Türkçesi şu:

Siz uyumaya devam edin, biz soymaya! Bu arada ekonomi batma seyrine girdikçe, daha fazla uşaklık yaparız, emperyalistler borçları erteler. Daha yetmezse gençlerimizin kanını satar, kredi alırız. Yeter ki, siz uyuyun, beyninize taktığımız prangayı sökmeye kalkışmayın. Kalkışırsanız, ordumuz, polisimiz, copumuz, F tiplerimiz sizi bekliyor. Siz en iyisi açlığa alışın!

Çoğaldık!

Ankara Ticaret Odası tarafından yapılan “**Türkiye’de Dar Gelirli Olmak**” konulu araştırma, “düzenlen ekonomi”nin kuyruklu bir yalan olduğunu sergilemekle kalmadı, ‘orta direk’ denilen kesimin çöktüğünü, yoksulların sayısının büyüdüğünü gözler önüne serdi. Araştırma, enflasyonun yüzde 27’lere düştüğü söylenmesine rağmen, halkın alım gücünün düşüşünü, gelir dağılımındaki uçurumun büyüdüğünü şu verilerle ortaya koydu:

- ✚ Üretilen 120 milyon ekmeğin 22 milyonu çöpe gidiyor. Yarı fiyatına alınan bayat ekmeğe, fakir sofralarının en temel yiyeceği.
- ✚ Nüfusun yarısı gecekonduyalarda yaşıyor.
- ✚ Nüfusun yüzde 10’u susuz ve tuvaletsiz.
- ✚ Büyükşehirde yaşamını sürdüren dar gelirli, kışlık yiyecek ihtiyacının büyük bölümünü memleketinden karşılıyor.
- ✚ Nüfusun artmasına karşılık et ve süt tüketimi diğer ülkelerin çok çok altında.
- ✚ Tüketici süpermarketlerden veresiye yazan bakkala döndü. Market ve bakkal satışlarında ise yüzde 1.6’lık artış oldu.
- ✚ Dar gelirli kesim, doktora gitmek yerine aspirin, adaçayı, nane limon ile kendi kendini tedavi ediyor.
- ✚ İnşaat maliyetleri ve arsa fiyatları vatandaşın ulaşamayacağı rakamlara çıkınca, gecekondu yapmak bile lüks oldu. Yoksulluğun tavan yaptığı yerlerde gecekonduyun yerini karton ve teneke evler aldı.

Bütün demagoji ve yalanların hayatın gerçeği karşısında bir süre için hükmü olabilir. Medya, AKP’ye görülmedik desteği ile Türkiye gerçeğine dair hiçbir yayın yapmayabilir, her şey iyiye gidiyor havasına oynayabilir ama o gerçeği biz yaşıyoruz. Ve her gün ordumuza yeni neferler katılıyor, çoğalıyoruz. Açlık ordusu büyüdükçe yalanın ve terörün dozu artıyor. Onun da bir yere kadar olduğunu görecekler. “**Hiçbir halk aç yoksul yaşamaya ilelebet mahkum edilemez**” gerçeği su ratlarına çarptığında, sömürü düzeni için çok geç olacak!

Adli yıl açılışında aynı nakarat ve gerçekten kaçış Halka Karşı Savaşa Uyumlu Hukuku Tartışın!

2003-2004 Adli yılı, Yargıtay'da düzenlenen törenle açıldı. Törende her yıl olduğu gibi Yargıtay Başkanı konuştu. **Eraslan Özkaya** da öncekiler gibi; yargının bağımsız olmadığını, anayasanın değişmesi gerektiğini, yargı yükünün ağır, ödeneğinin yetersiz olduğunu, yürütmenin yargı üzerinde baskı oluşturduğunu vb. anlattı.

Bunlar gerçek. Tek başına konuşmalara bakıldığında da, bu ülkede hukuku, adaleti savunan, bunun için gerektiğinde iktidarların karşısına dikilmeye hazır, verdiği kararlarda adaletli hukukçular oldukları bile düşünebilir.

Ancak gerçeğin öyle olmadığını binlerce örneği vardır. O törenlerde konuşan hukukçuların, sözkonusu devrimciler olduğunda nasıl delilsiz, belgesiz cezalara onay verdikleri, nasıl işkencileri, infazcılarını akladıkları, nasıl hortumcuları korudukları istisna değil genel bir kuraldır. Çünkü ülkemizde yargı, MGK'nın halka karşı savaşına uyum sağlayarak bu hale gelmiştir. "Terör" demagojisi ile hukukun yokedildiği yerde, her türlü çürümenin, yozlaştırmanın, hortumun önü açılmıştır. Ve bunu yapanlar da, başkaları değil, bugün "şikayet" edenlerdir!

"F Tipleri Hukuku" Olan Bir Ülkede Hukuk, Adalet Yoktur

Bir Yargıtay Başkanının, "*Türkiye Cumhuriyeti'nin hukuk devleti olduğunu*" söylemesi, "ben bu devletin her türlü hukuksuzluğunun içindeyim" in bir başka ifadesidir. F tiplerinin olduğu, Gazi'lerde halkı katledenlerin cezasız kaldığı bir ülkede hukuktan sözeden riyakardır, yalancıdır. Amerika'nın Guantanamo hukuku neyse, oligarşinin hukuku da odur; hukuksuzluktur.

Yargı gerçekleri tartışmaktan kaçıyor.

Mesela, eleştirdiği sistemin mantığına uygun olarak, devrimcileri susturma, hak ve özgürlükler mücadelesini ezme konusunda neden aralarında hiçbir farklarının olmadığını tartışamazlar.

Mesela, 12 Eylül'den bu yana yargının nasıl şekillendirildiğini, mahkemelerin nasıl Susurluk'un yargı ayağı haline getirildiğini, halkların binlerce yıllık bedelleri ile şekillenen burjuva hukuk sisteminin dahi paramparça edildiğini, hukukun nasıl halka karşı savaş politikalarına ve kontrgerilla yöntemlerine tam bir uyum sağladığını, neden işkenceleri bizzat yöneten savcılarının

en muteber makamlarda olmasına hiçbir hukukçunun bayrak kaldırmadığını tartışmazlar.

Bunları sorgulamayan yargı başkanları, yargının demokratikleşmesinden sözemez. Sadece demagoji yapar. Sami Selçuklar, Sezerler, onların "demokratlığı"nın nerede başlayıp, nerede bittiğini gösteren en son örneklerdir. Sezer'e bakın; bir katliamcıya madalya takacak kadar hukuku ayaklar altına alan birinin, bir zamanlar o kürsülürden benzer nutuklar attığını hatırlayın.

Oligarşi İç Çatışmanın Aracı

Hukuk, ülkemizde oligarşi içi çatışmanın da bir aracıdır aynı zamanda. Güç kimdeyse, hukuku ötekine karşı kullanır. Yargıtay başkanının, yargının demokratikleştirilmesiyle, demokrat bir tavırla ilgisi olmayan, "laik-şeriatçı" çatışmasına atıflar yapması da bunun sonucudur. Keza Erdoğan'ın cevabı da buna paraleldir. Tartıştıkları hak ve özgürlükler, adalet değil, kendi çıkarlarıdır. Yargıtay başkanı da bu çatışmanın bir tarafı olarak nutuk atmaktadır.

Gerçekten hukuktan, adaletten yana olan; bunun mücadelesini verir. Ne yapalım yasalar böyle değişene kadar bunları uygulamak zorundayız diye işin içinden çıkılamaz. Bu, her gelen iktidarın 12 Eylül Anayasası'ndan şikayet edip, değiştirmek için hiçbir şey yapmamasına benzer. Konuş, aldat, sonra halka düşmanlığa devam et. Yargının yaptığı da budur.

Sermayenin Sisteminin Hukuku Sermayenin Çıkarlarını Korur

Halka karşı savaşın devlet politikası olduğu bir ülkede mümkün olmasa da, bir an için, "yargıda, hukuk sisteminde bozukluklar" dedikleri herşeyin düzeltildiğini düşünelim. Adaletsizlikler yok mu olacak? Herkese adalet mi olacak?

B u n u n için hukuk denilen sistem nasıl oluşuyor hatırlamakta yarar var.

H u k u k kuralları o rejimin ada-

let anlayışının sonucu olarak, güç ilişkilerine bağlı olarak şekillenir. Yani her siyasi sistemin, ideolojinin bir adalet anlayışı, buna bağlı hukuk sistemi vardır. Sistem, kimin çıkarlarını koruyorsa, hukuk da onun çıkarlarını koruyacaktır. Bu ister Avrupa, isterse Türkiye olsun değişmez. Ancak, örneğin kapitalist sistemde halkın, emekçilerin mücadelesi ile hukuk alanında da kısmi haklar elde edilir. Bugün Avrupa'da varolan görece hukuk, Avrupa halklarının bedeller ödeyerek kazandıklarıdır ve her gün adım adım gasbedilmektedir.

Yani bir mücadele, hem de büyük bedellerle süren bir mücadeledir bu. "Evrensel hukuk" dedikleri de bu mücadele ve çatışmalar sonucunda gelişmiştir. Ama bu hiçbir şekilde "adalet" demek değil, en uç boyutta burjuvazinin adaletten anladığı, halkın isyan etmeyeceği kadar biçimsel eşitliktir sadece. Ülkemizde ise, bu biçimsel eşitlik kuralı da yokedilmiştir.

Demek, hukuk birilerinin oturup kaleme almasıyla oluşmadığı gibi, sistem değişmedikçe özü değişmese de, durağan da değildir. Bu nedenle de, yine güç ilişkilerinin, çatışmaların seyrine bağlı olarak değişiklikler gösterir. Örneğin halkın mücadelesinin gerilediği dönemlerde bu alandaki gasplar da artar.

O zaman tüm bu nutukları, safsataları bir yana bırakarak şu soruyu sorabiliriz;

Ülkemiz nasıl bir sistemle yönetiliyor? Çarpık kapitalist bir sistem. Yani sermayenin sistemi. O zaman hukuk sistemi de onların çıkarlarına göre şekillenmektedir. Bir de buna oligarşinin, kapitalizmin burjuva anlamda üst yapı kurumlarını (hukuk gibi) hayata geçiremeyecek kadar güçsüz olduğunu ekleyin. Yetmez, halkla oligarşi arasındaki çelişkinin bu kadar keskin olduğu bir ülkede, devletin yönetmek için Susurluklar örgütlemekten başka hiçbir çözüm düşünemediği bir yapıyı hesaba katın; işte bugün ülkemizde hukuk sistemi bunlar üzerinde şekilleniyor. Biçimsel eşitlik dahi böyle yok oluyor. Yani üçbeş hakim rüşvetçiliğinden, aymazlığından değil.

Bu nedenle, Adalet Bakanı'nın göstermelik hukuk sistemi eleştirilerinin, yargı başkanlarının nutuklarının gerçeğin üzerini örtmekten, sanki bu çarpık kapitalist sistemin çarkı dönerken adalet olabilir mi beklentisi yaratmaktan başka hiçbir şeye hizmet etmiyor. Bir yanıyla da halka, aman adaletsizliğe isyan etmeyin, bakın biz eleştiriyoruz, denilmiş oluyor.

Bu nedenle Türkiye;

patronların cezalarını villasında çekmesinin devlet adamlarınca ciddi ciddi tartışıldığı, deşif-

re edilmek zorunda kalınan Susurlukçuların göstermelik yargılanıp, çoğunun, binlerce belgeye, ifadeye rağmen hiç deşifre edilmediği,

Burjuva anlamda hukuktan, adaletten sözeden istisnai hukukçuların bile devlet tarafından sürgün edildiği, herkesin sözde "şikayet" ettiği 12 Eylül'ün generalleri hakkında soruşturma açma cüreti gösteren bir savcının sürüm sürüm süründürüldüğü, bir ülkedir.

En çok hukuktan, adaletten sözedenlerin de ufkü AB ile sınırlıdır. Aldatma! Savundukları, rötüslanmış, ama özünde yine sermayenin çıkarlarına göre şekillenen bir hukuktur.

Halktan Yana Bir Hukuk İçin;

Tüm bu gerçekler ışığında, o zaman adalet için ne yapmalıyız sorusu sorulabilir?

Halktan yana bir hukuk, ancak halktan yana bir sistemle, halkın iktidarıyla mümkündür. Ancak bunu söylemek, bugün hukuk, adalet mücadelesi verilmeyecek anlamına gelmez. Belirttiğimiz gibi, güç ilişkilerine, mücadeleye bağlı olarak reformlar **belli bir sınıra kadar** mümkündür. Ama bu sınır, hiçbir zaman halk için gerçek adalet değildir.

O zaman, adalet için, hak ve özgürlüklerimiz için örgütleneceğiz, mücadele edeceğiz!

Nutuklara kulaklarımızı tıkayıp, adalet için, hak ve özgürlükler için mücadeleyi, o "sınır"la sınırlamayıp, gerçekten halk için adaletin olacağı bir düzen için mücadeleyle bütünleştireceğiz!

Gerisi demagojiden ibarettir.

Barolar Birliği Kim Adına Karar Alıyor?

Türkiye Barolar Birliği (TBB) Disiplin Kurulu, müvekkilleri adına yaptıkları basın açıklamalarının, savunmanın sıkıntılarını dile getirmeye ilgisi olmadığı, PKK'yi siyasallaştırmaya dönük olduğu gerekçesiyle **Abdullah Öcalan'ın avukatlarına "kınama" cezası** verdi.

TBB kim adına karar alıyor, kime hizmet ediyor? MGK'nın halka karşı savaşında "STK"ları harekete geçirme kapsamında mı verildi bu karar? Adalet Bakanları avukatları aynı gerekçelerle hedef gösteriyor, avukatların hiçbir hakkını savunmayan TBB anında harekete geçiyor.

Sonra yargı açılışlarında gelsin nutuklar!

Derdiniz hukuk mu; Ertosun'a ödül verilmesini neden kınamadınız mesela?

Elazığ'da Yargı Polisten Soruluyor!

Elazığ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, kurulduğu günden bu yana polisin çeşitli baskı ve keyfiliklerine maruz kaldı. Yürürlükten kalkan, hatta hiçbir zaman yasal dayanağı olmamış uygulamalar dayatılarak, dernekler kanunu hiçe sayılarak faaliyetleri engellenmek istendi.

Basın bildirisi, bülteni basıp dağıtmak için önceden polisten izin alınması gibi bir durum söz konusu olmamasına rağmen, Elazığ'da yasadışı bunları dayattı. Elazığ Temel Haklar'ın boşaltılan köylere dönüş ile ilgili basıp dağıtmak istediği bülten, "şu kısmını beğenmedik, şunu yazarsanız toplatırız" vb. yasadışı, keyfi dayatmalarla engellenmek istendi. Basıldığında ise yine keyfi olarak toplatıldı. Aynı konuda düzenlenmek istenen panel yasaklandı.

Ülkede hukuk yok, Elazığ'da ise ne yasa var, ne mahkemeler; hiçbir şey yok! Zaten gerek de yok; her şey polisten soruluyor.

Bunun son örneği, hiçbir mahkeme kararı olmadan, yürürlükten kaldırılmış bir yasaya dayanarak, Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu gerekçe yapılarak derneğin bir hafta süreyle kapatılması oldu.

Gerekçe; bir adet toplatılmış yayın bulundurulması.

Toplatılmış yayın dedikleri, dergimiz Ekmek ve Adalet'in 73. sayısı. Toplatılmış yayınlardan bir adet bulundurulmasının suç olmayacağı, hiçkimse bir yayını bayiden aldıktan sonra acaba toplatılacak mı diye takip etmesinin mümkün olmadığı gibi çok bilinen şeyleri bir yana bıraksak bile, polisin böyle bir kapatma yetkisi yoktur. Varsa kendince "suç" dediği bir unsur, tutanağı tutar, mahkemeye bildirir, mahkeme karar verir. Elazığ'da mahkemele-
rin yerini polis mi aldı?

Elazığ Temel Haklar 5 Eylül günü dernek binası önünde yaptığı açıklamayla, hem derneğin kapatılmasını hem de Çemişgezek'te mezar yapımından dolayı yaşanan tutuklamaları protesto etti. "**Baskılar Bizi Yıldırıamaz**" sloganlarının atıldığı açıklamada, düşünce özgürlüğünden sözedenlerin riyakarlığına vurgu yapılarak, "AB'ye uyum" diye halka demokratikleşiyoruz masalı anlatıldığı belirtildi.

Açıklamayı yapan dernek başkanı Mehmet Dolas, Elazığ Emniyet Müdürlüğü Dernekler Masası'ndan 5 sivil polisin derneğe geldiğini belirterek, "*Kapıyı açtığımda gelen polisler niçin geldiklerini sormamla onların sözlü hakaretine maruz kalmam bir oldu. Hakaretin suç olduğunu ifade ettim. Fakat beni dinlemediler*" dedi.

Derneğin, daha önce baskılar nedeniyle Elazığ Emniyeti hakkında suç duyurusunda bulunduğunu hatırlatan Dolas, "*kapatma baskının başka bir boyutu. Bir dergi bulundu diye bir dernek kapatılamaz*" dedi. Tunceli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği de bir açıklama yaparak, Elazığ Temel Haklar'ın kapatılma kararını protesto etti.

✓ Tutuklu ailelerine baskıya TAYAD'tan kınama.

Tutuklu Aileleri İnisiyatifi'nin, Öcalan'a uygulanan tecritin kaldırılması, sağlık sorunlarının çözümü için çeşitli illerde başlatmış olduğu açlık grevleri Mersin'de de devam ediyor. Mersin DEHAP İlçe Binası'na polis baskını ile 52 kişinin "çevreye rahatsızlık veriyor" uydurması ile gözaltına alınması ve para cezalarına çarptırılmaları, Mersin TAYAD'lılar tarafından kınandı.

Mersin TAYAD'lılar, **İmralı statüsü-nün hukuki olmadığını** belirttikleri açıklamalarında, F tiplerinde ve İmralı'da tecrite son verilmesini istediler ve tutuklu ailelerine yapılan saldırının AKP Hükümeti'nin halkın sesine kulaklarını tıkamasının bir örneği olduğunu belirttiler.

✓ Öğrencilerin büyük suçu!

Irak işgali öncesi Gaziantep'te HADEP tarafından 31 Aralık 2002'de Gençlik Şöleni, İHD'de 5 Ocak 2003'te 'Savaş ve Tecrite Hayır' konulu basın açıklamasına katıldıkları gerekçesiyle 16-17 yaşlarında 5 lise öğrencisinin Antep sınırları içinde okuması yasaklandı.

✓ Genelgeye kadar adları yok!

İsim yasağı sürüyor. Mersin'de çocuklarına, Şehriban, Berivan, Zozan ve Mihrivan isimleri vermek isteyen Ali Akşan'ın talebi Nüfus Müdürlüğüne geri çevrildi. Kürtçe isimler kütüklere yazılmıyor. Gerekçeler şu:

Zozan ve Berivan; "**KADEK militanlarının ismi**"

Mihrivan; "**Zozan'ın ikizi**"

Şehriban; "**Hepsini birlikte yazarız!**"

Komik, ama gerçek! Kütüğe kayıt içinse İçişleri Bakanlığı'ndan genelge bekleniyor, o zamana kadar, okula gidemeyen Şehriban dahil, çocuklarımız adsız!

✓ Boynuna ip geçirip sürüklediler!

Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde sınırı geçmek isteyen İran uyruklu bir mülteci jandarma tarafından ateş açılarak yaralı yakalandı. 5 Eylül akşamı Şemdinli Günyazı bölgesinden Türkiye'ye giriş yapmak isteyen ve İran'ın Urmiye ili Mergener Novi köyü doğumlu Hurşit isimli mülteci daha sonra boynuna ip geçirilerek yaralı halde metrelerce sürüklendi.

Dersimliler Mezartaşları Tutuklamalarına Öfkeli Değerlerimize Saldırı!

Devrim şehitleri Hayri Koç, Asuman Koç ve Kamer Güneş'in mezarlarını yaptırmak isteyen, Aydın Koç, Celal Güneş ve Erkin Zengin'in tutuklanmasına köylüler öfkeli.

Dersimliler, ailelerin evlatlarının, akrabalarının mezarını yapmasının dahi engellenmesini sadece hukuki bir rezalet değil, aynı zamanda köylerin mezarlıkları şehitlerle dolu Dersim halkının değerlerine de hakaret olarak yorumladı.

Elazığ Temel Haklar'ın Tunceli Temel Haklar ile birlikte yaptığı inceleme sonucu olaya ilişkin hazırladıkları raporda köylülerle görüşmeler şöyle ifade edildi:

"2-3 Eylül tarihlerinde ziyaret ettiğimiz aileler ve köylüler olayın şaşkınlığı içindeydiler. Konuştuğumuz köylüler bu tür yazıların ve mezarların Dersim'in çoğu yerinde olduğunu, köylerinde farklı uygulama olmasının amacının bölge halkı üzerinde baskı kurma amaçlı olduğunu dile getirdiler. Ayrıca tutsak aileleri de hayvancılık yaptıklarını, çocuklarının tutuklanmasından dolayı işlerini yapamayıp mağdur olduklarını ve üzerinde "Öldüler Yenilmediler" yazan taşlara el konulması nedeniyle mezarların üzerlerinin açık olmasından manevi olarak acı duyduklarını belirttiler."

Tamamen keyfi ve ilgisi olmayan bir TCK maddesine dayanarak yaşanan tutuklamaları proteste eden açıklamalar da yapıldı.

Tunceli Temel Haklar, "Bir halkın gelenekleri yok sayılıp değerleri unutturulmaya çalışılmaktadır. Dersim halkı için ayrı bir değer olan mezarlar üzerlerine özlemlerin, umutların yazıldığı mezar taşlarına karşı tahammülsüzlük yaşanıyor. 1 Nisan 2003 tarihinde yine Dersim'de 20 ailenin mezarlarına yazdıkları yazılardan dolayı ifadeleri alınmış ve oluşturulmaya çalışılan tedirginlikle ailelerin mezarlarını sahiplenmeleri ve bir gelenek olan yazı yazma hakları engellenmek istenmiştir." derken;

Elazığ Temel Haklar yaptığı açıklamada, "Peki soruyoruz; Mezar yaptırmak, mezar taşına vasiyeti yazmak suç mu bu ülkede? Mezar taşının bile yargılandığı bir ülkede hukuktan, demokrasiden bahsetmek mümkün mü? Ortada da hiçbir örgüt amblemi yokken, hiçbir cebir, şiddet uygulanmamışken Çemişgezek savcılığı hangi örgüt propagandasının olduğunu iddia ediyor." dedi.

TAYAD'lı Aileler ise yaptıkları açıklamada, tutuklananların derhal serbest bırakılmasını, uygulamanın tamamen keyfi, hukukdışı ve geleneklere aykırı olduğu söylenerek şöyle denildi:

"Hiçbir yasada mezarların nasıl yapılacağı veya üzerine ne yazılacağı önceden tespit edilmemiştir ve buna dair bir yasa yoktur. Tutuklamalarla bölge halkı üzerinde baskı kurulmaya çalışılmıştır. Bu uygulamalar keyfidir. Tutuklanan kişiler serbest bırakılmalıdır."

Oligarşi Dersim'de Terör Estirmeye Hazırlanıyor

6 Eylül günü, Dersim'in Çemişgezek İlçesi'nin köylerine İlçe Kaymaklığı tarafından gönderilen bir yazı, devletin Dersim'de dağları, taşları bombalamaya, "terör" demagojisi ile terör estirmeye hazırlandığını ortaya koydu.

Yaylalara yasak!

Köy muhtarlarına gönderilen yazıda, "Son günlerde bazı vatandaşların açılması uygun görülmeyen yaylalara çıktığı ve sürülerini götürdüğü duyumları alınmaktadır. Güvenlik güçlerince yapılacak operasyon sırasında bölgede geceleyin ve izinsiz dolaşan ve yasaklara uymayan vatandaşların hayati tehlikeye maruz kalmamaları ve haklarında yasal işlem yapılmaması için sürü sahibi uyarılması hususunda..."

Ferro mezarası, Kemerliceşme, Ali-boğazı ve Koçoğlu yaylalarına çıkan köylüler için gönderilen yazının dışında, köy muhtarları Jandarma tarafından hem yazılı hem de sözlü olarak uyarılarak, bölgede geniş çaplı operasyonlar yapılacağı, her yerin bombalanacağı belirtildi.

Bu, Dersim halkının hiç de yabancı olmadığı bir durumdur. Halkın ekmek kapısını kapatmayı AKP iktidarından emir alarak yapıyorlar. Normal olarak Kasım ayına kadar kalınan yaylalar bu yıl keyfi olarak 23 Eylül'de boşaltılıyor, bu da insanların kış için ve hayatlarına devam edebilmek için yaptıkları hazırlıkların yarım kalması anlamına geliyor. Devlet Dersim köylüsüne, bu yıl yarı aç kalacaksınız. Tepenize "operasyon" adı altında bombalar yağdıracağız. "Terörist zannettik" diyerek çobanları, köylüleri katledeceğiz haberini veriyor.

Dersim'de yüzlerce köy boşaltıldı ve hala büyük çoğunluğu, devletin yasakları ve "köye dönüş" aldatmacası nedeniyle boş durumda.

Sorunların Kaynağı TECRİT İŞKENCESİ

TAYAD'lı Aileler, hapishanelerde Ağustos ayı ihlalleri raporunu, bir basın toplantısıyla açıkladı.

6 Eylül'de dernek binasında yapılan basın toplantısında konuşan TAYAD Başkanı Tekin Tangün, yapılan araştırma ve tespitler sonucunda, sorunların neredeyse tümünün kaynağının tecrit olduğunu belirlediklerini söyledi. Tecrit nedeniyle 107 insanın öldüğü, 4 kişinin intihar ettiğini belirten Tangün'ün ardından, tutsak aileleri Fahrettin Keskin ve Şahin Güzel de birer konuşma yaptı. Özet bilgiler verilerek basına dağıtılan rapordan tüm örnekleri sıralamak mümkün değil. E tipi, F tipi, kapalı, özel tip tüm hapishanelerden örneklerin anlatıldığı rapordan, birkaç örnek şöyle:

- Ağır şeker hastası olan **Ufuk Keskin** F tipi hapishanede kalamaz raporu ile Bayrampaşa Hapishanesine getirildi. Geldiğinden beri 28 defa Çapa Tıp Fakültesi'ne sevk edildi. Sadece bir kez muayeneye sokuldu.

- Kütahya'da, **Hatun Polat**'ın, kadın doğum doktoruna muayene isteği, subayın odadan çıkmaması nedeniyle gerçekleşemedi. Bu terbiyesizlik hakkında suç duyurusuna ise "adil yargının" cevabı "güvenlik nedeniyledir, takipsizlik kararına" olmuştur.

- Edirne F Tipi'nde **Ali Osman Köse** yüksek tansiyon hastasıdır ve hücrelerinde 22 Aralık 2000 tarihinden bu yana tek tutulmaktadır, en yoğun tecrit uygulananlardan biridir. Hala devam eden iki davası olan Köse, başka davalardan hükümlü olduğu gerekçesiyle, yasal hakkı olmasına rağmen, avukatıyla vasi vekaleti aracılığıyla dahi görüştürülmemektedir.

- **Ercan Kartal**, Edirne F Tipi Hapishanesi'nden 19 Aralık 2000'den bu güne tek başına tecritte tutulmaktadır. Tecrit, mahkemelere gidiş gelişte, ringin içindeki küçük bölüme konularak aralıksız sürdürülmektedir.

- Kandıra'da **Hüseyin Karaoğlan**'a, Pişmanlık Yasası'nı kabul etmesi için gardiyanlar ve jandarma baskı yapmaktadır. Bu yüzden psikolojisi bozulmuştur.

- Kartal Hapishanesi'nde bulunan **Fadime Baştuğ**'un hafıza kaybı halen devam etmektedir.

- 20 Ağustos'ta görüşe giden Fahrettin Keskin, Jandarma tarafından ayakkabı, çorap çıkartmaya zorlandı. Aynı gün kızı Yıldız ile Kartal'da görüşen Keskin, elektrikleri paralarını ödemedikleri için kesik olan tutukluların banyo suyuyla çay içtiklerini belirtti.

- 4 sayfadan fazla mektup yazma yasağı sürüyor.

- Bakırköy'de 15 yaşındaki Ertan Basiç idare ve koğuş ağaları tarafından dövülmüş, eşyalarına el konmuştur, kimseye söylememesi için baskı yapılmaktadır.

✓ ÇHD'den ve BES'ten Adli Yıl Değerlendirmesi

Adli yılın açılışı nedeniyle, 8 Eylül günü bir basın toplantısı düzenleyen Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi geçtiğimiz bir yıllık dönemin değerlendirmesini yaptı.

Açıklamayı yapan ÇHD yönetim Kurulu üyesi Güçlü SEVİMLİ, geçtiğimiz bir yılı hak ve özgürlük ihlalleri açısından olumsuz değerlendirdiklerini belirterek, çıkarılan yasaların keyfi şekilde uygulanmadığını söyledi. Rüşvet, yolsuzluklar, ceza ve infaz kurumları kanunu hakkında ÇHD'nin bakışını anlatan Sevimli, devam eden ölüm oruçlarına da dikkat çekerek, tecritin kaldırılmasını istedi.

KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES) üyeleri de yeni adli yılın başlaması nedeniyle birçok ilde adliye binaları önünde gösteriler düzenledi. Ankara'daki gösteride, "Yargıda Adalet İstiyoruz" sloganları atılarak, IMF ve DB gibi emperyalist kurumların baskısıyla halkımızın hızla yoksullaştığı, işsizliğin büyüdüğü belirtildi.

✓ HHB: Savunma hakkı için direnmeliyiz

Halkın Hukuk Bürosu "**savunma hakkının engellenmesi**" üzerine bir rapor yayınlarak, başta F tipleri olmak üzere, savunma hakkının önündeki engelleri ortaya koydu. Tecritin savunma hakkına nasıl yansıdığının da ele alındığı raporda, yeni infaz yasasının savunma hakkını daha da kısıtladığı belirtildi. Savunma belgelerine "inceleyeceğiz" denilerek el konulmasından, avukat görüşlerine getirilen kısıtlamalara, avukat görüşlerinin izlenerek ve dinlenerek savunmaya saldırının sürdürüldüğüne, CMUK'un "tutuklunun, savunman ile yazışması denetime tabi tutulamaz" maddesinin pervasızca çiğnendiğine dair bir çok konuda, somut örneklerle ele alınan raporun sonunda "görevlerimiz" başlığı ile hukukçulara, meslek örgütlerine DKÖ'lere çağrı yapılarak, "**Savunmaya ve iktidarın hak ve özgürlüklerimize saldırısını durdurabilmenin tek koşulu vardır, direnmek, mücadele etmek**" denildi.

Oligarşinin İflah Olmaz Kürt Düşmanlığı

“Burası Türkiye, burada Türkler yaşıyor!” Milliyet Yazarı Hasan Cemal’in 10 Eylül tarihli yazısında geçiyor bu cümle. Konu, Kürt sorunuyla ilgisiz bir konu; güya “ülkemizin garipliğini” anlatıyor; ama kullandığı söz, bir başka şeyi anlatıyor. Bu ve benzeri cümleler, adeta sıradan klişeler olarak kullanılmaktadır; oysa, sıradan, öylesine kullanılan bu cümlelerin içine **Kürt düşmanlığı**, Kürt halkını yok sayma, imha ve asimilasyon yerleşmiştir.

Ülkenin politikacısı, gazetecisi, generali diyor ki, **“Irak Geçici Hükümeti’nde bizden bir kişi var”**. “Bir kişi”den kastettikleri “Türkmen” bakan. Türkmen “bizden” ise, Irak Geçici Hükümetindeki Kürtler, niye “bizden” değil?

“Biz” kim?

“Biz” sadece bu ülkede yaşayan Türkler mi?

Türkiye sınırları içinde Hasan Cemal’in dediği gibi sadece “Türkler” mi yaşıyor?

Dünyanın tüm demagogilerini arka arkaya sıralasalar da, “ne mozayici ulan” diye tehditler yağdırsalar, “Kürtüm, Arabım, Lazım, Çerkezim” diyene karşı terör estirseler de değiştiremeyecekleri bir gerçek var: **Türkiye Cumhuriyeti Devleti, “çok uluslu” bir devlettir.**

Demagogileri çökerten bu gerçektir.

Misal; denir ki *devletimiz Kürt-Türk ayrımı yapmaz; tüm TC vatandaşlarının başarılarından aynı sevinci duyar* (Bkz. Oktay Ekşi, 11 Eylül Hürriyet), *tüm TC vatandaşlarının kaygısı, tasası, devletimizin tasasıdır!*

Peki soralım:

Bu devlet, **“tüm vatandaşlarına eşit yaklaşıyor”** ise; neden Türk vatandaşlarının ulusal duyarlılıklarını hesaba katıp Irak’taki “Türkmen”ler için kaygı duyuyor da, Kürt vatandaşlarının duygularını hesaba katarak Irak’taki Kürtler için de aynı kaygıyı duymuyor?

Şovenizm, “komik” sahneler yaratıyor; Kürt olduğu

bilinen bir bakan **“Irak’taki soydaşlarımız”** diye konuşuyor, ama **“soydaşlarımız”** diye sözünü ettiği Türkmenler!

Oligarşinin şovenizmle kendinden geçmiş, gözünü kan bürümüş “Kürt politikası”

Generaller, AKP’liler ve burjuva medya, özellikle son dönemde, şovenizmi kışkırtma politikasına ağırlık verdiler. Oligarşinin ABD’yle yaptığı Irak pazarlıkları, “Kürt sorunu”na kilitlenmiş durumda. Oligarşi, ülke içinde Kürtlere karşı baskı, katliam özgürlüğü isterken, Kuzey Irak’taki KADEK’lilerin de ABD tarafından imha edilmesini istiyor. Gözünü kan bürümüş bir ruh halinde, ABD’ye “siz KADEK’lileri katledin, biz de Irak direnişçilerini katletmeye gelelim” teklifi yapıyor. Kuzey Irak Kürtlerinin ulusal haklarını kazanmasına karşı, hezeyan halinde bir kampanya yürütüyor.

İmha, yok sayma ve asimilasyon; “Bask modelleri”, “Kürt realiteleri” geçici, bunlar kalıcı!

Evet, yüzlerce yıldır bu topraklarda Türk ve Kürt halkı yanyana, hatta içiçe yaşıyor. Ama buna rağmen, bu ülkenin nüfusunun yakaşık 20 milyonunu oluşturan bir halk nasıl yok sayılıyor; nasıl aşağılanıyor?

Kürt milliyetçi hareketinin ateşkesi, silahlı güçlerini sınır dışına çıkarması da oligarşinin temel politikalarında bir değişikliğe yol açmamıştır. Açacağını beklemek de bir yanılgıydı. Kuzey Kürdistan’ın ilhakı ve şovenizm, oligarşik diktatörlüğün vazgeçemeyeceği politikalar.

İmha, asimilasyon politikası değişmemiştir; Oligarşinin bir zamanlar sözcüleri olan Çiller’in **“Bask modeli örnek olabilir”**, Özal’ın **“federasyonu tartışabiliriz”** sözleri, Demireller’in **“Kürt realitesi”**, **“Anayasal vatandaşlık demagogileri”**, sadece günü kurtarmak ve küçük

Ölüm Mangaları “Görev” Başına

Ölüm mangalarına mensup 400 katil, geçen hafta Güneydoğu’ya gönderildi. Özel Harekat Daire Başkanlığı’ndan yapılan açıklamaya göre, halen Güneydoğu’da “3 bin Özel Tim personeli görev yapıyor”; yeni gönderilen 400 katliamcı ise, Diyarbakır, Hakkari, Şırnak, Bingöl, Mardin, Muş, Batman, Bitlis, Siirt ve Ağrı’da “görev” yapacak.

Düşünen bir beyni olan herkesin yalan olduğunu göreceği bir demagojiyi, **“Terör Güneydoğu’nun ekonomik gelişmesini engelledi”** dema-

gojisini yaptılar yıllarca. Yatırım yapacaklardı, hizmet götüreceklerdi de, Kürt halkının silahlı mücadelesinin başladığı yıllardan önce neredeydiler?

KADEK’in “Ateşkes” süresi boyunca da Doğu’da hiç bir şey yapmayan oligarşi, **“imha, katliam”** sözkonusu olunca, harekete geçmekte gecikmedi.

burjuva aydın kesimleri, oligarşik düzen içinde çözüm yollarını oyalamak ve bizzat Kürt milliyetçilerinin düzen içi çözüm beklentilerini büyütmek içindi... Oligarşinin Kürt politikası aynı nitelikleriyle sürüyor... Bugün izlenen politikayı, Mehmet Ağar şöyle tercüme ediyor:

“Türkiye, son terörle mücadele sürecinde korku başlayınca taviz, taviz başlayınca bir şey icat etmek mecburiyetinde hissediyor kendisini. Demirel ‘Anayasal Vatandaşlık’, Tansu Hanım ‘Bask Modeli’, Mesut Bey, ‘Siyasi Çözüm’ü icat etti. Mesele bitince hepsi unutuldu. Şimdi mesele var, ‘Türkiyelilik’ kavramı çıktı. Kardeşim bunların hiçbirine gerek yok. Yani kendini var eden iradeyle yürüdüğünde bunların altından kalkıyorsun.” (8 Eylül 2003, Hürriyet)

Ağar’ın nasıl “yürünmesini” istediği malum. Ezelim, katledelim, yokedelim, o zaman ne “anayasal vatandaşlığa”, ne “siyasi çözüme” gerek kalmaz diyor! Ve haldeki durumda, “Kürtçeyi serbest bırakan” uyum paketlerine rağmen, Genelkurmay’ın, AKP’nin ve burjuva medyanın politikası, Ağar’ın savunduklarıyla aynıdır.

Doğan Medya’nın “özel timleri” de görev başında

Kürt halkının ulusal hak ve özgürlüklerini isteyen mücadelesine karşı, yeni bir MGK operasyonu söz konusudur. Katliamcı özel timler Güneydoğu’ya “göreve” gönderilirken, burjuva medyadaki “özel timciler” de görev başındalar.

Başlarını Hürriyet Başyazarı Oktay Ekşi’nin çektiği bir şovenist grup, günlerdir “Türkiyelilik” kavramının kullanılmayacağını, herkesin *“Türk olduğunu ve Türk kalacağını”* hezeyan halinde yazıp duruyorlar.

“Türkiye Cumhuriyeti’nin vatandaşı olmasına rağmen Türk olmayı kendine yakıştıramayanlara (alçaklara) ‘Türk’lüğü benimsetmenin deveye hendek atlatmaktan zor olduğunu bilelim.” (Oktay Ekşi, 11 Eylül Hürriyet)

Ona göre, kendine Türk demeyen bu ülkedeki milyonlarca Kürt, **“alçak”**! Ona göre, bu ülkede ulusal kimliğini savunan Araplar, Lazlar, Çerkezler, **“alçak”**! Ona göre, kendine “Türk” demeyen herkes alçak!

Bu kavramın bu kadar pervasızca kullanılması, oligarşinin “Kürt düşmanlığı”nın, şovenizminin nasıl şaha kalktığının bir göstergesidir. Onun ötesinde “Türk” mü, “Türkiyeli” mi diye yürütülen tartışma, bir demagojidir zaten. Kürt halkının ulusal kimliği, basit bir demagojiye sıkıştırılmaya çalışılıyor.

Hasan Cemal de 11 Eylül’de Milliyet’teki köşesinde şunları yazıyor:

“Soru: PKK-KADEK yeniden şiddet ve teröre dönerse ne olur? ... PKK çok daha sert bir tokadı, çok daha büyük bir kamuoyu desteğiyle yer. Bu böyle biline...”

Türkiye, adına ister Güneydoğu ister Kürt sorunu deyin, bu konuda yeni bir ‘beyaz sayfa’yı büyük bir iyi niyetle açmaya çalışıyor. ... Öteki yollar selamete çıkmaz. Kimse aklını peynir ekmekle yemesin. Daha günlük bir deyişle kimse cami duvarına şey etmeye kalkışmasın!”

Dil, üslup, Oktay Ekşi’yle aynı. Düşmanlıkla dolu.

Varlığı yadsınan, inkar edilen, “biz”in içinde sayılmayan Kürt halkı, benim dilim, kimliğim, ulusal haklarım deyince de başlanıyor “bölücü” diye. Sen zaten onu “bütünün” bir parçası saymıyorsun ki!

Kürt halkı ulusal kimliğini isterken haklıdır. Kürt halkının mücadelesi haklıdır. Terörle, katliamla, şovenizm kışkırtıcılığıyla, bu haklılık yokedilemez.

Kürtleri aşağılayan AŞAĞILIK bir gazetecilik örneği

Hürriyet, “Türkiye Türklerindir” ırkçı felsefesine uygun olarak Kürt halkını aşağılamaya devam ediyor. Bir yandan Irak’a asker gönderilmesine destek verirken, öte yandan ırkçı şoven politikanın propaganda merkezlerinden birisi olduğunu ispatlıyor.

Amerikan basını, Irak Geçici Hükümeti’nin Dışişleri Bakanı ve KDP yöneticisi Zebari’nin *“Türkiye’nin asker göndermesine karşı çıkması”*nın ardından, bir kez daha Kürtlere yönelik yalan, provokasyon, aşağılama yayınlarına ağırlık verdi.

Zebari’yi “bakanlığa” yakıştıramıyor oligarşi; bugün Amerikan işbirlikçiliği yapıyor olsalar da yıllardır mücadele eden örgütlerin yöneticilerini “aşiret liderleri” diye aşağılıyor.

Öyle ya, “dağlı Kürt”ten bakan olur mu?

Hürriyet “yakaladığı” belki de “uydurduğu” bir haberi, büyük bir zevkle manşetine taşıyor.

8 Eylül tarihli Hürriyet’in haberine göre, Zebari’nin görev yaptığı Dışişleri Bakanlığı’nda, okuması olmayan erkekler, kadınlar tuvaletine giriyormuş. *“Dağ gerillası, konsolosluk önünde gösteri yapan... kadınlar tuvaletini bile ayırt edemeyen, ilkel, kaba...”* diye Kürtlere ilişkin sıfatlar sıralanıyor bu “adi, iğrenç, aşağılık” haberin içinde.

Haberde, Kürtlerin değil, ama Hürriyet yöneticilerinin, yazarlarının ne kadar ilkel, kaba, aşağılık ve iflah olmaz Kürt düşmanları olduğu okunuyor.

11 Eylül; Sadece ikiz kuleler yıkılmadı!!

Kaçırılan uçaklarla emperyalizmin ekonomik ve askeri karargahlarına yapılan intihar saldırılarının üzerinden iki yıl geçti.

İkiz Kuleleri ve Pentagon'u vuran eylemlerin üzerine iki yıldır yapılmadık komplo teorisi kalmadı. Ve hepsi komplo teorilerinin labirentlerinde kayboldular. Geriye tek bir gerçek kaldı; 11 Eylül'ün dünya halklarının Amerikan emperyalizmine karşı öfkesinin bir ifadesi olduğu.

1 milyar insanı açlığa mahkum eden, tüm dünya halklarını önünde boyun eğmeye zorlayan Amerikancı dünya düzenine bir tepkiydi bu eylemler. Bu nedenle, ikiz kulelerin dışında da yıkılan bir çok şey vardı 11 Eylül'le birlikte.

11 Eylül'ün üzerinden geçen iki yıl itibarıyla, yıkılanların, değişimlerin, gelişmelerin çok özet bir bilançosunu çıkarabiliriz:

dar gelişmiş olursa olsun, halkların yaratıcılığının sınırlarına erişemez.

İmparatorluğun saldırganlığı “erken doğum” yaptı; Amerikan emperyalizminin 11 Eylül'ün hemen ardından Afganistan'a saldırması anlık bir öfkeyle alınmış bir karar değildi kuşkusuz. Amerikan emperyalizminin tüm dünyada kendi imparatorluğunu kurma politikaları ve planları, 1990'ların başından beri, esas olarak yürürlükteydi. Amerika'nın Afganistan'a, Irak'a veya diğer “şer eksenini” ilan ettiği ülkelere yönelik saldırısı bir zamanlama ve hazırlık meselesiydi. 11 Eylül eylemleri, Amerikan imparatorluğunun saldırganlığına erken doğum yaptırdı denilebilir. Tüm dünyayı hedef alan tehdit ve yaptırımlar, 11 Eylül vesile yapılarak yürürlüğe konuldu.

Terör demagojisi büyük ölçüde çöktü; 11 Eylül eylemlerinin ardından terör demagojisi, belki de hiç bir dönem olmadığı kadar yoğunlaştı, emperyalizmin ve işbirlikçi ülkelerin tüm basın yayın organları, tüm politikacıları, her gün 24 saat boyunca terörden sözettiler; dünya genelinde belli bir etki yarattığı da söylenebilir; fakat bombaların Afganistan'da kerpiç evlerin üstüne yağmaya, Afgan yoksullarını katletmeye başladığı andan itibaren, bu “yoğunluk” tersine dönmeye başladı. Amerikan imparatorluğunun Afganistan'ı işgal ettiği gün, başta Irak olmak üzere, onlarca ülkeyi hedefe koymasına ise, adeta bir dönüm noktası oldu ve terör demagojisinin etkisizleşme süreci başladı. Artık Bush'un kullandığı her “terör” kelimesi, kendisini vuracaktı. Irak'a saldırıyla birlikte, terör demagojisi, tarihinin belki de en etkisiz dönemini yaşadı. Terör demagojilerinin uzun vadede etkili olmadığını, Amerika'nın Irak'a saldırısı sürecinde meydanlara, tarihin hemen hiçbir döneminde olmadığı kadar büyük kitlelerin çıkışı gösterdi.

Emperyalistler arası “dengeler” sarsıldı; Emperyalistler arası güç dengeleri, esas olarak sosyalist sistemin varlığı koşullarında şekillenmişti. Sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte, ABD bir adım daha öne çıkarak, tüm dünya düzenini belirleyen güç olma yoluna girmişti. Ancak bunun mevcut dengelere yansımaları esas olarak 11 Eylül sonrası netleşmeye başladı. Amerikanın “Ulusal

İkiz Kuleler'le birlikte, ABD emperyalizminin “dokunulmazlığı” yıkıldı! Amerikan emperyalizmi, dünyanın her tarafında halklara saldıran, ama kendi toprakları içinde hemen hiç halkların şiddetiyle yüz yüze gelmeyen bir ülke olmanın rahatlığındaydı. Rahatı bozuldu... Amerika, CIA'sı, FBI'yla da dokunulmazdı. Kimse, onlardan habersiz bir adım atamazdı. Onlar, uydulardan evimizin içinde bile olup biteni gözlüyorlardı. Emperyalizmin dünya halkları üzerinde yaratmak istediği “izleniyorsunuz, bizden habersiz bir şey yapamazsınız, illegallite boşunadır” düşüncesi, bu eylemlerle büyük darbe aldı. Amerikan emperyalizminin kendi sınırları içinde bile “kadr-i mutlak” olmadığı görüldü. Ve görüldü ki; emperyalizmin teknolojisi ne ka-

**Bu kuleleri yıkan öfkeyi,
Bu kuleleri yıkan dünya gerçeğini anlamayanlar,
nasıl bir dünyada
yaşadıklarından habersiz
kalmaya devam edecekler!**

Güvenlik Stratejisi" adı verilen imparatorluk stratejisi Bush tarafından resmen açıklandığında Avrupa emperyalistleri de gördüler ki, pekala kendileri de hedef olabilirler. Avrupa'nın bu meydan okuyuşa karşı koyacak gücü yoktu. ABD dayatmaya devam etti. BM'yi, UCM'yi kale almayan tutumları, bu dayatmanın ifadesi oldu. Geline nokta, Avrupa emperyalizmi, Amerika'ya tabi olarak çıkarlarını koruyamayacağını görüyor, fakat Amerika'ya karşı çıkacak durumu da yok; zaman zaman ABD'ye yedeklenerek, zaman zaman mesafe koyarak mevcut dengeyi şimdilik korumaya çalışıyor. Fakat dengeler yeniden şekillenmek zorunda; nasıl şekilleneceğini ise, bir çok etken belirleyecek.

"Uluslararası kurumlar" aldatmacası yıkıldı! Başta BM ve ona bağlı kurumlar olmak üzere, bir çok uluslararası kurum, yıllarca barışın, demokrasinin, adaletin, uluslararası hukukun güvencesi olarak sunuldu dünya halklarına. Emperyalizmin dayatmaları karşısında bunların hiçbir gücü olmadığı ortaya çıktı. En üst uluslararası kurum olan BM'nin etkisizliği, gerçekte "uluslararası hukuk" diye bir şeyin de olmadığını, herşeyin emperyalizm ve dünya halkları arasındaki mücadelenin koşullarına göre belirlendiğini gösterdi.

Emperyalizm değişti teorileri yıkıldı! Ne ilginçtir ki, İkiz Kuleler yıkılmadan önce, bir çok kesimde, emperyalizmin değiştiği, dünyanın küreselleştiği, her yere demokrasi insan hakları götürüldüğü teorileri revaçtaydı. 12 Eylül günü dünya halklarının karşısına çıkan ve adeta ağzından salyalar saçarcasına konuşan Bush, aslında bu teorilerin çöküşünü de ilan ediyordu. Teoriler, Afganistan'da, Irak'ta yağın bombaların altında kaldı. Dünya halklarının karşısındaki "değişmeyen emperyalizm" di!

Dünya halklarının herşeye rağmen direneceği görüldü; Afganistan'da, Irak'ta, emperyalist medya, öylesine yayınlar yaptı ki, tüm operasyon, üç beş gün içinde bitebilirdi. Ve o hesaplara bakılırsa, ABD'nin tüm dünyayı işgal etmesi için, taş çatlasa, 6 ay, 1 yıl gerekirdi. Neleri yoktu ki ABD'nin; akıllı bombaları, sığınak delici füzeleri, uçak gemileri... Dünya halkları meydan okudu bu güce. Irak'ta, Afganistan'da direnenler, böyle bir güce karşı da direnilebileceğini kanıtladılar. Emperyalizmin güç gösterisi, halkların direnişiyle tersine çevrildi; direnen bir halkı yenebilecek güç yoktu henüz hiçbir emperyalistte.

Emperyalizm ve insan

Amerika Irak'a, etkisi yıllarca sürecektir radyasyon zehirini ekti. Bir Amerikan gazetesi, yapılan ölçümleri, Amerikan askerleri ile yaptığı mülakatları yayınlıyor. (The First Church of Christ Scientist)

İlk körfez savaşında 320 ton kullanılan seyreltilmiş uranyumların çok daha etkili olanı kullanıldı bu saldırıda. Yaklaşık 1000 ton yağdırıldı. Kalıcı radyasyon etkisi yanında tahrip gücü korkunç derecede yüksek olan bu mermiler daha çok zırhlı araçların imhası için kullanılıyor. Yani, şu an Irak'ın değişik yerlerindeki zırhlı araç enkazları aynı zamanda birer radyasyon deposu. Kanser üretim yeri. Bu hurdalıkların bir kısmı da bir süredir İskenderun'a taşınıyor. Nükleer artıklarının az gelişmiş ülkelere göndermek emperyalistlerin bilinen politikasıdır.

Gazete, iki enkazda yaptığı incelemede normalin bin katı uranyum tespit ediyor. Ve bu enkazların etrafında hala Iraklı çocuklar ölüm oyunu oynamaya devam ediyorlar. Ama aynı durum Amerikan askerleri için geçerli değil, çünkü onlar şöyle diyor;

"Bir enkaz gördüğümüz zaman kanser olmayalım diye arabayı hiç durdurmadan yanından geçip gidiyoruz. Enkazın içinde çok önemli belgeler olduğunu bilsek bile!" Bir başkası, "Eğer bir yeri bu mermilerle vurduysak kesinlikle oraya gitmememiz gerektiğini biliyoruz." diyor.

Irak halkı ölebilir, Amerikan askeri olmak için, işbirlikçi iktidarların gönderdiği sömürge ülkenin askerleri ölebilir.

Devamının "coni ölmesin" diye devam edeceğini beklemeyin. Çünkü Irak'takilerin büyük bölümü gerçek Amerikalı değil. "Coni"den "Coni"ye fark var. Bir Amerikan vatandaşı coni, bir de Amerikan vatandaşı olabilmek için işgale katılan göçmen coniler var.

Amerikan Asker Anneleri Örgütü'nün yaptığı bir araştırmaya göre; şu anda Irak'ta görev yapan Amerikan askerlerinden 37.400'ü Amerikan vatandaşı değil. Üstelik bunlara, vatandaş olabilmeyin koşulu olarak Irak'a gitmeleri ve orada en az 6 ay kalmaları şartı getirilmiş. Kimini vatandaşlık vaadiyle, kimini satın alarak çıkarların için savaştır.

Çoğunluğu Latin Amerikalı veya Güneydoğu Asyalı olan onbinlerce insan. Bir de bunlara kendisini değerli Amerikan vatandaşı zannetmeleri için yozlaştırılmış zencileri ekleyin. Emperyalizmin insan değeri yoktur. Her koşulda yoksulların, geri bırakılmışları, çıkarları için kullanmakta her yol mubahtır.

Bağdat Savunmasına Katılan FHKC'li Bir Filistinli Direnişçi: İslamcılar, Ulusalçılar, Vatanseverler Ve Marksistler, Irak'ta buluştuk!

Cihat, Irak'ın direnişine katılan binlerce gö-nüllüden biri. Filistin ne kadar vataniysa ve İs-rail ne kadar düşmanysa, Amerika o kadar düşmanı ve Irak o kadar ölünebilecek bir vatan onun için. Irak'ta abisi kahramanca direnerek şehit düştü, kendisi esir. Serbest bırakıldıktan sonra sürgünde yaşadığı Ürdün'e döndü. Irak'taki direniş günlerini dergimize anlattı.

Abim Ramiz'le, Bağdat'ın savunmasına katıldık

Önce seni tanıyalım, sonra Bağdat'ta hangi cephede yeraldığına geçeriz.

Adım **Cihat Hüseyin**. 22 yaşındayım. Filistinliyim. Ailem, 1967'de El Halil'den sürgün edilip Ürdün'de yerleşti. Amman'da doğdum. Ailecek sol görüşlü, FHKC'liyiz. 2000 yılında, benden bir yaş büyük olan abim Ramiz ile birlikte üniversitede okumak için Irak'a gittik. Saldırı başladığında, idare bölümünün 3. sınıfındaydım. Abim ise, bilgisayar mühendisliği öğrencisiydi. Irak'ta kalmayı tercih ettik. Irak halkı ve Filistin halkı olarak düşmanlarımız aynıydı. Bizim şiarımız "Aynı düşman, aynı isimler"di. Yani siyozizm ile Amerika bizim için aynı düşmandı.

Abim Ramiz'le beraber, Bağdat'ın savunmasına katıldık. Devriye birliklerindeydim. Elde silah, Bağdat'ın her tarafına hareket ediyorduk. 2 Nisan günü, asıl mevkiim olan El Kadisiye Mahallesi'ne döndüm. Ancak abim Filistin'de fedailerle kaldı. **Abim yiğit bir FHKC üyesiydi**. 3 Nisan günü, El Belediyyat Mahallesi'ndeki askeri kampa geçti. Ancak bu kamp sonrasında Ame-

rikan bombalarıyla tahrip edildiği için başka bir kampa geçmek zorunda kaldı. Ramiz, Bağdat'ın batısındaki, Havalimanına yakınındaki Nafak El Şurta (Polis tüneli) muharebesine, o büyük çatışmaya katıl-

dı. Abimin olduğu birlik 11 Amerikan tankı imha etmiş, onlarca Amerikan askerini öldürmüşler. Ardından düşman takviye çağırmış. 9 Nisan günü, abim, **30 yoldaşıyla birlikte** Apache helikopterlerin füzeleriyle katledilmiş. Bunu, Amerikalılar'ın elinde geçirdiğim 50 günlük bir esaretten sonra öğrendim.

Muharebeye katılan fedailerden Amerikan askerlerinin kayıplarının çok fazla olduğunu öğrendik. Bu kayıplar nedeniyle, düşman alçakça etleri eriten bombalar gibi gayri nizâmi silahlar kullandı.

Her Çadırda Bin Esir

Nasıl esir düştün? Nasıl davrandılar?

3 Nisan günü, Cumhuriyet Muhafızları'nın Komutanı Mahir Süfyan El Tikriti, geri çekilme talimatını verdi. Her taraftan geri çekilindi ve ortadan kaybolundu. Bu sırada, öğrenci arkadaşlarımla birlikte evde saklandık. Herkes bu karar karşısında adeta şok geçirdi. Sonradan, para karşılığında Cumhuriyet Muhafızların Komutanı'nın ihanet ettiğini öğrendik. Her şeye rağmen, halk çok doğal bir şekilde, bu kısa süreli şoktan sonra, kendini toparlayıp direnişe geçti. 10 Nisan günü, Amerikan askerleri evime baskın düzenlediler. Öğrenci arkadaşlarımla beraber götürüldük. Esaretimizi hep ayrı yerlerde geçirdik.

Bizi önce Bağdat'taki Hasan El Bakir Sarayına götürdüler. Sarayın tenis sahasında yatırdılar bizi. Yemeden, içmeden, ellerimiz kelepçeli, battaniyesiz nemli zeminin üstünde sabahladık. Ertesi gün, yaklaşık 60 savaşıyla beraber havalimanına götürüldük? Aramızda çocuklar ve yaşlılar da vardı. Bazıları akli dengeleri bozuk kişilerdi. Havalimanında, 3x3 metrelik 3 odaya koydular. Her odada 20 kişi vardı. Günde bize iki öğün yemek verildi. İki gün sonra, Bağdat'ın güneyinde bulunan Jurf Al-Sahr'a götürdüler. Orada da, örtüsüz yerde yattık. Aramızda yaralıları olmasına rağmen, tedavi edilmedik. Kumda, akrep ve yılanlar arasında yattık. Çölün soğuşundan dolayı uyuyamıyorduk.

Cips Yiyip Cola İçen "Hakim"

Ertesi gün, İmam Ali Hava Üssü'ne sevk edildik. Orada, üç gün bekletildikten sonra Um Kasır'a götürüldük. Umm Kasır'da fotoğrafımızı

Gerilla savaşıyla, Amerikalılar'ın savaşma kabiliyetlerini sınadık. Sanıldığı kadar da güçlü değiller. Güçlü olmadıkları gibi, korkaktırlar. Daha iyi organize olsaydık onları yenerdik. Ancak son sözümüzü söylemedik daha.

çektikten sonra, "Holding Area One" diye adlandırdıkları bir askeri kampa götürüldük. Bu kampta yaklaşık 15 bölüm vardı. Her bölümde iki dev çadır bulunuyordu. Her çadırda 800 ile 1000 civarında esir vardı. Acil olanlar hariç, tıbbi muayene yapmıyorlardı. 9 gün sonra, Bucca denen tel örgüyle çevrili bir alana sevk edildik. 28 Mayıs'a kadar orada kaldık. O gün, öğrenci arkadaşlarımla ben, askeri bir mahkeme karşısına çıktuktan sonra serbest bırakıldık.

Hakim Sapatino adında bir albaydı. Mahkememiz tam anlamıyla bir komediydi. Hakim yardımcılarını patates cipsi yiyip Coca Cola içiyorlardı. Bir psikiyatrist de vardı. Kimin serbest bırakılıp kimin esir kalacağı konusunda keyfiyet hakimdi. Resmen kişinin tipine göre karar veriyorlardı. Bize 5'er dolar verip, "ne haliniz varsa görün" dediler. Kendi imkanlarımızla Bağdat'a döndük. Oradan, Ürdün'e geçtim. Ancak birçok arkadaşım hala esir.

Her Siyasi Görüşten Gönüllü Direnişçi

Arap Gönüllüleri konusunda neler söyleyebilirsiniz?

Tüm Arap Devletleri'nden gelmişlerdi: Suriye'den, Lübnan'dan, Suudi Arabistan'dan, Ürdün'den, Yemen'den, Libya'dan, Tunus'tan, Fas'tan, Filistin'den. **İslamcılar, Arap ulusalcıları, yurtdışında yaşayan Iraklı vatanseverler ve Marksistler, Irak'ta buluşmuştu.** Yaklaşık 12.000 kadar gönüllü vardı. El-Sudeyr Hotel'i'nde karşılandılar. Gönüllüler tüm Irak'a dağıtıldılar. Irak ordusunun çekilmesinden sonra emperyalist işgal karşısında halk direnişiyle birleştiler.

Direniş az sürede tüm ülkeye yayıldı. Düşman her geçen gün daha da deliye dönüyor. Biz, gerilla savaşıyla, Amerikalılar'ın savaşıma kabiliyetlerini sınadık. Sanıldığı kadar da güçlü değiller. Güçlü olmadıkları gibi, korkaktırlar. Daha iyi organize olsaydık onları yenerdik. Ancak son sözümüzü söylemedik daha. Onlara karşı şansımı bir daha denemek istiyorum.

İsrail'de en üst düzeyde alarm, ordu karargahının yanında, bir halkın öfkesinin patlamasına engel olamadı

HAKLI BİR DİRENİŞ ENGEL TANIMAZ!

İsrail'in terörünü aralıksız olarak sürdürmesinin sonucunda emperyalist yol haritasının tükenişi, beraberinde askeri ve siyasi gelişmeleri de getirdi.

ABD-İsrail şer ittifakının dayatmasıyla atanan Filistin başbakanı Mahmut Abbas istifa etti. İsrail başta Hamas olmak üzere siyasi liderleri hedef alan suikast politikasına hız verdi. Şaron bizzat açıkladı; "onlar yokedilmek için belirlendiler. Bir an bile dinlenme fırsatı vermeyeceğiz. Onları avlamaya devam edeceğiz.". "Uluslararası kamuoyu" dedikleri emperyalistler suikast politikasına onaylarını, onlar da Hamas'ı terör listesine alarak açık etti. Suikast saldırıları Hamas'ın silahlı kanadının liderlerinden Muhammed Hanbali'nin ardından, kurucusu ve manevi lideri Şeyh Ahmet Yasin hedef alındı ve yaralı kurtuldu. Hamas'ın saldırılara cevabı, Tel Aviv ve Kudüs'de düzenlenen "şehitlik eylemleri" oldu. Tel Aviv'deki saldırı Tzifirim Askeri Üssü dışındaki otobüs durağında bekleyen askerleri hedef aldı. 8 asker ölürken 30'dan fazlası yaralandı.

Hamas'ın eylemleri öncesi İsrail en üst düzeyde siyasi liderlere yönelmenin yaratacağı sonucu biliyordu elbette. Bunun için her an gelecek önlenemeyen saldırıyı önlemek için en üst düzeyde alarma geçtiklerini açıkladılar. Fırtına ekenin öfke biçmesi kaçınılmazdı. Askeri karargahlarına kadar sokulan savaşı, haklı bir savaşı engelleyecek hiçbir gücün bulunmadığını bir kez daha ortaya koydu. İsrail'in yüksek teknolojisi, sokak aralarına kadar eli tetikte askerleri ve askerleşmiş toplumsal yapısı da engel olamadı. Bu güç, Filistin halkının zafere, işgalden kurtuluşa olan inanç ve özlemiyile ortaya çıkıyor. Engeller böyle engel olmaktan çıkıyor.

Bir halk dünyanın gözleri önünde en gelişmiş silahlarla, emperyalistlerin desteği ile katlediliyor. Kimi "akıllı solcuların" da katıldığı terör demagojileri, bu gerçek karşısında öyle hükümsüz ve ucuzdur ki; evleri içinde insanlarla başlarına yıkılan, bilinen, geçerli bütün savaş kurallarının yerlebir edildiği, düpedüz bir imha yaşandığı koşullarda halk direniş hakkını kullanarak emperyalist demagojileri boşa çıkarıyor.

İsrail'in Arafat'ı sürgün etme kararı almasının hemen ardından binlerce Filistinli Arafat'ın karargahının önünde toplandı. Direniş örgütleri, Filistin direnişinin büyüyeceği açıklamaları yaptılar

Üniversiteler Açılıyor

"Rehberlik ve Dayanışma" Yasak!

Üniversitelerde kayıt haftası 8 Eylül'de başladı. Kayıtlarda yaşanan zorlukları her sene devrimci öğrenciler olarak, rehberlik masaları açarak aşmaya, yeni gelen arkadaşlarımıza yardımcı olmaya çalışıyorduk. Bu sene de aynı şeyleri yapmak için okulumuza gittiğimizde engellemeye karşılaştık. İstanbul Üniversitesi okul idaresi her sene kulüp adına açılan masalara bu sene izin vermeyeceğini söyledi. Nedeni açıklanmadı! Ama biz bu nedeni biliyoruz.

Rehberlik ve Dayanışma Masaları 90'ların başlarından beri sürüyor ve hemen her dönem de okul idarelerinin engellemeleriyle karşılaşıyor.

1991 yılında sırf kayıt masası açtığı için İYÖ-DER'li Seher Şahin kendi okulunun penceresinden polis tarafından atılmış ve hayatını kaybetmişti. Okula polisi çağırıp Seher'in katledilmesine neden olan Mimar Sinan Üniversitesi yönetimi.

Peki ne yapmıştı Seher? Bizim bugün de yapmak istediğimizi; kayıt sırasında yaşanan zorluklara dayanışma içinde çözüm bulmak, evinden, ailesinden uzakta yeni bir yerde üniversiteye başlayacak olan insanlara yardımcı olmaktı

amaç. Yaptığı buydu Seher'in. Seher İYÖ-DER'liydi. Örgütlü olarak sorunlarına çözüm arıyordu. O nedenle de yaptığı her ne olursa olsun 'suç'tu ve cezalandırılmalıydı. Seher'in katledilmesi tüm öğrencilere verilen bir gözdağıydı. Ama bu ters tepti. Her sene artık Seher'in ismiyle açılmaya başlandı rehberlik masaları. Adı SEHER ŞAHİN REHBERLİK VE DAYANIŞMA MASASI olarak açılarak, Seher'in yaptıkları sahiplenildi. Bu gelenek Seher'in ismiyle olmasa bile devam ediyor ve yeni Seherler bu geleneği sürdürüyor.

Bu gün işte bu engellenmeye çalışılıyor. Rehberlik masalarına izin verilmemesinin hiç bir yasal dayanağı, mantıklı bir gerekçesi de yoktur. Olması da gerekmiyor. Ülkemizde her kurumda olduğu gibi üniversitelerde de keyfilik devam ediyor. Keyfiliğin önüne geçmek ise rehberlik ve dayanışma bile "yasadışı" ilan ediliyor.

Düzen çözmiyor; çözüm üretenlere engel oluyor!

Üniversitelerin önleri öğrenici ve velilerinden oluşan kuyruklardan geçilmiyor. Kayıtlarda yaşanan bu zorluklara bir çözüm üretilmezken üretilen

çözümler engellenmeye çalışılıyor. Kayıtlar eziyete dönüştürülüyor. Anadolu'da bir çok üniversitede 10 milyondan başlayarak elli milyona varan zorunlu bağış toplanıyor. Ve buna itiraz hakkın yok. Karşı çıkarsan ya kaydın yapılmıyor ya da bir sene boyunca bu parayı ödemediğin için okulun çeşitli yaptırımlarıyla karşılaşıyorsun. Sen bunun ne kadar hukuksuz ne kadar yasadışı olduğunu söylersen söyle çark dönmeye devam ediyor. İşte biz bu çarka müdahale ediyoruz. Bu çarkın böyle dönmelerini engellemeye çalışıyoruz. Çünkü çark bizi ezerek, bizi öğütterek dönüyor. Bunun karşısında olmak, engellemeye çalışmak geleceğimize sahip çıkmak için gerekli.

Örgütlülük bunun için gerekli; Gençlik Dernekleri bunun için var!

Tehditlerin, şantajların önüne ancak örgütlü bir güç olarak geçebiliriz. Bunun için üniversitelerde gençliğin bir örgütlülüğü var bugün. Bu güç **Gençlik Dernekleri**'nde somutlanıyor. Gençlik Dernekleri'nde sorunlarımızın çözümünü hemen bulamasak bile çözüm yollarını öğrenip, çözüm için bir adım atabiliriz. Bugün örgütsüzleştirilen, yozlaştırılan gençlik için kültürel değerlerini sahiplendiği, sorunlarına sahip çıktığı başka bir alternatif yoktur Gençlik Dernekleri dışında.

Gençlik Dernekleri gençliğin gücü olan tek alternatiftir. Bu gün 25 ilde var olan ve bir çok ilde çalışmaları sürdürülen Gençlik Dernekleri, gençliğin yozlaştırılmasının önüne geçecek kültürel faaliyetleriyle, sorunlarına sahip çıkacak pratiğiyle tüm gençliği örgütlenmeye çağırıyor.

SORUNLARIMIZIN ÇÖZÜMÜ İÇİN GENÇLİK DERNEKLERİNDE ÖRGÜTLENELİM!

‘Halk Sofrası’ Pikniğinde 7 Bin Kişi Buluştu

BİR DOST SOFRASINDA BİR DE HARMANDALINDA DİZ KIRARIZ

İdil Kültür Merkezi'nin düzenlediği "Halk Sofrasında Buluşalım" Pikniği 7 Eylül günü Fatih Çeşmesi Kemerburgaz'da, binlerce kişinin katılımı ile yapıldı.

İstanbul'un çeşitli semtlerinden 111 otobüs, 20 minibüs ve yüze yakın özel araçla piknik alanına

gelen 7 bin kişiyi, alanın değişik noktalarında "HOŞGELDİNİZ... BİR DOST SOFRASINDA BİR DE HARMANDALINDA DİZ KIRARIZ" pankartı selamlıyordu.

TAYAD'lı Anaları ve Yiğit Evlatlarını Tanıdım

Esenyurt Tunceliler Derneği Halk Oyunu Ekibi'nin Kürt halkının oyunlarını sergilediği gösterisinde, binlerce kişinin alkışları arasında, bir halkın özlemleri, acısı, sevinci, coşkusu, ezilmişliği, horlanmışlığı halkoyunları ile anlatıldı.

Halkoyunlarının ardından sanatçı Bilgesu Erenus dinletisine başlamadan önce bir konuşma yaptı. Erenus konuşmasında, "Bizim analarımızın yiğitlik yolunda üstüne yoktur. TAYAD'lılarla nasıl buluştum. Şimdi onun türküsünü söyleyeceğim" diyerek Mahpushane Çeşmesi'ni söyledi. Analarla ve yiğit evlatları ile buluştuğunu söyleyen Erenus, "Bana türküler öğrettiler. O türküler paylaştığım sizle" dedikten sonra, sırayla Armutlu'daki direnişte şehit düşen Şenay ve Zeynep için türküler söyledi. "Hangi barış dediniz 1 Eylül'de, çok hoşuma gitti. Evet ben de soruyorum hangi barış diye." sözleriyle programına devam eden Erenus, Kızıldereli'lerle ilgili ve Küba'yı selamlayan şarkılarını seslendirdi.

TAYAD'lı Ailelerin çiçekler vermesinin ardından sahneden ayrılan

Erenus'tan sonra TAYAD'lı Ailelerden Naime Kara, Bedriye Çavuş ve Şengül Kulaksız bir konuşma yaptı. Şengül Kulaksız'ın binlerce kişiyi Canan, Zehra ve diğer kahramanlar adına selamlaması coşkulu alkış ve sloganlarla karşılık buldu.

Şair İbrahim Karaca'nın, Canan ve Zehra için yazdığı şiiri ve direniş şiirlerini, Koma Çiya'nın dinletisi izledi. Binlerce kişinin halaya tutuştuğu dinletinin ardından Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nden Mehmet Göçebe bir konuşma yaptı.

Göçebe konuşmasında, Emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesi içinde yer almak isteyenleri, onuruyla yaşamak isteyenleri, 'onurlu bir ülke için ben hak ve özgürlüklerime sonuna kadar sahip çıkmak istiyorum' diyenleri, özgürlüklerin gasp edilmesine karşıym diyen herkesi dernekte örgütlenmeye çağırdı.

Yiğitlerin Türküleri

Yemeğin ardından çeşitli yörelerden halk oyunları ekiplerinin gösterileri ile süren piknikte, Karadeniz türkülerini Kazım Koyuncu'dan dinlendi. Horonların tepildiği Koyuncu'nun dinletisinin ardından Nurettin Güleç, "Kültürel erezyonun yaşandığı bu coğrafyada, İdil Kültür Merkezi gibi nitelikli bir kültür merkezinin halk kültürünü yaşatmaya yönelik böylesi bir etkinlikte hepimizi selamlıyor" diyerek sahnede yerini aldı.

"Yiğit insanların türkülerini yiğit insanlar söyler." diyen Güleç, feda şehidi Nail Çavuş için 'Geçti Dost Kervanı' türküsünü söylerken, yum-

rukuları havada binlerce kişi eşlik etti. "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganıyla alan inlerken, sıra, "Yiğitlerin odağı" olan Dersim'deydi. Dersim nice yiğitlerini bastın bağrına, doğurgandır toprakların. Şimdi binler haykırıyor türkülerini. Şimdi binler söylüyor acını, ezgilerini. Şimdi binler çekiyor direniş halayını.

Hep birlikte söylenen türkülerin ardından Nurettin Güleç "O güzel türküyü hapishanede devam eden ölüm orucu direnci ve direngenliğiyle, sabırla hep birlikte okuyoruz" diyerek Çav Bel-la'yı söyledi.

"Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganları eşlik etti türküyeye. Nurettin Güleç'in ardından Tolga Sağ ve eşi deyişler söylerken, semahlar eşlik etti onlara.

En son olarak, Grup YORUM çıktığında ise, 7 bin kişi "Türküler Susmaz, Halaylar Sürer" sloganını haykırıyordu.

Irak halkının direnişi ve tecrite karşı direniş

üzerine konuşmalar yapan Grup Yorum'un türküküleri sık sık "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarıyla kesildi.

Konserini, "binlerce kişiyiz, bu gücümüzle, bu kitleselliğimizle eylem alanlarında sorunlarımızı hep birlikte sahiplenelim" diyen Grup Yorum, 13 Eylül'de Harbiye'de yapılacak olan konsere çağrının ardından "Haklıyız Kazanacağız" marşıyla konserini bitirdi.

Piknik Anadoluydu. Kardeşlik sofrasıydı. Pir Sultanlar diyarı Sivas'tan, Elazığ'dan, "Şu Dersim'de Söğüt Olaydım" diyen Feride Harmanlar'ın diyarı Dersim'den, İnce Mehmet'in diyarı Toroslar'dan, "Biz Bir Dost Sofrasında, Bir de Harman Dalında Diz Kırdık" diyen efeler diyarı Ege'den, Karadeniz'in hırçın suları misali akıp gelen binlerce yürek kardeşlik sofrasındaydı. Kürdü, Türkü, Arabı, Lazıyla... İstanbul'un gecekondu mahallelerinden gelip halk sofrası pikniğinde buluştu halkımız.

İşgale ve işgal ortaklığına karşı eylemler

Sayı 77

46

14 Eylül
2003

Coca-Cola Festivali'nde Protesto

Hazerfan Havaalanı'nda Coca-Cola'nın düzenlediği Rock'n Coke Festivali, 5 Eylül günü, Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun düzenlediği, işgale ve işgal ortaklığına karşı eyleme sahne oldu.

Emperyalist tekellerin simgesi olan Coca-Cola'nın katliamlara ortaklığının hatırlatıldığı eylemde, Coca-Cola içmemeye ve festivale katılmamaya çağrı yapıldı. Koordinasyon adına açıklamayı okuyan Grup Yorum üyesi Özcan Şenver, "Irak halkı ülkesinde ne emperyalist işgal askerlerini, ne BM barış güçlerini, ne de işbirlikçilerin askerlerini görmek istemektedir. Irak'a asker göndermenin anlamı, masum Irak halkının kanına elini bulamaktır" dedi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem, "Coca-Cola İç-

me, Katliama Ortak Olma", "Irak'a Gitme, Kardeş Kanı Dökme" sloganları ile bitirildi.

Bu arada Alternatif Rock Festivali aynı gün Sarıyer Bahar Suyu piknik alanında çeşitli müzik gruplarının katılımı ile yapıldı. Festivalde küreselleşme karşıtı sloganlar atıldı.

İşgal ortaklığına ve baskılara son

Mersin'de 5 Eylül günü, Devrimci Demokrasi ve İşçi-Köylü Gazetesi, Mersin Haklar ve Özgürlükler Cephesi ve Ezilenlerin Sosyalist Platformu'nun düzenlediği eylemle, Irak'ta işgal, asker gönderme ve son dönemde artan baskılar protesto edildi.

Mersin Büyükşehir Belediyesi önünde yapılan açıklamayı okuyan Mersin Haklar ve Özgürlükler Cephesi Temsilcisi Serpil Çalışır, "gençlerimiz 51 yıl önce olduğu gibi yine katliama ortak edilmeye çalışılıyor" dedi. "İşgal Ortaklığına Son, Baskılara Son" pankartının açıldığı eylemde, benzer içerikli sloganlar atıldı.

İşgale ve işgal ortaklığını ayrıca;

Ostim işçileri ve Ankara Emek Gençliği Ostim Metrosu önünde, İzmir ESP Kemeraltı girişinde, Emek Barış Demokrasi Bloğu partileri ile ESP, Ürün Dergisi ve Direniş Gazetesi Dolmabahçe'de yaptıkları eylemlerle protesto ettiler.

Özeleştir; Sorunu Geçistirme Mi, “Bir Daha Olmaması” Sorumluluğunu Üstlenme Mi?

Geçen sayımızda, 1 Eylül mitinglerindeki ve devamındaki bazı saldırgan tavırlara dikkat çekerek, DEHAP’a bunların sorgulanması, araştırılması, hatta bir eğitim sorunu yapılması çağrısında bulunduk. Bu çağrının maddi temeli, Türkiye solunun eleştiri-özeleştir geleneğindedir.

Tarihimize şöyle bir gözetildiğinde, Türkiye solunda eleştiri-özeleştir mekanizmasının pek iyi işletildiği söylenemez. Elbette hiç özeleştir yapılmamış değildir. Fakat bunlar da çoğunlukla, şu veya bu sorunda, artık kaçacak yer kalmadığında, sorunu geçistirmek-küllendirmek için verilmiş özeleştirilerdir.

Bir sorun, bir yanlış ortaya çıktığında, siyasi hareketlerin “merkezi” olarak ilk başvurduğu yollardan biri, “haberlerinin olmadığı, araştırılacağı” vb.dir. Eğer eleştiriye getiren bir daha arayıp sormazsa, ne araştırılır, ne soruşturulur, öylece kalır.

İkinci “geçistirme” yöntemi, “ya, oradaki arkadaşlar yanlış yapmışlar” deyip sorunu kapatmaktır. Bir anlamda eksiklik kabul edilir görülmektedir. Ama ondan sonrasında ne yapıldığı meçhuldür; mesela “yanlış yapan arkadaşlar”a özeleştirin yansıtılıp yansıtılmadığı, onlara yanlışlarının kavratılıp kavratılmadığı meçhuldür. Çeşitli konularda daha sonra benzer tavırların tekrarlanması, bunların pek de yapılmadığını göstermektedir. Bu, özeleştir mekanizmasının kaba bir istismarıdır. Kimseye kazandırmaz. Sorunları çözmez. Tekrarını önlemez.

Kitle eylemlerinde, şu veya bu birimdeki çalışmalar esnasında, karşılıklı ilişkilerde hatalar, yanlışlıklar yapılabilir, merkezi irade dışında olaylar gelişebilir; taş da atılır, kavga da çıkar, pankartlara da müdahale edilebilir, yanlış sözler de sarfedilebilir... Siz eğitimden eylemin disiplinine kadar her şeyi yapsanız da, kitle hareketlerinde, bunların mutlak önlenmesi zordur. Özellikle karşı-devrimin saldırı koşullarında, kitle hareketinin oligarşinin şiddetine karşı kendi şiddetine başvurmak durumunda olduğu koşullarda ise, zaten sorunun ele alınışı farklıdır. Fakat o koşullarda bile, özellikle hedefi şaşmamak, halkla ve sol içi ilişkilerde

ilkelerden uzaklaşmamak, yine geçerli ilkelerdir.

Kitle hareketinin “karmaşıklık”, kimseyi “sorum-suz” kılmıyor.

Mesele, soruna nasıl yaklaşıldığıdır. **Sorumluluk siyasi hareketlerindir**; irade dışı da olsa, o yanlışın neden, nasıl yapıldığını sorgulamak, yanlışın kaynaklık eden ideolojik-politik şekillendirmelerin üzerine gitmek, varsa provokasyonları açığa çıkartmak ve ardısıra onu bir eğitime dönüştürmek her siyasi hareketin sorumluluğudur. Türkiye solu, bugüne kadar bu konuda olumsuz bir sınav vermiş; sorunları, yanlışları (özeleştir verdiği durumlarda bile) geçistirmeyi tercih etmiştir.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi’nin 6 Nisan’da İstanbul’da yapılan bir mitingde, kendi kortejinden bir kaç kişinin bir hastaneye taşınması olayı karşısındaki tavır hatırlanmalıdır bu noktada. Kim attı, nasıl attı, hangi koşullarda attı; bu ciddiyetle soruşturuldu. Bu soruşturmanın kendisi dahi, bir eğitim aracıydı. Herkese, bu tür olayların “olmuş bir kere” diyerek geçistirilemeyeceğini, “yanlıştır” denilmekle de yetinilemeyeceğini gösteriyordu. Bilinçsiz, eğitimsiz taraftarların işi mi, bir provokasyon mu, bunu açığa çıkarmak işin bir yanındır. Öteki yanı ise, bu vesileyle, tüm kitleyi kitle eylemleri konusunda, hedeflerimiz ve eylem anlayışımız konusunda eğitmektir.

Solda bu ciddiyet yeterince olmadığı için, 12 Eylül öncesinden bu yana, bir çok siyasi hareket kendi saflarında, şu veya bu siyasi hareket hakkındaki spekülasyonları, provokatif çıkışları, sola karşı şiddeti engelleyememiştir. Tabii ne kadar engellemek istediği de ayrı bir tartışmadır. Bir çok hareketin “Sol içi şiddet” üzerine çok laf etmelerine rağmen, o “şiddet” (iradi veya gayri iradi?) en çok başvuran olmaları; veya birlikte, sol içi demokrasiden en çok söz edenlerin, sık sık bozgunculukla, sol içi anti-demokratik dayatmalarla karşımıza çıkmaları dikkate değerdir.

Soldaki çeşitli sorunlar karşısında sorun aynı zamanda kendi insanlarını eğitme sorunu olarak ele

alındığı içindir ki, devrimci hareketin kadroları “sol” gruplar tarafından katledildiğinde dahi, o sol gruplara karşı “fevri”, “iradi olmayan” çıkışlar yaşanmamış, devrimci hareketin kadrolarının eli devrimci kanına bulaşmamış, her ne tavrı alınacaksa, merkezi olarak saptanıp alınmıştır.

Burada iki farklı kültür, iki farklı politika söz konusudur. Bir çok siyasi hareket, kendisine yönelik soldan gelen şiddete, yine şiddetle karşılık vermiş, bu noktadan sonra da “karşılıklı özeleştiriler” yapılmıştır. Bu, “**yapacağımızı yaparız, özeleştirimizi de veririz**” tavrıdır. Eleştiri, özeleştirim devrimci anlamıyla ilgili yoktur.

Merkezi yönetimlerin büyük bir olgunluk havası içinde “*yoldaşlarımız yanlış yapmış*” deyip gerçek bir muhasebe ve özeleştiriyi yapmaması, bunu tabanlarına yansıtmaması, çoğu durumda, o politikaların, yanlışlıkların sürmesinin zemini olmuştur.

Bu noktada, mensupları sayısız devrimciyi öldürmüş siyasi hareketlerin “*bunlar merkezi kararlar sonucunda değildi*” şeklindeki açıklamalarının gerçeği tam yansıtmadığını görmek de mümkündür. Evet, “iradi bir karar alınmadığı” doğru kabul edilebilir; ama sen insanların nasıl eğittin, nasıl şekillendirdin ki, bu ka-

dar rahatlıkla devrimci kanı döküldü?

Sen insanların nasıl eğitiyorsun ki, diğer siyasi hareketlerle ilişkilerde hep benmerkezci, dayatmacı davranma hakkını ve işine gelmediğinde herhangi bir birlikteliği ayak üstü dağıtma yetkisini kendinde buluyor.

Sen insanları nasıl eğitiyorsun ki, “sola karşı düşmanlık” kendine yer bulabiliyor, nasıl eğitiyorsun ki, özgürlük, demokrasi, saygı, güven gibi savunulan tüm değerler, sol içi ilişkilerde veya halka karşı tavırlarda bir anda çiğnenebiliyor?

İşte asıl sorun buralardadır.

Bu anlamda, şu veya bu sorunda, “iradi karar alınmamış olmak”, hiçbir siyasi hareketin sorumluluğunu ortadan kaldırmaz.

Özeleştiriyi sorunu geçiştirmek, sorumluluktan kaçmak aracı değil, sorumluluk üstlenmektir. Özeleştiriyi vermek, “özür dilemiş” olmanın ötesinde, olumsuzluğun tekrarını önlemek sorumluluğunu üstlenmektir. Bunun yolu ise eksiklere, yanlışlara kaynaklık eden ideolojik, kültürel, politik anlayışların muhasebesinden ve bu anlayışları değiştirmeye yönelik eğitimden geçer.

“Irak’taki direnişi Türkiye, İran, Suriye kışkırtıyor...”

“Türkiye, ABD için stratejik düzeyde kullanılan bir güçtü.

ABD, Ortadoğu’da yeni bir düzenlemeye giderken Türkiye, hem müdahaleye karşı çıktı, hem de başarısız olması için çaba sarf etti. Bu ihanettir.”

(Osman Öcalan, 7 Eylül, Medya TV)

Yukarıdaki sözler, KADEK yöneticilerine ait.

Türkiye’nin ABD işbirlikçiliğine karşı çıkıp çıkmadığı ayrı bir konu, ama Türkiye ABD’nin “başarısızlığı” için çalışıyor olsaydı, buna ihanet demek, herhalde bir yurtseverin görevi olmamalı.

Türkiye’nin Irak’taki direnişi destekleyip desteklemediği ayrı bir konu; ama eğer destekleseydi, bunu eleştirmek herhalde KADEK’in görevi olmamalı.

KADEK sözcüleri, Türkiye-ABD ilişkilerine de, Irak direnişine de “**Amerika’nın gözünden**” bakıyorlar. Kullandıkları kavramlar, bu bakış açısının ifadesidir.

Devrimci, demokrat olduklarını iddia edenler, Ortadoğu’daki gelişmelere ne Amerika’nın, ne de işbirlikçi devletlerin gözünden bakamazlar. Halkların gözünden bakmak zorundadırlar.

Irak direnişinden “düşman” gibi söz ediliyor. Kullanılan kavramlar, ilkel, kaba milliyetçiliğin, pragmatizmin sınır tanımazlığıdır.

Bu sözlerin ulusallıkla, demokratlıkla, halkların kardeşliği ile bir ilgisi yoktur.

Emperyalistler arasındaki emperyalistler ve işbirlikçileri arasındaki çelişkileri kullanmak, bunlardan yararlanmaya çalışmak anlaşılabilir. Ama çelişkiden de “halkın çıkarları” doğrultusunda yararlanıyor. Türkiye askerinin Irak’a gitmesine karşı çıkılırken, Irak’taki Amerikan askeri varlığına karşı çıkmama tutarsızlığına düşülüyor. Yurtseverlerin, demokratların, ilericilerin, devrimcilerin politikası “*Türk askeri gitmesin, Amerikan askeri gitsin*” politikası olamaz.

Irak sorununa da, Kürt ulusunun hakları sorununa da, hakların değil, Amerikan gözlüğüyle bakıldığı için, Amerikan işgaline karşı çıkılmıyor. Kürt milliyetçiliği, ABD-oligarşi arasındaki çelişkiden yararlanmıyor, kullandığı kavramlar, bu çelişkiye Amerikan cephesinden baktığını gösteriyor.

kahramanlar Ölmez

Rifat ÖZGÜNGÖR
15 Eylül 1994

Sivas'ın Hafik İlçesi'nin Ekinözü Köyü'nde jandarma tarafından gözaltına alındı, karakolda çok yoğun işkencelerden geçirildikten sonra katledildi.

Samsun Vezirköprü doğumlu olan Rifat, devrimci hareketle üniversite öğrenimi için geldiği

Sivas'ta tanıştı. Mücadele Gazetesi'nin Sivas Temsilciliği'nde görev aldı. 2 Temmuz Sivas Katliamı'nın ardından faşistlere karşı çatışan, tepkileri örgütleyen komitenin en faal üyelerinden biri oldu. Şehit düştüğünde Ahmet Karlangaç Kır Silahlı Devrimci Birlikleri savaşçısıydı.

Victor JARA
16 Eylül 1973

Şili'de devrimci bir sanatçıydı. CIA destekli faşist Pinochet darbesinin ardından tutsak edildi. "Gitarıyla birlikte bir stadyuma getirildi. Ve şarkı söylemeye başladı. Öbür tutuklular askerlerin tehditlerine rağmen şarkıya katıldılar. Şimdi herkes söylüyordu o şarkıyı." Önce ellerini parçaladılar Jara'nın. Artık gitar çalamıyordu, ama türkü hala dudaklarındaydı. Dudaklarında türküsüyle katlettiler.

Sultan Çelik Anıldı!

TAYAD'ın ilk kurucularından olan ve geçen ay yakalandığı kansere yenik düşen Sultan Çelik için 40 yemeği verildi. 6 Eylül'de Armutlu Cemevi'nde verilen yemeğe Armutlu halkı ile TAYAD'lı Aileler katıldı. Armutlu Cemevi'nin girişinde kızıl karanfillerle bezenmiş fotoğrafıyla gelenlere 'merhaba' diyordu Sultan Çelik.

TAYAD tarihinin parçalarından biriydi O. O'nun fotoğrafına bakan, biraz da o tarihe bakmış oluyordu. Anmadaki konuşmalar da hep bu tarih üzerine oldu. TAYAD'lı Bedriye ÇAVUŞ, 12 Eylül'den bu yana Sultan Ana'nın yılmadan, usanmadan bu mücadelede yer aldığını anlatarak anısına sahip çıkmanın görevleri olduğunu vurguladı.

Yurtdışından

6. Anti-emperyalist Kamp Yapıldı

İtalya'da Assisi Kasabası'nda 31 Ağustos-6 Eylül günleri arasında **6. Anti Emperyalist Yaz Kampı** düzenlendi. Çeşitli ülkelerden **60 örgüt** temsilcisinin katıldığı kamp, ilk günden itibaren İtalyan burjuva basını tarafından "*Bush'un aradığı teröristler Assisi'de serbest dolaşıyor; Anti-Amerikan koalisyonu*" gibi haberlerle hedef gösterildi.

Kampın ilk günü yapılan basın açıklamasında AB'nin "terör listesi" olan **Kara Liste** protesto edilirken Cephe Enternasyonal konuşmacısı şunları belirtti: "*Hiç faaliyetimiz olmamasına rağmen Yeni Zelanda'da bile yasak olmamızın yalnızca devrimci muhalefeti bastırmaya yöneliktir. Kara Liste sürekli genişletilmektedir ve sıra emperyalizme karşı direnen herkese gelebilir.*"

Kamp boyunca yapılan panellerde "emperyalizmin terör listeleri", "Sosyal forum ve Porto Alegre'den sonraki gelişmeler", "Tecrit", "İslam ve savaş" konuları, çeşitli örgütlerin

katılımıyla tartışıldı.

Cephe Enternasyonal ve Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu sözcülerinin de konuşmacı olarak katıldığı Tecrit konulu panelde, Avrupa ve Amerika'da da tecritin yaygın olarak uygulandığı, fakat oradaki solun bunu gündeme taşıyamadığı vurgulandı.

Kampın son iki gününde ise yapılan toplantı ve panellerin sonucu olarak, Kara Listeler, Tecrit, Filistin-Irak, Venezüela, Hindistan ve ABD üslerine karşı eylemler üzerine altı konuda sonuç bildirgeleri imzalandı.

Tecrit konulu bildirgenin son maddesinde şöyle deniyordu: "*Anti Emperyalist Kampı, Türkiye'deki devrimci tutsakların, tecrite karşı direnişlerini destekler, Floransa'da 19-21 Aralık tarihlerinde düzenlenecek sempozyumun organizatörü olan Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu'nun bir parçası olduğunu ilan eder*".

Dersim şehitleri anıldı

4 Eylül'de Viyana Anadolu Kültür Merkezi'nde 1994 yılında Dersimde şehit düşen Aydemir Şahin, Nurhan Azak, Asuman Koç, Hülya Ateş ve Orhan Korkut adına anma yemeği verildi.

Tayyip'den Başkası Düşünümüzdi

Formüla 1 çok kazandıracakmış...

Tayyip Erdoğan açılış konuşmasında tecrübeli bir Arçelik bayii olarak tek tek hesapladı, üşenmedi ülkenin başbakanı olarak bilet paralarını bile saydı. Yarış için gelenler ne kadar döviz bırakacak, TV yayınlarından ne kazanılacak....

Bu arada çocuklarımız da onlara bakarak başarılı olmak için dinamizm kazanacaklarmış!

Kalem hesabı yapmasına gerek yok. Dünyanın dört bir yanında festivaller, fashion'ler, çamur banyoları, domateste çıplak güreş oyunları... var. Hepsini Türkiye'ye getir, hem para kazanır hem gençlerimize örnek yaparsın! Daha da yetmezse, çocuklarımıza örnek olarak asker kanı sat, böylece çocuklarımız ticaret mantığını kavrar!

"Çağdaş Başbakan"

Tayyip Erdoğan:
"Formüla 1 yarışlarını TV'den izliyordum, şimdi bura da izleyeceğim."

Ne Bekliyordunuz?

Bir zamanlar TGRT'nin patronu "Enver Abi"nin "prensesi" olan Gülben Ergen'in ahlaksız kasetindeki kişinin, Susurlukçu Emniyet Müdürü ile aynı masada kadeh tokuştururken resmi yayınlandı. Ne bekliyordunuz; bütün Susurlukçular her türlü pis işin içindedirler. Bakmayın siz Doğan Medya'nın kahramanlık menkıbeleri düzmesine!

Adın mülayim!

CHP Grup Başkanvekili Oğuz Oyan; "Artık sert muhalefet yapacağız" demiş.

Hah! Şimdi iktidar yandı! Titreme sesleri duyulur, siz de duyuyor musunuz? Geçin palavraları. Palavra ne yazar, adın mülayim olduktan sonra!

